

Dziennik Urzędowy

L 178

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

28 czerwca 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 ⁽¹⁾ 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (wersja przekształcona) ⁽¹⁾ 27
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE ⁽¹⁾ 66
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/31/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/65/EWG w zakresie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, regulujących wewnątrzunijny handel psami, kotami i fretkami oraz ich przywóz do Unii ⁽¹⁾ 107

Cena: 7 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 577/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie wzorów dokumentów identyfikacyjnych dla przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów i fretek, ustanowienia wykazów terytoriów i państw trzecich oraz formatu, szaty graficznej i wymogów językowych dotyczących oświadczeń potwierdzających spełnienie określonych warunków przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 ⁽¹⁾..... 109**

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr 576/2013

z dnia 12 czerwca 2013 r.

w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

o charakterze niehandlowym oraz usunięcie wszelkich nieuzasadnionych przeszkód w takim przemieszczaniu.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 oraz art. 168 ust. 4 lit. b),

(2) W oświadczeniu załączonym do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 438/2010 z dnia 19 maja 2010 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 998/2003 w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym⁽⁴⁾ Komisja zobowiązała się do przedstawienia wniosku w sprawie przeglądu całego rozporządzenia (WE) nr 998/2003, zwłaszcza w kwestiach dotyczących aktów delegowanych i wykonawczych. Dlatego też w związku z wejściem w życie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uprawnienia powierzone Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 998/2003 należy dostosować do art. 290 i 291 TFUE. Z uwagi na liczbę zmian, które należy wprowadzić do wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003, oraz w celu zapewnienia, aby wymogi te były wystarczająco przejrzyste i przystępne dla zwykłego obywatela, należy uchylić to rozporządzenie i zastąpić je niniejszym rozporządzeniem.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

(3) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić wykaz gatunków zwierząt, do których powinny mieć zastosowanie zharmonizowane wymogi dotyczące zdrowia zwierząt, jeżeli zwierzęta z tych gatunków są trzymane jako zwierzęta domowe i które są przedmiotem przemieszczania o charakterze niehandlowym. Przy sporządzaniu tego wykazu należy uwzględnić podatność tych gatunków na wścieklicznę lub ich rolę w epidemiologii wściekliczyny.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ określa się wymogi dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w przypadku przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państw trzecich oraz ustanawia się kontrole mające zastosowanie do takiego przemieszczania. Celem tego rozporządzenia jest zapewnienie wystarczającego poziomu bezpieczeństwa w odniesieniu do zagrożeń dla zdrowia publicznego oraz dla zdrowia zwierząt, związanych z takim przemieszczaniem

(4) W dyrektywie Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG⁽⁵⁾ ustanawia się między innymi wymagania dotyczące zdrowia

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 119.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 132 z 29.5.2010, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

zwierząt mające zastosowanie do handlu i przywozu psów, kotów i fretek, które są zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na wściekliznę. Biorąc pod uwagę, że gatunki te również trzymają się jako zwierzęta domowe, które często towarzyszą ich właścicielowi lub innej upoważnionej osobie podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym w Unii lub do Unii, w niniejszym rozporządzeniu należy określić wymogi dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym tych gatunków do państw członkowskich. Gatunki te powinny być wymienione w załączniku I część A do niniejszego rozporządzenia.

- (5) Podobnie należy ustanowić ramy prawne w odniesieniu do wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt należących do gatunków, które nie są podatne na wściekliznę lub które nie mają epidemiologicznego znaczenia w odniesieniu do wścieklizny, do których to gatunków – jeżeli należące do nich zwierzęta nie byłyby trzymane jako zwierzęta domowe – miałyby zastosowanie inne unijne akty prawne, w tym ustawodawstwo dotyczące zwierząt, od których pozyskuje się żywność. Gatunki te powinny być wymienione w załączniku I część B.
- (6) Wykaz w załączniku I część B powinien obejmować bezkręgowce, z wyjątkiem pszczoł i trzmieci objętych zakresem stosowania dyrektywy 92/65/EWG, oraz mięczaków i skorupiaków objętych zakresem stosowania dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób⁽¹⁾. Wykaz ten powinien również obejmować ozdobne zwierzęta wodne hodowane w akwariach niekomercyjnych, wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2006/88/WE, oraz płazy i gady.
- (7) Wykaz w załączniku I część B powinien ponadto obejmować wszystkie gatunki ptaków, z wyjątkiem gatunków objętych zakresem stosowania dyrektywy Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁽²⁾, oraz gryzoni i króliki, inne niż przeznaczone do produkcji żywności i określone w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 853/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽³⁾.
- (8) Mając jednak na względzie spójność prawa unijnego, do czasu ustanowienia przepisów unijnych regulujących przemieszczanie o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego zwierząt domowych z gatunków wymienionych w załączniku I część B, należy umożliwić stosowanie przepisów krajowych do takiego przemieszczania, pod warunkiem że nie są one bardziej rygorystyczne niż przepisy stosowane do przemieszczania do celów handlowych.

- (9) Ponieważ zwierzęta z gatunków wymienionych w załączniku I część B do niniejszego rozporządzenia mogą należeć do gatunków wymagających szczególnej ochrony, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi⁽⁴⁾.
- (10) W celu wyraźnego rozróżnienia między przepisami mającymi zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym a przepisami mającymi zastosowanie do handlu w Unii psami, kotami i fretkami objętymi wymogami dotyczącymi zdrowia zwierząt określonymi w dyrektywie 92/65/EWG oraz do ich przywozu do Unii z państw trzecich, należy w niniejszym rozporządzeniu zdefiniować nie tylko zwierzę domowe, ale również przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierzęcia domowego, podczas którego takie zwierzę domowe towarzyszy jego właścicielowi lub osobie upoważnionej. Doświadczenie pokazuje, że podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym nie zawsze istnieje możliwość, by zwierzę znajdowało się przez cały czas bezpośrednio przy swoim właścicielu lub osobie upoważnionej. W należycie uzasadnionych i udokumentowanych przypadkach należy uznać, że zwierzę domowe towarzyszy właścicielowi lub osobie upoważnionej, nawet jeśli przemieszczanie o charakterze niehandlowym tego zwierzęcia domowego ma miejsce do pięciu dni wcześniej lub później niż przemieszczanie się właściciela lub osoby upoważnionej, lub odbywa się w innym miejscu niż miejsce zajmowane przez właściciela lub osobę upoważnioną.
- (11) Doświadczenia wynikające ze stosowania istniejących przepisów pokazują, że handel w Unii zwierzętami domowymi należącymi do gatunków wymienionych w załączniku I część A oraz ich przywóz do Unii z państw trzecich może być oszukańczo upozorowane na przemieszczanie o charakterze niehandlowym. Aby zapobiec takim praktykom mogącym stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt, w niniejszym rozporządzeniu należy ustalić maksymalną liczbę zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, które mogą towarzyszyć swojemu właścicielowi lub upoważnionej osobie. Powinna jednak istnieć możliwość przekroczenia tej maksymalnej liczby w przypadku spełnienia określonych warunków. Należy ponadto wyjaśnić, że w przypadku gdy te określone warunki nie są spełnione i liczba zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A do niniejszego rozporządzenia przekracza ustaloną maksymalną liczbę, do tych zwierząt domowych zastosowanie mają odpowiednie przepisy dyrektywy 92/65/EWG i dyrektywy 90/425/EWG⁽⁵⁾ lub dyrektywy 91/496/EWG⁽⁶⁾.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56).

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74.

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.

- (12) Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 stanowi, że w okresie przejściowym zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I części A i B do tego rozporządzenia należy uznać za zidentyfikowane, jeżeli posiadają wyraźnie czytelny tatuaż lub elektroniczny system identyfikacji („transponder”). W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić przepisy dotyczące znakowania zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A do niniejszego rozporządzenia po upływie okresu przejściowego z dniem 3 lipca 2011 r.
- (13) Wszczepienie transpondera to zabieg inwazyjny i do jego przeprowadzenia wymagane są określone kwalifikacje. Transpondery powinny być zatem wszczepiane jedynie przez odpowiednio wykwalifikowaną osobę. Jeżeli państwo członkowskie zezwala osobie nie będącej lekarzem weterynarii na wszczepianie transponderów, powinno ustanowić przepisy dotyczące minimalnych kwalifikacji wymaganych w przypadku takiej osoby.
- (14) W załączniku Ia do rozporządzenia (WE) nr 998/2003 określa się wymagania techniczne dotyczące identyfikacji zwierząt domowych z wykorzystaniem transponderów. Te wymagania techniczne odpowiadają przyjętym normom międzynarodowym i powinny być ujęte, bez wprowadzania do nich jakichkolwiek istotnych zmian, w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.
- (15) W celu ochrony zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I, w niniejszym rozporządzeniu należy również przewidzieć możliwość przyjmowania profilaktycznych środków zdrowotnych w odniesieniu do chorób i zakażeń innych niż wścieklizna. Środki te powinny opierać się na zweryfikowanych informacjach naukowych i być stosowane proporcjonalnie do zagrożenia dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt, związanego z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych podatnych na takie choroby lub zakażenia. Środki powinny obejmować przepisy dotyczące klasyfikacji państw członkowskich lub ich części, procedury zobowiązujące państwa członkowskie, które wymagają stosowania profilaktycznych środków zdrowotnych, do stałego uzasadniania powodów ich stosowania, warunki w zakresie stosowania i dokumentowania profilaktycznych środków zdrowotnych oraz, w stosownych przypadkach, warunki odstąpienia od stosowania tych środków. Należy zatem również określić – w akcie wykonawczym, który należy przyjąć zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – wykaz państw członkowskich lub ich części, sklasyfikowanych na podstawie stosownych przepisów.
- (16) Szczepionki przeciwko wściekliznie podawane zwierzętom domowym w wieku poniżej trzech miesięcy należącym do gatunków wymienionych w załączniku I część A mogą nie wywoływać odporności ochronnej ze względu na wysokie miano przeciwciał matczynych. Producenci szczepionek zalecają zatem, aby nie szczepić młodych zwierząt domowych, które nie osiągnęły wieku trzech miesięcy. W związku z tym w celu zezwolenia na przemieszczanie o charakterze niehandlowym młodych zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, które nie zostały zaszczepione przeciwko wściekliznie, lub które zostały zaszczepione, ale jeszcze się na nią nie uodporniły, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić określone środki ostrożności, które należy przedsięwziąć, oraz umożliwić państwom członkowskim udzielanie zezwoleń na takie przemieszczanie na ich terytorium, jeżeli młode zwierzęta domowe spełniają wymagania tych środków.
- (17) W celu uproszczenia warunków w zakresie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A między państwami członkowskimi o równoważnym właściwym stanie ochrony w zakresie wścieklizny, w niniejszym rozporządzeniu należy również przewidzieć możliwość odstąpienia od wymogu stosowania szczepienia przeciwko wściekliznie. Taka możliwość powinna być dostępna po złożeniu wspólnego wniosku przez zainteresowane państwa członkowskie. Takie odstąpienie powinno opierać się na zweryfikowanych informacjach naukowych i być stosowane proporcjonalnie do zagrożenia dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanego z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt podatnych na zakażenie wścieklizną. Państwa członkowskie lub ich części, korzystające z takiego odstąpienia powinny być wymienione w akcie wykonawczym, który należy przyjąć zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (18) Państwa i terytoria wymienione w załączniku II część B sekcja 2 do rozporządzenia (WE) nr 998/2003 stosują przepisy równoważne przepisom stosowanym przez państwa członkowskie, natomiast państwa i terytoria wymienione w załączniku II część C do tego rozporządzenia spełniają kryteria określone w art. 10 tego rozporządzenia. Wykazy te należy określić, bez wprowadzania do nich jakichkolwiek istotnych zmian, w akcie wykonawczym, który należy przyjąć zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (19) Ponadto w akcie wykonawczym, który należy przyjąć zgodnie z niniejszym rozporządzeniem należy określić wykaz terytoriów lub państw trzecich stosujących przepisy, których treść i skutki są takie same jak określonych w niniejszym rozporządzeniu przepisów dotyczących zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B.
- (20) W rozporządzeniu (WE) nr 998/2003 określono pewne wymagania w zakresie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państw członkowskich z innych państw członkowskich i z państw lub terytoriów wymienionych w załączniku II część B sekcja 2 i część C do tego rozporządzenia. Wymogi te obejmują poddanie danych zwierząt domowych ważnemu szczepieniu przeciwko wściekliznie przy zastosowaniu szczepionek spełniających minimalne normy określone w odpowiednim rozdziale Podręcznika badań diagnostycznych i szczepionek dla zwierząt lądowych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) lub szczepionek, w przypadku których udzielono pozwolenia na dopuszczenie do obrotu zgodnie z dyrektywą

- 2001/82/WE⁽¹⁾ lub rozporządzeniem (WE) nr 726/2004⁽²⁾. Szczepionki takie okazały się skuteczną ochroną zwierząt przed wścieklizną i stanowią element wymagań dotyczących ważności w zakresie szczepienia przeciwko wściekliznie określonych w załączniku Ib do rozporządzenia (WE) nr 998/2003. Wymogi te powinny być ujęte, bez wprowadzania do nich jakichkolwiek istotnych zmian, w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.
- (21) W rozporządzeniu (WE) nr 998/2003 określa się bardziej rygorystyczne wymogi dotyczące zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt domowych przemieszczanych do państw członkowskich z państw lub terytoriów innych niż wymienione w załączniku II część C do tego rozporządzenia. Wymogi te obejmują kontrole skuteczności szczepień przeciwko wściekliznie w przypadku poszczególnych zwierząt poprzez oznaczenie przeciwciał metodą miareczkowania przeprowadzane w laboratorium zatwierdzonym zgodnie z decyzją Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określającą specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wściekliznie⁽³⁾. Należy zatem utrzymać ten wymóg w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia oraz uwzględnić warunek, że badanie to należy przeprowadzać zgodnie z metodami określonymi w odpowiednim rozdziale Podręcznika badań diagnostycznych i szczepionek dla zwierząt lądowych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE).
- (22) Dokumenty identyfikacyjne towarzyszące zwierzętom domowym należącym do gatunków wymienionych w załączniku I część A, będących przedmiotem przemieszczania o charakterze niehandlowym do państw członkowskich, są niezbędne do potwierdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem. Należy zatem ustanowić w niniejszym rozporządzeniu warunki wystawiania dokumentów identyfikacyjnych oraz wymogi dotyczące ich treści, ważności, zabezpieczeń, formatu oraz szaty graficznej.
- (23) W niniejszym rozporządzeniu należy zezwolić państwom członkowskim na udzielanie zezwoleń na przemieszczanie o charakterze niehandlowym na ich terytorium zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, którym towarzyszy dokument identyfikacyjny wystawiony na terytorium lub w państwie trzecim stosującym przepisy, których treść i skutki są takie same jak przepisów stosowanych przez państwa członkowskie. Należy w nim również zezwolić państwom członkowskim na udzielanie zezwoleń na przemieszczenie o charakterze niehandlowym na ich terytorium zwierząt domowych, które przemieszczano na terytoriach lub w państwach trzecich i którym towarzyszy dokument identyfikacyjny wystawiony w państwie członkowskim, o ile warunki w zakresie powrotu z tych terytoriów lub państw trzecich spełniono przed opuszczeniem przez dane zwierzę domowe terytorium Unii.
- (24) W niniejszym rozporządzeniu należy również umożliwić państwom członkowskim udzielanie zezwoleń – w przypadkach zaistnienia pilnej potrzeby wyjazdu właściciela, na przykład w sytuacji nieprzewidzianej klęski żywiołowej, zamieszek na tle politycznym lub innych przejawów siły wyższej odnoszących się do właściciela – na bezpośredni wjazd na ich terytorium zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I, w przypadku których nie są spełnione wymogi niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że wniosek o udzielenie zezwolenia złożono z wyprzedzeniem, a państwo członkowskie przeznaczenia udzieliło takiego zezwolenia, oraz że w celu spełnienia warunków niniejszego rozporządzenia zastosowany zostanie ograniczony okres izolacji pod nadzorem urzędowym. Pomimo potrzeby takiego pilnego wyjazdu takie zezwolenia są niezbędne ze względu na zagrożenia dla zdrowia zwierząt wynikające z wprowadzenia na terytorium Unii zwierzęcia domowego, w którego przypadku nie są spełnione wymogi niniejszego rozporządzenia.
- (25) Dyrektywa 90/425/EWG oraz dyrektywa 91/496/EWG nie mają zastosowania do kontroli weterynaryjnych zwierząt domowych towarzyszących podróżnym podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym.
- (26) W związku z tym, aby państwa członkowskie mogły zweryfikować zgodność z niniejszym rozporządzeniem i podejmować niezbędne działania, należy w niniejszym rozporządzeniu zawrzeć wymóg, aby osoba towarzysząca zwierzęciu domowemu okazywała wymagany dokument identyfikacyjny w czasie każdego przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego, oraz należy przewidzieć odpowiednie kontrole dokumentów i kontrole identyfikacyjne zwierząt domowych towarzyszących właścicielowi podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z niektórych terytoriów lub państw trzecich.
- (27) Należy w nim również zobowiązać państwa członkowskie do przeprowadzania regularnych kontroli dokumentów i kontroli identyfikacyjnych w wyznaczonych punktach wjazdu zwierząt domowych towarzyszących właścicielowi podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z niektórych terytoriów lub państw trzecich. Kontrole takie powinny odbywać się z uwzględnieniem odpowiednich przepisów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁽⁴⁾. W przypadku gdy jest to niezbędne w celu dalszego przemieszczania na terytorium innych państw członkowskich, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do udokumentowania przeprowadzenia kontroli dokumentu identyfikacyjnego, aby umożliwić ustalenie okresu ważności tego dokumentu na podstawie daty ostatniej kontroli.
- (28) Ponadto w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć środki ochronne w celu eliminacji zagrożeń dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt wynikających z przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych.

(1) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

(2) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającym wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającym Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1).

(3) Dz.U. L 79 z 30.3.2000, s. 40.

(4) Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

- (29) W celu zapewnienia obywatelom jasnych i dostępnych informacji dotyczących przepisów mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym do Unii zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I, należy zobowiązać państwa członkowskie do udostępnienia ogółowi społeczeństwa takich informacji, w szczególności odpowiednich przepisów prawa krajowego.
- (30) W celu zapewnienia prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do wymogów dotyczących poszczególnych gatunków w zakresie znakowania zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B oraz profilaktycznych środków zdrowotnych dotyczących poszczególnych gatunków, stosowanych przeciwko chorobom lub zakażeniom innym niż wścieklizna, na które podatne są gatunki wymienione w załączniku I, a także do przyjmowania przepisów służących ograniczeniu liczby zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, towarzyszących ich właścicielom podczas przemieszczania się o charakterze niehandlowym oraz w celu zmiany załączników II–IV. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (31) Ponadto należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w trybie pilnym w należycie uzasadnionych przypadkach zagrożenia dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt w odniesieniu do profilaktycznych środków zdrowotnych przeciwko chorobom lub zakażeniom innym niż wścieklizna, na które mogą być podatne zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do wykazu państw członkowskich lub ich części, o równoważnym stanie ochrony w zakresie wścieklizny i upoważnionych do zawierania umów dwustronnych w sprawie odstępstw od niektórych warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych, wykazu państw członkowskich sklasyfikowanych na podstawie przepisów dotyczących profilaktycznych środków zdrowotnych przeciwko chorobom i zakażeniom innym niż wścieklizna, wykazów terytoriów i państw trzecich ustanowionych do celów odstąpienia od niektórych warunków dotyczących przemieszczania o charakterze niehandlowym, wzoru dokumentów identyfikacyjnych towarzyszących zwierzętom domowym należącym do gatunków wymienionych w załączniku I podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego, przepisów dotyczących formatu, szaty graficznej i języków oświadczenia, które należy podpisać oraz środków ochronnych w przypadku wystąpienia lub rozprzestrzenienia się wścieklizny bądź chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (33) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, aktualizujące wykaz państw członkowskich lub ich części, o równoważnym stanie ochrony w zakresie wścieklizny, upoważnionych do zawierania umów dwustronnych w sprawie odstępstw od niektórych warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz wykaz terytoriów lub państw trzecich ustanowionych do celów odstąpienia od niektórych warunków dotyczących przemieszczania o charakterze niehandlowym oraz w odniesieniu do środków ochronnych w przypadku wystąpienia lub rozprzestrzenienia się wścieklizny bądź chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna, w przypadku gdy jest to należycie uzasadnione szczególnie pilną potrzebą związaną ze zdrowiem zwierząt lub zdrowiem publicznym.
- (34) W niektórych państwach członkowskich wykryto przypadki nieprzestrzegania przepisów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003. Państwa członkowskie powinny zatem ustanowić przepisy w sprawie sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia.
- (35) W decyzji Komisji 2003/803/WE z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiającej wzór paszportu do celu wewnątrzspółnotowego przemieszczania psów, kotów i fretek⁽²⁾ ustanawia się wzór paszportu do celu przemieszczania zwierząt domowych należących do gatunków psów, kotów i fretek między państwami członkowskimi na mocy rozporządzenia (WE) nr 998/2003. Dokumenty identyfikacyjne wydane zgodnie z tym wzorem paszportu powinny, pod pewnymi warunkami, zachować ważność przez cały okres życia zwierzęcia domowego w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego i finansowego właścicieli.
- (36) W decyzji wykonawczej Komisji 2011/874/UE z dnia 15 grudnia 2011 r. ustanawiającej wykaz państw trzecich i terytoriów, z których dozwolony jest przywóz psów, kotów i fretek oraz przemieszczanie o charakterze niehandlowym więcej niż pięciu psów, kotów lub fretek do Unii, jak również wzory świadectw stosowanych w przywozie oraz przemieszczaniu o charakterze niehandlowym tych zwierząt do Unii⁽³⁾, ustanowiono wzór świadectwa zdrowia poświadczającego zgodność z wymogami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003 w zakresie przemieszczania o charakterze niehandlowym pięciu lub mniejszej liczby psów, kotów lub fretek do Unii. W celu zapewnienia sprawnego przejścia do nowych przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, ten wzór świadectwa powinien zachować ważność pod pewnymi warunkami.

(1) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(2) Dz.U. L 312 z 27.11.2003, s. 1.

(3) Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 65.

(37) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I w celu zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt wynikającym z takiego przemieszczania lub ich zmniejszenia, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(38) W celu zapewnienia jednoczesnej publikacji niniejszego rozporządzenia i aktów wykonawczych odnoszących się do wykazów terytoriów i państw trzecich ustanowionych do celów odstępiania od niektórych warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym, do wzoru dokumentów identyfikacyjnych towarzyszących zwierzętom domowym należącym do gatunków wymienionych w załączniku I część A podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego, a także do przepisów dotyczących formatu, szaty graficznej i języków oświadczenia, które należy podpisać, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz przepisy dotyczące kontroli zgodności takiego przemieszczania.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla:

- a) rozporządzenia (WE) nr 338/97;
- b) jakichkolwiek krajowych środków przyjętych, opublikowanych i udostępnionych ogółowi społeczeństwa przez państwa członkowskie w celu ograniczenia przemieszczania niektórych gatunków lub ras zwierząt domowych ze względów innych niż względy związane ze zdrowiem zwierząt.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „przemieszczanie o charakterze niehandlowym” oznacza każde przemieszczanie, którego celem nie jest sprzedaż ani przeniesienie własności zwierzęcia domowego;
- b) „zwierzę domowe” oznacza zwierzę należące do gatunku wymienionego w załączniku I, które towarzyszy swojemu właścicielowi lub osobie upoważnionej podczas przemieszczania o charakterze niehandlowym, oraz za które podczas takiego przemieszczania o charakterze niehandlowym odpowiedzialny jest właściciel lub taka osoba upoważniona;
- c) „właściciel” oznacza osobę fizyczną wskazaną jako właściciel w dokumencie identyfikacyjnym;
- d) „osoba upoważniona” oznacza każdą osobę fizyczną, którą właściciel upoważnił pisemnie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierzęcia domowego w imieniu właściciela;
- e) „transponder” oznacza przeznaczone wyłącznie do odczytu pasywne urządzenie identyfikacyjne wykorzystujące określoną częstotliwość radiową;
- f) „dokument identyfikacyjny” oznacza dokument sporządzony zgodnie z wzorem określonym w aktach wykonawczych, które mają być przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, umożliwiający wyraźną identyfikację zwierzęcia domowego oraz kontrolę stanu jego zdrowia pod względem zgodności z niniejszym rozporządzeniem;
- g) „upoważniony lekarz weterynarii” oznacza każdego lekarza weterynarii, którego właściwy organ upoważnił do wykonywania określonych czynności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub aktami przyjętymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- h) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza każdego lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ;
- i) „kontrola dokumentów” oznacza weryfikację dokumentu identyfikacyjnego towarzyszącego zwierzęciu domowemu;
- j) „kontrola tożsamości” oznacza sprawdzenie zgodności dokumentu identyfikacyjnego ze zwierzęciem domowym oraz, w stosownych przypadkach, sprawdzenie obecności i zgodności oznakowania;
- k) „punkt wjazdu podróżnych” oznacza każdy obszar wyznaczony przez państwa członkowskie do celów kontroli, o których mowa w art. 34 ust. 1.

Artykuł 4

Obowiązek ogólny

Przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych spełniającego wymogi dotyczące zdrowia zwierząt określone w niniejszym rozporządzeniu nie można zabronić, ograniczać ani utrudniać ze względów dotyczących zdrowia zwierząt innych niż wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Maksymalna liczba zwierząt domowych

1. Maksymalna liczba zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, które mogą towarzyszyć właścicielowi lub osobie upoważnionej podczas jednorazowego przemieszczania o charakterze niehandlowym, nie może przekraczać pięciu.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 maksymalna liczba zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A może przekraczać pięć, jeśli spełnione zostaną następujące warunki:

- a) przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych odbywa się w celu uczestnictwa w konkursach, wystawach, wydarzeniach sportowych lub w szkoleniach związanych z takimi wydarzeniami;
- b) właściciel lub osoba upoważniona przedstawi dowody na piśmie, że dane zwierzęta domowe zostały zarejestrowane jako uczestniczące w wydarzeniu, o którym mowa w lit. a), lub w stowarzyszeniu, które organizuje takie wydarzenia;
- c) wiek zwierząt domowych wynosi ponad sześć miesięcy.

3. Państwa członkowskie mogą przeprowadzać standardowe wyrwykowe kontrole, aby sprawdzić prawidłowość informacji przedstawionych w związku z ust. 2 lit. b).

4. W przypadku gdy maksymalna liczba zwierząt domowych, o których mowa w ust. 1, zostaje przekroczona, a warunki, o których mowa w ust. 2, nie są spełnione, te zwierzęta domowe muszą spełniać określone w dyrektywie 92/65/EWG wymogi dotyczące zdrowia zwierząt dla danych gatunków, a państwa członkowskie zapewniają, aby te zwierzęta zostały poddane kontroli weterynaryjnej przewidzianej odpowiednio w dyrektywach 90/425/EWG lub 91/496/EWG.

5. Aby zapobiec sytuacjom, w których przemieszczanie o charakterze handlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B jest oszukańczo upozorowane jako przemieszczanie zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 39 w celu ustanowienia przepisów określających maksymalną liczbę zwierząt domowych należących do tych gatunków, jakie mogą towarzyszyć właścicielowi lub osobie upoważnionej podczas pojedynczego przemieszczenia o charakterze niehandlowym.

6. Nie później niż w dniu 29 czerwca 2018 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie

dotyczące wykonania niniejszego artykułu. Na podstawie swojego sprawozdania Komisja proponuje, w razie konieczności, zmianę niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO PRZEMIESZCZANIA O CHARAKTERZE NIEHANDLOWYM ZWIERZĄT DOMOWYCH DO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO Z INNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

SEKCJA 1

Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część A

Artykuł 6

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

Zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A nie przemieszcza się do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego, chyba że spełniają poniższe warunki:

- a) są one oznakowane zgodnie z art. 17 ust. 1;
- b) zostały poddane szczepieniu przeciwko wścieklicznie spełniającemu wymogi dotyczące ważności określone w załączniku III;
- c) zastosowano wobec nich wszelkie profilaktyczne środki zdrowotne dotyczące chorób lub zakażeń innych niż wściekliczna przyjęte zgodnie z art. 19 ust. 1;
- d) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wystawiony zgodnie z art. 22.

Artykuł 7

Odstępstwo od warunku szczepienia przeciwko wścieklicznie w odniesieniu do młodych zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, państwa członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od art. 6 lit. b), udzielać zezwoleń na przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A na ich terytorii z innych państw członkowskich, jeżeli zwierzęta te:

- a) są w wieku poniżej 12 tygodni i nie zostały zaszczepione przeciwko wścieklicznie; albo
- b) są w wieku od 12 do 16 tygodni i zostały zaszczepione przeciwko wścieklicznie, ale nie spełniają wymogów dotyczących ważności, o których mowa w załączniku III pkt 2 lit. e).

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać wydane tylko wówczas, jeżeli:

- a) właściciel lub osoba upoważniona dostarczą podpisane oświadczenie, że od urodzenia do chwili przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierzęta domowe nie miały żadnego kontaktu z dzikimi zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na wścieklicznę; albo

b) zwierzętom domowym towarzyszy ich matka, od której są w dalszym ciągu zależne, a na podstawie jej dokumentu identyfikacyjnego można ustalić, że przed ich urodzeniem matkę poddano szczepieniu przeciwko wściekliznie, które było zgodne z wymogami dotyczącymi ważności określonymi w załączniku III.

3. Komisja może w drodze aktu wykonawczego przyjmować przepisy dotyczące formatu, szaty graficznej i języków oświadczeń, o których mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 8

Odstępstwo od warunku szczepienia przeciwko wściekliznie w odniesieniu do zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 lit. b) można zezwolić na bezpośrednie przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, które nie zostały zaszczepione przeciwko wściekliznie, między państwami członkowskimi lub ich częściami zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 2, na wspólny wniosek zainteresowanych państw członkowskich.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego wykaz państw członkowskich upoważnionych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu do zawierania umów wzajemnych w celu zastosowania odstępstwa od art. 6 lit. b). Wykaz ten wskazuje części tych państw członkowskich, do których mogą zostać zastosowane odstępstwa.

3. Aby znaleźć się w wykazie, o którym mowa w ust. 2, państwa członkowskie zainteresowane zawarciem takiej umowy wzajemnej składają Komisji wspólny wniosek, obejmujący szczegóły projektu umowy, na podstawie którego mogą one wykazać – uwzględniając określone w Kodeksie zdrowia zwierząt lądowych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) procedury dotyczące oświadczeń własnych dotyczących uznania państwa lub strefy za wolne od wścieklizny – że spełniają co najmniej następujące warunki:

- a) w państwach członkowskich składających wniosek działają systemy ciągłego monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do wścieklizny;
- b) państwa członkowskie składające wniosek lub te części ich terytoriów, których dotyczy wniosek, są wolne od wścieklizny oraz zgodnie z wynikami otrzymywanymi z systemów, o których mowa w lit. a), nie stwierdzono przypadków wścieklizny wśród zwierząt dziko żyjących na terytoriach tych państw członkowskich lub ich częściach przez co najmniej dwa lata poprzedzające wspólny wniosek;
- c) państwa członkowskie składające wniosek wdrożyły skuteczne i efektywne środki kontrolne w celu zapobiegania wprowadzeniu wścieklizny na ich terytoria i jej rozprzestrzenianiu na tych terytoriach;

d) wniosek dotyczący odstępstwa od art. 6 lit. b) jest uzasadniony i proporcjonalny do zagrożeń dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt, związanych z bezpośrednim przemieszczaniem o charakterze niehandlowym niezaszczepionych zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, z jednego z państw członkowskich, które złożyły wniosek, do innego takiego państwa lub części jego terytorium.

Wspólny wniosek musi zawierać informacje adekwatne, wiarygodne i potwierdzone naukowo.

4. Komisja w drodze aktu wykonawczego usuwa państwa członkowskie z wykazu, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do całego ich terytorium lub jego części, w przypadku gdy w związku z jakkolwiek zmianą danych określonych w ust. 3 stosowanie odstępstwa przestaje mieć uzasadnienie.

5. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2 i 4, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

6. W należycie uzasadnionych nagłych przypadkach związanych z zagrożeniem dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt Komisja aktualizuje – w drodze aktów wykonawczych mających natychmiastowe zastosowanie – wykaz państw członkowskich lub ich części, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

SEKCJA 2

Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część B

Artykuł 9

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B

1. O ile Komisja nie przyjmie zgodnie z art. 19 ust. 1 aktu delegowanego w odniesieniu do zwierząt domowych należących do jednego z gatunków wymienionych w załączniku I część B, przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tego gatunku z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego podlega warunkom określonym w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Zwierzęta domowe należące do gatunków, o których mowa w ust. 1, mogą być przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego tylko, jeżeli spełniają następujące warunki:

- a) są oznakowane lub opisane zgodnie z wymogami przyjętymi zgodnie z art. 17 ust. 2;
- b) zastosowano wobec nich wszelkie profilaktyczne środki zdrowotne w zakresie chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna przyjęte zgodnie z art. 19 ust. 1;
- c) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wystawiony zgodnie z art. 29.

3. W oczekiwaniu na przyjęcie stosownych aktów delegowanych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe do przemieszczania o charakterze niehandlowym na ich terytorium z innego państwa członkowskiego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, pod warunkiem że przepisy te:

- a) są stosowane proporcjonalnie do zagrożeń dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanych z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tych gatunków; oraz
- b) nie są bardziej rygorystyczne niż przepisy stosowane do handlu zwierzętami należącymi do tych gatunków zgodnie z dyrektywami 92/65/EWG lub 2006/88/WE.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO PRZEMIESZCZANIA O CHARAKTERZE NIEHANDLOWYM ZWIERZĄT DOMOWYCH DO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO Z TERYTORIUM LUB PAŃSTWA TRZECIEGO

SEKCJA 1

Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część A

Artykuł 10

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

1. Zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A nie przemieszcza się do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego, chyba że spełniają one następujące warunki:

- a) są one oznakowane zgodnie z art. 17 ust. 1;
- b) zostały poddane szczepieniu przeciwko wściekliznie spełniającemu wymogi dotyczące ważności określone w załączniku III;
- c) zostały poddane badaniu poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania, które spełnia wymogi dotyczące ważności określone w załączniku IV;
- d) zastosowano wobec nich wszelkie profilaktyczne środki zdrowotne w zakresie chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna przyjęte zgodnie z art. 19 ust. 1;
- e) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wystawiony zgodnie z art. 26.

2. Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część A mogą zostać przemieszczone do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego innego niż te, które wymieniono w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1, jedynie przez punkty wjazdu podróży znajdujące się w wykazie zgodnie z art. 34 ust. 3.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić na przemieszczanie zarejestrowanych psów wojskowych lub psów poszukiwawczych i ratowniczych przez inny punkt wjazdu niż punkt wjazdu podróży, pod warunkiem że:

- a) właściciel lub osoba upoważniona złożyła w wyprzedzeniu wnioski o wydanie zezwolenia, a państwo członkowskie wydało takie zezwolenie; oraz
- b) psy sprawdzane są zgodnie z art. 34 ust. 2 w miejscu wyznaczonym do tego celu przez właściwy organ pod kątem zgodności z ustaleniami zawartymi w zezwoleniu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu.

Artykuł 11

Odstępstwo od warunku szczepienia przeciwko wściekliznie w odniesieniu do młodych zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, państwa członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od art. 10 ust. 1 lit. b), udzielać zezwoleń na przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A na ich terytoria z terytoriów lub państw trzecich, które zostały wymienione w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 lub 2, jeżeli zwierzęta te:

- a) są w wieku poniżej 12 tygodni i nie zostały zaszczepione przeciwko wściekliznie; albo
- b) są w wieku od 12 do 16 tygodni i zostały zaszczepione przeciwko wściekliznie, ale nie spełniają jeszcze wymogów ważności, o których mowa w załączniku III pkt 2 lit. e).

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać wydane tylko wówczas, jeżeli:

- a) właściciel lub osoba upoważniona dostarczy podpisane oświadczenie, że od urodzenia do chwili przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierzęta domowe nie miały żadnego kontaktu z dzikimi zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na wściekliznę; albo
- b) zwierzętom domowym towarzyszy ich matka, od której są w dalszym ciągu zależne, a na podstawie jej dokumentu identyfikacyjnego można ustalić, że przed ich urodzeniem matkę poddano szczepieniu przeciwko wściekliznie, które było zgodne z wymogami dotyczącymi ważności określonymi w załączniku III.

3. Późniejsze przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do innego państwa członkowskiego jest jednak zakazane z wyjątkiem przypadków, w których przemieszcza się je zgodnie z warunkami określonymi w art. 6 lub gdy udzielono zezwolenia na takie przemieszczanie zgodnie z art. 7, a państwo członkowskie przeznaczenia również udzieliło zezwolenia na przemieszczanie na jego terytorium z terytoriów lub państw trzecich zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Komisja może w drodze aktu wykonawczego przyjmować przepisy dotyczące formatu, szaty graficznej i języków oświadczeń, o których mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 12

Odstępstwo od warunku wykonania badania poziomu przeciwciał metodą miareczkowania w odniesieniu do zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 10 ust. 1 lit. c) badanie poziomu przeciwciał metodą miareczkowania w przypadku gatunków wymienionych w załączniku I część A nie jest wymagane w odniesieniu do zwierząt domowych przemieszczanych do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego wymienionego w wykazie zgodnie z art. 13 ust. 1 lub 2:

- a) bezpośrednio z tych terytoriów lub państw trzecich; albo
- b) po pobycie wyłącznie na obszarze jednego lub większej liczby tych terytoriów lub państw trzecich; albo
- c) po transzycie przez terytorium lub państwo trzecie inne niż te, które zostały wymienione w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 lub 2, pod warunkiem że właściciel lub osoba upoważniona przedstawi podpisane oświadczenie, że w czasie takiego tranzytu dane zwierzęta domowe nie miały kontaktu ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na zakażenie wścieklizną i pozostały zamknięte w środku transportu lub na terenie międzynarodowego portu lotniczego.

2. Komisja może w drodze aktu wykonawczego przyjmować przepisy dotyczące formatu, szaty graficznej i języków oświadczeń, o których mowa ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 13

Ustanowienie wykazu terytoriów i państw trzecich

1. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego wykaz terytoriów i państw trzecich, które złożyły wniosek o wpisanie na listę, w którym wykazały, że do zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A stosują przepisy, których treść i skutki są takie same jak przepisów określonych w rozdziale II sekcja 1, w niniejszej sekcji oraz w rozdziale VI sekcja 2, a w stosownych przypadkach również przepisy, które przyjęto zgodnie z tymi przepisami.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego wykaz terytoriów lub państw trzecich, które złożyły wniosek o wpisanie na listę, w którym wykazały, że w odniesieniu do zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A spełniają przynajmniej następujące kryteria:

- a) istnieje obowiązek powiadamiania właściwych organów o przypadkach wścieklizny;
- b) od co najmniej dwóch lat przed złożeniem wniosku istnieje skuteczny system monitorowania w odniesieniu do wścieklizny, przy czym wymogiem minimalnym jest działający nieprzerwanie program wczesnego wykrywania mający na celu zapewnienie badania zwierząt podejrzewanych o zakażenie wścieklizną i sprawozdawczości w takich przypadkach;
- c) struktura i organizacja ich służb weterynaryjnych i kontroli oraz uprawnienia tych służb i nadzór, jakiemu podlegają, a także środki, jakimi dysponują, w tym personel i możliwości laboratoryjne, są wystarczające do:
 - (i) skutecznego stosowania i egzekwowania ustawodawstwa krajowego dotyczącego przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych; oraz
 - (ii) zagwarantowania ważności dokumentów identyfikacyjnych w formacie przewidzianym w art. 25 i wystawianych zgodnie z art. 26;
- d) obowiązują i zostały skutecznie wdrożone przepisy dotyczące zapobiegania wściekliznie i jej zwalczania, aby zminimalizować ryzyko zakażenia zwierząt domowych, w tym przepisy dotyczące przywozu zwierząt domowych z innych państw lub terytoriów, oraz, w stosownych przypadkach, przepisy dotyczące:
 - (i) kontroli populacji bezpańskich psów i kotów;
 - (ii) szczepienia zwierząt domowych przeciwko wściekliznie, w szczególności w miejscach, gdzie wścieklizna występuje wśród nietoperzy wampirów; oraz
 - (iii) kontroli i zwalczania wścieklizny wśród zwierząt dziko żyjących;
- e) obowiązują przepisy dotyczące licencjonowania i wprowadzania do obrotu szczepionek przeciwko wściekliznie.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

W przypadku konieczności uzasadnionej szczególnej potrzeby związanej z zagrożeniami dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, aktualizujące wykaz terytoriów lub państw trzecich, o którym mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

SEKCJA 2

Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część B

Artykuł 14

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B

1. O ile Komisja nie przyjmie zgodnie z art. 19 ust. 1 aktu delegowanego w odniesieniu do zwierząt domowych należących do jednego z gatunków wymienionych w załączniku I część B, przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tego gatunku do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego podlega warunkom określonym w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Zwierzęta domowe, o których mowa w ust. 1, mogą być przemieszczane do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego tylko, jeżeli spełniają następujące warunki:

- a) są oznakowane lub opisane zgodnie z wymogami przyjętymi zgodnie z art. 17 ust. 2;
- b) zastosowano wobec nich wszelkie profilaktyczne środki zdrowotne w zakresie chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna przyjęte zgodnie z art. 19 ust. 1;
- c) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wystawiony zgodnie z art. 31;
- d) wwieziono je przez punkt wjazdu podróżnych, o ile przemieszczenie nastąpiło z terytorium lub państwa trzeciego innego niż znajdujące się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 15.

3. W oczekiwaniu na przyjęcie stosownych aktów delegowanych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe do przemieszczania o charakterze niehandlowym na ich terytorium z terytorium lub państwa trzeciego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, pod warunkiem że przepisy te:

- a) są stosowane proporcjonalnie do zagrożeń dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanych z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tych gatunków; oraz
- b) nie są bardziej rygorystyczne niż przepisy stosowane do przywozu zwierząt należących do tych gatunków zgodnie z dyrektywami 92/65/EWG lub 2006/88/WE.

Artykuł 15

Ustanowienie wykazu terytoriów oraz państw trzecich

Komisja w drodze aktu wykonawczego może przyjąć wykaz terytoriów oraz państw trzecich, które wykazały, że do zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B stosują przepisy, których treść i skutki są takie same jak przepisów określonych w rozdziale II sekcja 2,

w niniejszej sekcji oraz w rozdziale VI sekcja 2, a w stosownych przypadkach również przepisy, które przyjęto zgodnie z tymi przepisami.

SEKCJA 3

Odstępstwo od warunków dotyczących przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych

Artykuł 16

Odstępstwo od warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między niektórymi państwami i terytoriami

Na zasadzie odstępstwa od art. 10 i 14 przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między następującymi państwami i terytoriami może nadal odbywać się na warunkach określonych w przepisach krajowych tych państw i terytoriów:

- a) między San Marino a Włochami;
- b) między Watykanem a Włochami;
- c) między Monako a Francją;
- d) między Andorą a Francją;
- e) między Andorą a Hiszpanią;
- f) między Norwegią a Szwecją;
- g) między Wyspami Owczymi a Danią;
- h) między Grenlandią a Danią.

ROZDZIAŁ IV

ZNAKOWANIE I PROFILAKTYCZNE ŚRODKI ZDROWOTNE

SEKCJA 1

Znakowanie

Artykuł 17

Znakowanie zwierząt domowych

1. Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część A oznakowuje się poprzez wszczepienie transpondera lub za pomocą wyraźnie czytelnego tatuażu wykonanego przed dniem 3 lipca 2011 r.

W przypadku gdy transponder, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie spełnia wymogów technicznych określonych w załączniku II, właściciel lub osoba upoważniona zapewnia środki niezbędne do odczytu tego transpondera w czasie każdej weryfikacji oznakowania przewidzianej w art. 22 ust. 1 i 2 oraz art. 26, a także kontroli tożsamości przewidzianej w art. 33 i art. 34 ust. 1.

2. Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część B oznakowuje się lub opisuje z uwzględnieniem szczególnych cech każdego gatunku w sposób zapewniający związek danego zwierzęcia domowego z jego odpowiednim dokumentem identyfikacyjnym.

Biorąc pod uwagę różnorodność gatunków wymienionych w załączniku I część B, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 39, dotyczących takich wymogów w odniesieniu do konkretnych gatunków w zakresie znakowania lub opisywania zwierząt domowych należących do tych gatunków, z uwzględnieniem wszelkich stosownych wymogów krajowych.

Artykuł 18

Kwalifikacje wymagane do wszczepiania transponderów zwierzętom domowym

W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza zezwolić na wszczepianie transponderów osobom innym niż lekarze weterynarii, ustanawia przepisy dotyczące minimalnych kwalifikacji, jakich wymaga się od tych osób.

SEKCJA 2

Profilaktyczne środki zdrowotne w przypadku chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna

Artykuł 19

Profilaktyczne środki zdrowotne i warunki ich stosowania

1. W przypadku gdy profilaktyczne środki zdrowotne są niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt domowych w zakresie zwalczania chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna, które rozprzestrzeniają się wskutek przemieszczania tych zwierząt domowych, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 39 aktów delegowanych dotyczących profilaktycznych środków zdrowotnych w odniesieniu do konkretnych gatunków w zakresie takich chorób lub zakażeń.

W przypadku gdy wymaga tego szczególnie pilna potrzeba w przypadku zagrożeń dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt, do aktów delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego ustępu ma zastosowanie procedura przewidziana w art. 40.

2. Profilaktyczne środki zdrowotne dotyczące konkretnych gatunków zatwierdzone aktem delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 1 muszą opierać się na odpowiednich, wiarygodnych i zweryfikowanych informacjach naukowych i być stosowane proporcjonalnie do zagrożenia dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanego z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych podatnych na choroby lub zakażenia inne niż wścieklizna.

3. Akty delegowane przewidziane w ust. 1 mogą również zawierać:

- a) przepisy w zakresie klasyfikacji państw członkowskich lub ich części w zależności od ich statusu w odniesieniu do zdrowia zwierząt oraz od ich systemów nadzoru i sprawozdawczości w zakresie pewnych chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna;
- b) warunki, które państwa członkowskie mają spełnić, aby nadal były uprawnione do stosowania profilaktycznych środków zdrowotnych, o których mowa w ust. 2;
- c) warunki stosowania i dokumentowania profilaktycznych środków zdrowotnych, o których mowa w ust. 2, przed przemieszczeniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych;
- d) warunki przyznawania odstępstw od stosowania profilaktycznych środków zdrowotnych, o których mowa w ust. 2, w niektórych określonych okolicznościach.

Artykuł 20

Wykaz państw członkowskich lub ich części, o których mowa w art. 19 ust. 3 lit. a)

Komisja może przyjąć w drodze aktu wykonawczego wykazy państw członkowskich lub części terytoriów państw członkowskich, które spełniają przepisy w zakresie klasyfikacji państw członkowskich lub ich części, o których mowa w art. 19 ust. 3 lit. a). Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

DOKUMENTY IDENTYFIKACYJNE

SEKCJA 1

Dokumenty identyfikacyjne na potrzeby przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

Artykuł 21

Format i treść dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 6 lit. d)

1. Dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 6 lit. d), ma format paszportu zgodnie ze wzorem, który należy przyjąć zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, oraz zawiera pozycje przeznaczone do wprowadzenia następujących informacji:
 - a) umiejscowienie transpondera lub tatuażu oraz datę jego wszczepienia lub naniesienia albo datę odczytu transpondera lub tatuażu, a także kod alfanumeryczny podawany przez transponder lub widniejący na tatuażu;
 - b) imię, gatunek, rasa, płeć, umaszczenie, data urodzenia podana przez właściciela i wszelkie cechy charakterystyczne bądź wyróżniające lub znaki szczególne danego zwierzęcia domowego;

- c) imię i nazwisko oraz dane kontaktowe właściciela;
- d) imię i nazwisko, dane kontaktowe oraz podpis upoważnionego lekarza weterynarii, który wystawia lub uzupełnia dokument identyfikacyjny;
- e) podpis właściciela;
- f) informacje dotyczące szczepienia przeciwko wściekliznie;
- g) data pobrania próbki krwi do badania poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania;
- h) informacje na temat zastosowania wszelkich profilaktycznych środków zdrowotnych w odniesieniu do chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna;
- i) inne stosowne informacje dotyczące stanu zdrowia zwierzęcia domowego.

2. Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający wzór, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a także wymogi dotyczące języków, szaty graficznej i zabezpieczeń paszportu, o którym mowa w tym ustępie, oraz przepisy niezbędne do realizacji zmiany paszportów zgodnie z obowiązującym wzorem. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

3. Paszport, o którym mowa w ust. 1, oznacza się numerem składającym się z kodu ISO państwa członkowskiego, w którym został wystawiony, po którym następuje niepowtarzalny kod alfanumeryczny.

Artykuł 22

Wystawianie i uzupełnianie dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 6 lit. d)

1. Dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 6 lit. d), wystawia upoważniony lekarz weterynarii po:
 - a) sprawdzeniu, czy zwierzę domowe oznakowano zgodnie z art. 17 ust. 1;
 - b) należytem uzupełnieniu stosownych pozycji w dokumencie identyfikacyjnym informacjami, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. a)–d); oraz
 - c) podpisaniu dokumentu identyfikacyjnego przez właściciela zwierzęcia.

2. Po sprawdzeniu czy zwierzę domowe zostało oznakowane zgodnie z art. 17 ust. 1 upoważniony lekarz weterynarii uzupełnia stosowne pozycje w dokumencie identyfikacyjnym informacjami, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. d), f), g) i h), poświadczając w ten sposób zgodność z warunkami, o których mowa w art. 6 lit. b) i c), oraz, w stosownych przypadkach, w art. 27 lit. b pkt (ii).

Niezależnie od akapitu pierwszego uzupełnienia informacji, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. h), może dokonać lekarz weterynarii inny niż upoważniony lekarz weterynarii, jeżeli zezwala na to akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 19 ust. 1.

3. Upoważniony lekarz weterynarii wystawiający dokument identyfikacyjny przechowuje dokumentację zawierającą informacje, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. a)–c) oraz w art. 21 ust. 3, przez minimalny okres, który ma zostać określony przez właściwy organ, jednak nie krótszy niż trzy lata.

4. W przypadku gdy jest to konieczne, zgodność z warunkami, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, może zostać poświadczona w więcej niż jednym dokumencie identyfikacyjnym w formacie przewidzianym w art. 21 ust. 1.

Artykuł 23

Wydawanie niewypełnionych dokumentów identyfikacyjnych

1. Właściwe organy zapewniają, aby niewypełnione dokumenty identyfikacyjne były wydawane wyłącznie upoważnionym lekarzom weterynarii oraz aby ich imiona i nazwiska oraz dane kontaktowe zostały zachowane w dokumentacji wraz z adnotacją o numerze, o którym mowa w art. 21 ust. 3.

2. Dokumentację, o której mowa w ust. 1, przechowuje się przez minimalny okres, który ma zostać określony przez właściwy organ, jednak nie krótszy niż trzy lata.

Artykuł 24

Odstępstwo od formatu dokumentu identyfikacyjnego przewidzianego w art. 21 ust. 1

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 21 ust. 1 państwa członkowskie udzielają zezwolenia na przemieszczanie o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, którym towarzyszy dokument identyfikacyjny wystawiony zgodnie z art. 26.

2. W razie konieczności zgodność z wymogami, o których mowa w art. 6 lit. c), dokumentuje się w dokumencie identyfikacyjnym, o którym mowa w ust. 1, po przeprowadzeniu kontroli przewidzianych w art. 34 ust. 1.

SEKCJA 2

Dokumenty identyfikacyjne na potrzeby przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

Artykuł 25

Format i treść dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. e)

1. Dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. e), ma format świadectwa zdrowia zwierzęcia zgodnie ze wzorem, który ma zostać przyjęty zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, oraz zawiera pozycje przeznaczone do wprowadzenia następujących informacji:

- a) umiejscowienie transpondera lub tatuażu oraz datę jego wszczęcia lub naniesienia albo datę odczytu transpondera lub tatuażu, a także kod alfanumeryczny podawany przez transponder lub widniejący na tatuażu;
- b) gatunek, rasa, data urodzenia podana przez właściciela, płeć i umaszczenie danego zwierzęcia domowego;
- c) niepowtarzalny numer referencyjny świadectwa;
- d) imię i nazwisko oraz dane kontaktowe właściciela lub osoby upoważnionej;
- e) imię i nazwisko, dane kontaktowe oraz podpis urzędnika lub upoważnionego lekarza weterynarii, który wystawia dokument identyfikacyjny;
- f) informacje dotyczące szczepienia przeciwko wściekliznie;
- g) datę pobrania próbki krwi do badania poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania;
- h) informacje na temat zastosowania wszelkich profilaktycznych środków zdrowotnych w odniesieniu do chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna;
- i) imię i nazwisko oraz podpis przedstawiciela właściwego organu zatwierdzającego;
- j) imię i nazwisko, podpis oraz dane kontaktowe przedstawiciela właściwego organu przeprowadzającego kontrole, o których mowa w art. 34, a także data kontroli;
- k) inne stosowne informacje dotyczące stanu zdrowia zwierzęcia domowego.

2. Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający wzór, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a także wymogi dotyczące języków, szaty graficznej oraz ważności świadectwa zdrowia zwierzęcia, o którym mowa w tym ustępie. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

3. Część dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. e) stanowi pisemne oświadczenie podpisane przez właściciela lub osobę upoważnioną, w którym potwierdza się, że przemieszczanie danego zwierzęcia domowego do Unii jest przemieszczaniem o charakterze niehandlowym.

Artykuł 26

Wystawianie i uzupełnianie dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. e)

Dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. e), jest wystawiany przez urzędowego lekarza weterynarii z terytorium lub państwa trzeciego, z którego zainicjowano przemieszczenie, na podstawie dokumentacji potwierdzającej, lub przez upoważnionego lekarza weterynarii, a następnie jest zatwierdzany przez właściwy organ terytorium lub państwa trzeciego, z którego zainicjowano przemieszczenie, po tym jak wystawiający lekarz weterynarii:

- a) sprawdził, czy zwierzę domowe oznakowano zgodnie z art. 17 ust. 1; oraz
- b) należycie uzupełnił stosowne pozycje w dokumencie identyfikacyjnym informacjami, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. a)–h), poświadczając tym samym zgodność z warunkami określonymi w art. 10 ust. 1 lit. a) oraz, w stosownych przypadkach, w art. 10 ust. 1 lit. b), c) i d).

Artykuł 27

Odstępstwo od formatu dokumentu identyfikacyjnego przewidzianego w art. 25 ust. 1

Na zasadzie odstępstwa od art. 25 ust. 1 państwa członkowskie udzielają zezwolenia na przemieszczanie o charakterze niehandlowym na ich terytorium zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, którym towarzyszy dokument identyfikacyjny wystawiony zgodnie z art. 22 w przypadku, gdy:

- a) dokument identyfikacyjny wystawiono na jednym z terytoriów lub w jednym z państw trzecich wymienionych w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1; lub
- b) takie zwierzęta domowe są wwożone do państwa członkowskiego po ich przemieszczeniu na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego lub po ich tranzycie przez terytorium lub państwo trzecie z państwa członkowskiego, przy czym dokument identyfikacyjny uzupełniony i wystawiony przez upoważnionego lekarza weterynarii poświadcza, że przed opuszczeniem Unii dane zwierzęta domowe:
 - (i) zostały poddane szczepieniu przeciwko wściekliznie przewidzianemu w art. 10 ust. 1 lit. b); oraz
 - (ii) zostały poddane badaniu poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania przewidzianemu w art. 10 ust. 1 lit. c), z wyjątkiem przypadku odstępstwa przewidzianego w art. 12.

SEKCJA 3

Dokumenty identyfikacyjne na potrzeby przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B

Artykuł 28

Format i treść dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. c)

1. Komisja może przyjąć w drodze aktu wykonawczego wzór dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. c), zawierającego pozycje przeznaczone do wprowadzenia następujących informacji:

- a) cechy charakterystyczne oznakowania lub opis zwierzęcia domowego zgodnie z art. 17 ust. 2;
- b) gatunek, a w stosownych przypadkach rasa, data urodzenia podana przez właściciela, płęć i umaszczenie danego zwierzęcia domowego;
- c) imię i nazwisko właściciela oraz dane kontaktowe;
- d) imię i nazwisko, dane kontaktowe oraz podpis upoważnionego lekarza weterynarii, który wystawia lub uzupełnia dokument identyfikacyjny;
- e) podpis właściciela;
- f) informacje na temat zastosowania wszelkich profilaktycznych środków zdrowotnych w odniesieniu do chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna; oraz
- g) inne stosowne informacje dotyczące stanu zdrowia zwierzęcia domowego.

2. W akcie wykonawczym, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, określa się także wymogi dotyczące języków, szaty graficznej, ważności oraz zabezpieczeń dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w tym ustępie. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 29

Wystawianie i uzupełnianie dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. c)

1. Dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. c), wystawia upoważniony lekarz weterynarii po:

- a) sprawdzeniu, czy zwierzę domowe oznakowano lub opisano zgodnie z art. 17 ust. 2;
- b) należytnym uzupełnieniu stosownych pozycji w dokumencie identyfikacyjnym informacjami, o których mowa w art. 28 ust. 1 lit. a)–d); oraz

c) podpisaniu dokumentu identyfikacyjnego przez właściciela zwierzęcia.

2. Po sprawdzeniu, czy zwierzę domowe oznaczono lub opisano zgodnie z art. 17 ust. 2, upoważniony lekarz weterynarii uzupełnia stosowną pozycję w dokumencie identyfikacyjnym, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. c), informacjami, o których mowa w art. 28 ust. 1 lit. d) i f), poświadczając w ten sposób, w stosownych przypadkach, zgodność z warunkami, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. b).

SEKCJA 4

Dokumenty identyfikacyjne na potrzeby przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B

Artykuł 30

Format i treść dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. c)

1. Komisja może przyjąć w drodze aktu wykonawczego wzór dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. c), zawierającego pozycje przeznaczone do wprowadzenia następujących informacji:

- a) cechy charakterystyczne oznakowania lub opis zwierzęcia domowego zgodnie z art. 17 ust. 2;
- b) gatunek, a w stosownych przypadkach rasa, data urodzenia podana przez właściciela, płęć i umaszczenie zwierzęcia domowego;
- c) imię i nazwisko oraz dane kontaktowe właściciela lub osoby upoważnionej;
- d) imię i nazwisko, dane kontaktowe oraz podpis urzędnika, który wystawia dokument identyfikacyjny lub upoważnionego lekarza weterynarii;
- e) niepowtarzalny numer referencyjny świadectwa;
- f) informacje na temat zastosowania wszelkich profilaktycznych środków zdrowotnych w odniesieniu do chorób lub zakażeń innych niż wścieklizna;
- g) imię i nazwisko oraz podpis przedstawiciela właściwego organu zatwierdzającego;
- h) imię i nazwisko, podpis oraz dane kontaktowe przedstawiciela właściwego organu przeprowadzającego kontrole, o których mowa w art. 34, a także data tych kontroli;
- i) inne stosowne informacje dotyczące stanu zdrowia zwierzęcia domowego.

2. W akcie wykonawczym, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, określa się również wymogi dotyczące języków, szaty graficznej oraz ważności dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w tym ustępie. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

3. Część dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. c) stanowi pisemne oświadczenie podpisane przez właściciela lub osobę upoważnioną, w którym potwierdza się, że przemieszczanie danego zwierzęcia domowego do Unii jest przemieszczaniem o charakterze niehandlowym.

Artykuł 31

Wystawianie i uzupełnianie dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. c)

Dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. c), jest wystawiany przez urzędowego lekarza weterynarii z terytorium lub państwa trzeciego, z którego zainicjowano przemieszczenie, na podstawie dokumentacji potwierdzającej, lub przez upoważnionego lekarza weterynarii, a następnie jest zatwierdzany przez właściwy organ terytorium lub państwa trzeciego, z którego zainicjowano przemieszczenie, po tym jak wystawiający lekarz weterynarii:

- a) sprawdził, czy zwierzę domowe oznakowano lub opisano zgodnie z art. 17 ust. 2; oraz
- b) należyście uzupełnił stosowne pozycje w dokumencie identyfikacyjnym informacjami, o których mowa w art. 30 ust. 1 lit. a)–f), poświadczając tym samym, w stosownych przypadkach, zgodność z warunkami określonymi w art. 14 ust. 2 lit. a) i b).

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY WSPÓLNE

SEKCJA 1

Odstępstwo w przypadku przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państw członkowskich

Artykuł 32

Odstępstwo od warunków określonych w art. 6, 9, 10 i 14

1. Na zasadzie odstępstwa od warunków przewidzianych w art. 6, 9, 10 i 14 państwa członkowskie mogą udzielać w wyjątkowych sytuacjach zezwoleń na przemieszczanie o charakterze niehandlowym na ich terytorium zwierząt domowych, które nie spełniają warunków określonych w tych artykułach, pod warunkiem że:

- a) właściciel złożył wcześniej wniosek o udzielenie pozwolenia, a państwo członkowskie przeznaczenia udzieliło takiego pozwolenia;
- b) dane zwierzęta domowe poddaje się izolacji pod nadzorem urzędowym przez czas konieczny do spełnienia tych warunków, jednak nie dłużej niż sześć miesięcy:
 - (i) w miejscu zatwierdzonym przez właściwy organ; oraz
 - (ii) zgodnie z ustaleniami określonymi w pozwoleniu.

2. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), może obejmować udzielenie zezwolenia na tranzyt przez inne państwo członkowskie, pod warunkiem że państwo członkowskie tranzytu udzieliło wcześniejszej zgody państwu członkowskiemu przeznaczenia.

SEKCJA 2

Ogólne warunki dotyczące zgodności

Artykuł 33

Kontrole dokumentów i kontrole tożsamości przeprowadzane w przypadku przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 i art. 15

1. Bez uszczerbku dla art. 16 oraz w celu sprawdzenia zgodności z rozdziałem II, państwa członkowskie przeprowadzają w sposób niedyskryminujący kontrole dokumentów i kontrole tożsamości zwierząt domowych będących przedmiotem przemieszczania o charakterze niehandlowym na ich terytorium z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, art. 15.

2. W czasie każdego przemieszczania o charakterze niehandlowym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium lub państwa trzeciego wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, art. 15, na wniosek właściwego organu odpowiedzialnego za kontrole przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu, właściciel lub osoba upoważniona:

- a) przedstawia wymagany na mocy niniejszego rozporządzenia dokument identyfikacyjny zwierzęcia domowego wykazujący zgodność z wymogami dotyczącymi takiego przemieszczania; oraz
- b) umożliwia poddanie danego zwierzęcia domowego tym kontrolom.

Artykuł 34

Kontrole dokumentów i kontrole tożsamości, które mają być przeprowadzane w przypadku przemieszczania o charakterze niehandlowym z terytoriów lub państw trzecich innych niż te wymienione w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 lub art. 15

1. W celu sprawdzenia zgodności z rozdziałem III, właściwy organ państwa członkowskiego przeprowadza kontrole dokumentów i tożsamości w punkcie wjazdu podróżnych w odniesieniu do zwierząt domowych będących przedmiotem przemieszczania o charakterze niehandlowym do tego państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego innego niż wymienione w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, art. 15.

2. W czasie wjazdu do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego innego niż wymienione w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, art. 15, właściciel lub osoba uprawniona kontaktuje się z właściwym organem obecnym w punkcie wjazdu podróżnych w celu poddania zwierzęcia kontrolom, o których mowa w ust. 1 oraz:

a) przedstawia dokument identyfikacyjny danego zwierzęcia domowego wymagany na mocy niniejszego rozporządzenia wykazujący zgodność z wymogami dotyczącymi takiego przemieszczania; oraz

b) umożliwia poddanie danego zwierzęcia domowego tym kontrolom.

3. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz punktów wjazdu podróżnych.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ, który został przez nie wyznaczony do przeprowadzania kontroli przewidzianych w ust. 1:

a) był w pełni poinformowany o przepisach określonych w rozdziale III oraz aby urzędnicy właściwego organu odbyli szkolenia niezbędne do wykonania tych przepisów;

b) prowadził dokumentację zawierającą dane na temat całkowitej liczby przeprowadzonych kontroli oraz stwierdzonych podczas tych kontroli przypadków niezgodności z przepisami; oraz

c) dokumentował przeprowadzone kontrole poprzez dokonanie wpisu w stosownej pozycji dokumentu identyfikacyjnego, w przypadkach, w których dokumentacja taka jest niezbędna do celów przemieszczania o charakterze niehandlowym do innych państw członkowskich, jak przewidziano w art. 24 ust. 1.

Artykuł 35

Działania podejmowane w przypadku niezgodności z przepisami stwierdzonej w ramach kontroli przewidzianych w art. 33 i 34

1. W przypadku gdy kontrole przewidziane w art. 33 i 34 ujawnią, że dane zwierzę domowe nie spełnia warunków ustanowionych w rozdziałach II lub III, po konsultacji z urzędowym lekarzem weterynarii oraz, w razie konieczności, z właścicielem lub osobą upoważnioną, właściwy organ podejmuje decyzję:

a) o zawróceniu danego zwierzęcia domowego do jego państwa lub terytorium, z którego zainicjowano przemieszczenie;

b) o poddaniu danego zwierzęcia domowego izolacji pod urzędową kontrolą przez czas niezbędny do spełnienia przez nie warunków ustanowionych w rozdziałach II lub III; lub

c) w ostateczności, w przypadku gdy zawrócenie zwierzęcia nie jest możliwe lub jeżeli jego izolacja nie jest wykonalna, o uśpieniu danego zwierzęcia domowego zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony zwierząt domowych podczas ich uśmiercania.

2. W przypadku gdy właściwy organ nie wyrazi zgody na przemieszczenie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do Unii, zwierzęta te zostają odizolowane pod urzędową kontrolą do czasu:

a) ich zawrócenia do państwa lub terytorium, z którego zainicjowano ich przemieszczenie; albo

b) wydania jakiegokolwiek innej decyzji administracyjnej dotyczącej tych zwierząt domowych.

3. Środki, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się na koszt właściciela zwierzęcia bez możliwości uzyskania przez właściciela lub osobę upoważnioną jakiegokolwiek rekompensaty finansowej.

Artykuł 36

Środki ochronne

1. W przypadku wystąpienia lub rozprzestrzenienia się wścieklizny lub choroby czy zakażenia innych niż wścieklizna w państwie członkowskim, na terytorium lub w państwie trzecim, i gdy takie wystąpienie lub rozprzestrzenienie może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, Komisja, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego może przyjąć w drodze aktu wykonawczego, niezwłocznie i w zależności od powagi sytuacji, jeden z następujących środków:

a) wstrzymać przemieszczanie lub tranzyt o charakterze niehandlowym zwierząt domowych z całości lub części danego państwa członkowskiego lub danego terytorium lub państwa trzeciego;

b) ustanowić szczególne warunki w odniesieniu do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych z całości lub części danego państwa członkowskiego lub danego terytorium lub państwa trzeciego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnej potrzeby związanej z ograniczeniem poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt lub przeciwdziałania takiemu zagrożeniu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 37

Obowiązki w zakresie informowania

1. Państwa członkowskie zapewniają ogółowi społeczeństwa jasne i łatwo dostępne informacje dotyczące mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych wymogów dotyczących zdrowia zwierząt oraz ustanowionych niniejszym rozporządzeniem przepisów w zakresie kontroli zgodności z przepisami w odniesieniu do takich przemieszczeń.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności:

- a) kwalifikacje wymagane od osób dokonujących wszczepiania transponderów przewidziane w art. 18;
- b) upoważnienie do zastosowania przewidzianych w art. 7 i 11 odstępstw od warunku szczepienia przeciwko wściekliźnie w odniesieniu do młodych zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A;
- c) warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych na terytorium państw członkowskich:
 - (i) które nie spełniają wymogów określonych w art. 6, 9, 10 lub 14;
 - (ii) które przemieszcza się z niektórych państw i terytoriów na warunkach ustanowionych w ich przepisach krajowych, jak określono w art. 16;
- d) wykaz punktów wjazdu podróźnych sporządzony zgodnie z art. 34 ust. 3, w tym informacje na temat właściwego organu wyznaczonego do przeprowadzenia kontroli, o których mowa w art. 34 ust. 4;
- e) warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym na terytorium państw członkowskich zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, ustanowione w ich przepisach krajowych, jak określono w art. 9 ust. 3 i w art. 14 ust. 3;
- f) informacje na temat szczepionek przeciw wściekliźnie, na których wprowadzanie do obrotu właściwe organy państw członkowskich udzieliły pozwolenia zgodnie z załącznikiem III pkt 1 lit. b), a w szczególności na temat stosownego protokołu szczepień.

3. Państwa członkowskie zakładają strony internetowe zawierające informacje, o których mowa w ust. 1, i podają adres tych stron Komisji.

4. Komisja wspiera państwa członkowskie w udostępnianiu tych informacji ogółowi społeczeństwa poprzez publikowanie na swojej stronie internetowej:

- a) łączy do informacyjnych stron internetowych państw członkowskich; oraz

- b) informacji, o których mowa w ust. 2 lit. b), d) i e) niniejszego artykułu oraz informacji podanych do wiadomości publicznej zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) w stosownych przypadkach w dodatkowych językach.

SEKCJA 3

Przepisy proceduralne

Artykuł 38

Zmiana załączników

W celu uwzględnienia postępu technicznego, rozwoju nauki oraz ochrony zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt domowych Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 39 w celu zmiany załączników II–IV.

Artykuł 39

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit drugi, art. 19 ust. 1 akapit pierwszy oraz art. 38 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 28 czerwca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit drugi, art. 19 ust. 1 akapit pierwszy i art. 38, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 5, art. 17 ust. 2 akapit drugi, art. 19 ust. 1 akapit pierwszy i art. 38 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 40

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 41

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku, gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to większość zwykła członków komitetu.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, w związku z jego art. 5.

Artykuł 42

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrażania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o tych przepisach i wszelkich późniejszych ich zmianach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 43

Uchylenie

1. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 niniejszym traci moc, z wyjątkiem załącznika II część B i część C sekcja 2, które pozostają w mocy do dnia wejścia w życie aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z, odpowiednio, art. 13 ust. 1 oraz 2 niniejszego rozporządzenia.

Do czasu wejścia w życie aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z art. 13 ust. 1 lub 2 zawarte w niniejszym rozporządzeniu odesłania do wykazu zamieszczonego w tych aktach wykonawczych odczytuje się jako odesłania do wykazu państw trzecich i terytoriów zamieszczonego odpowiednio w części B sekcja 2 oraz części C załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 998/2003.

2. Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku V.

3. Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 998/2003 pozostaje bez uszczerbku dla utrzymania w mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1152/2011 z dnia 14 lipca 2011 r. uzupełniającego rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zdrowotnych środków zapobiegawczych w celu kontroli zarażenia *Echinococcus multilocularis* u psów⁽²⁾, które przyjęto zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia.

Artykuł 44

Środki przejściowe dotyczące dokumentów identyfikacyjnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 21 ust. 1, dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 6 lit. d), uznaje się za zgodny z niniejszym rozporządzeniem w przypadku, gdy:

- a) został on sporządzony zgodnie ze wzorem paszportu określonym w decyzji 2003/803/WE; oraz
- b) został wystawiony przed dniem 29 grudnia 2014 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 25 ust. 1 i art. 27 lit. a), dokument identyfikacyjny, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. e) uznaje się za zgodny z niniejszym rozporządzeniem w przypadku, gdy:

- a) został sporządzony zgodnie ze wzorem świadectwa określonym w załączniku II do decyzji 2011/874/UE lub, w stosownych przypadkach, ze wzorem paszportu określonym w decyzji 2003/803/WE; oraz
- b) został wystawiony przed dniem 29 grudnia 2014 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 296 z 15.11.2011, s. 6.

*Artykuł 45***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 29 grudnia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Gatunki zwierząt domowych

CZĘŚĆ A

Psy (*Canis lupus familiaris*)

Koty (*Felis silvestris catus*)

Fretki (*Mustela putorius furo*)

CZĘŚĆ B

Bezkęgowce (z wyjątkiem pszczoł i trzmieli objętych art. 8 dyrektywy 92/65/EWG oraz mięczaków i skorupiaków, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) i (iii) dyrektywy 2006/88/WE).

Ozdobne zwierzęta wodne określone w art. 3 lit. k) dyrektywy 2006/88/WE i wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy na mocy jej art. 2 ust. 1 lit. a).

Płazy

Gady

Ptaki: przedstawiciele gatunków ptaków innych niż te, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2009/158/WE.

Ssaki: gryzonie i króliki inne niż przeznaczone do produkcji żywności i określone jako „zajęczaki” w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

ZAŁĄCZNIK II

Wymogi techniczne dotyczące transponderów

Transpondery muszą:

- a) być zgodne z normą ISO 11784 i wykorzystywać technologię HDX lub FDX-B; oraz
- b) być możliwe do odczytania przez czytnik zgodny z normą ISO 11785.

ZAŁĄCZNIK III

Wymogi dotyczące ważności w przypadku szczepień przeciwko wściekliźnie

1. Szczepionka przeciwko wściekliźnie musi:
 - a) być szczepionką inną niż żywa modyfikowana szczepionka i należeć do jednej z poniższych kategorii:
 - (i) szczepionka inaktywowana zawierająca co najmniej jedną jednostkę antygenową w dawce (zalecenie Światowej Organizacji Zdrowia); lub
 - (ii) szczepionka rekombinowana powodująca ekspresję glikoproteiny odpornościowej wirusa wścieklizny w żywym wektorze wirusowym;
 - b) w przypadku stosowania w państwie członkowskim, posiadać pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zgodnie z:
 - (i) art. 5 dyrektywy 2001/82/WE; lub
 - (ii) art. 3 rozporządzenia (WE) nr 726/2004;
 - c) w przypadku stosowania na terytorium lub w państwie trzecim, zostać zatwierdzona przez właściwy organ lub być objęta licencją wydaną przez właściwy organ oraz spełniać co najmniej wymogi ustanowione w odpowiedniej części rozdziału dotyczącego wścieklizny Podręcznika badań diagnostycznych i szczepionek dla zwierząt lądowych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt.
2. Szczepienie przeciwko wściekliźnie musi spełniać następujące warunki:
 - a) szczepionka została podana przez upoważnionego lekarza weterynarii;
 - b) wiek zwierzęcia domowego w dniu, w którym zostało zaszczepione, wynosił co najmniej dwanaście tygodni;
 - c) upoważniony lekarz weterynarii lub urzędowy lekarz weterynarii wskazał datę podania szczepionki w odpowiedniej sekcji dokumentu identyfikacyjnego;
 - d) data podania szczepionki, o której mowa w lit. c), nie jest wcześniejsza niż data wszczęcia transpondera lub wykonania tatuażu lub data odczytu transpondera lub tatuażu podana w odpowiedniej sekcji dokumentu identyfikacyjnego;
 - e) okres ważności szczepienia liczy się od nabycia odporności ochronnej, przy czym musi minąć co najmniej 21 dni od wypełnienia protokołu szczepienia wymaganego przez producenta dla szczepienia pierwotnego, do końca okresu odporności ochronnej, jak określono w specyfikacji technicznej pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, o którym mowa w pkt 1 lit. b), lub zatwierdzenia lub licencji, o których mowa w pkt 1 lit. c), dla szczepionki przeciwko wściekliźnie w państwie członkowskim bądź na terytorium lub w państwie trzecim, w którym podano szczepionkę.

Upoważniony lekarz weterynarii lub urzędowy lekarz weterynarii wskazuje okres ważności szczepienia w odpowiedniej sekcji dokumentu identyfikacyjnego;
 - f) ponowne szczepienie musi zostać uznane za szczepienie pierwotne, jeżeli nie zostało przeprowadzone w okresie ważności poprzedniego szczepienia, o którym mowa w lit. e).

ZAŁĄCZNIK IV

Wymogi dotyczące ważności w przypadku badania poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania

1. Pobranie próbki krwi niezbędnej do przeprowadzenia badania poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania musi zostać przeprowadzone i udokumentowane w odpowiedniej sekcji dokumentu identyfikacyjnego przez upoważnionego lekarza weterynarii.
2. Badanie poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania:
 - a) musi zostać przeprowadzone na próbce pobranej nie wcześniej niż 30 dni od daty szczepienia oraz:
 - (i) nie później niż na trzy miesiące przed datą:
 - przemieszczenia o charakterze niehandlowym z terytorium lub państwa trzeciego innego niż wymienione w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 13 ust. 1 lub 2, lub
 - tranzytu przez takie terytorium lub państwo trzecie, w przypadku gdy nie są spełnione warunki określone w art. 12 lit. c); lub
 - (ii) zanim dane zwierzę domowe opuściło Unię do celów przemieszczenia na terytorium lub do państwa trzeciego innego niż wymienione w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 13 ust. 1 lub 2 lub do celów tranzytu przez takie terytorium lub państwo, dokument identyfikacyjny o formacie przewidzianym w art. 21 ust. 1 musi zawierać potwierdzenie, że przed datą przemieszczenia przeprowadzono badanie poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania i uzyskano korzystny wynik;
 - b) musi wykazywać poziom przeciwciał neutralizujących wirus wścieklizny w surowicy krwi, wynoszący co najmniej 0,5 j.m./ml, przy wykorzystaniu metody określonej w odpowiedniej części rozdziału dotyczącego wścieklizny podręcznika badań diagnostycznych i szczepionek dla zwierząt lądowych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt;
 - c) musi być wykonane w laboratorium zatwierdzonym zgodnie z art. 3 decyzji 2000/258/WE;
 - d) nie musi zostać ponowione, jeżeli uzyskano zadowalające wyniki opisane w lit. b), pod warunkiem że dane zwierzę domowe w okresie ważności poprzedniego szczepienia, o którym mowa w załączniku III pkt 2 lit. e) zostało ponownie zaszczepione.

ZAŁĄCZNIK V

Tabela korelacji, o której mowa w art. 43 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 998/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 akapit pierwszy	art. 2 ust. 1
art. 2 akapit drugi	art. 2 ust. 2 lit. a)
art. 2 akapit trzeci	art. 2 ust. 2 lit. b)
art. 3 lit. a)	art. 3 lit. a) i b)
art. 3 lit. b)	art. 3 lit. f)
art. 3 lit. c)	art. 2 ust. 1
art. 4 ust. 1 akapit pierwszy	
	art. 17 ust. 1 akapit pierwszy
art. 4 ust. 1 akapit drugi	art. 17 ust. 1 akapit drugi
art. 4 ust. 2	—
art. 4 ust. 3	—
art. 4 ust. 4	—
art. 5 ust. 1 lit. a)	art. 6 lit. a)
art. 5 ust. 1 lit. b)	art. 6 lit. d)
art. 5 ust. 1 lit. b ppkt (i)	art. 6 lit. b)
art. 5 ust. 1 lit. b ppkt (ii)	art. 6 lit. c)
art. 5 ust. 1 akapit drugi	art. 19
art. 5 ust. 2	art. 7
art. 6	—
art. 7	art. 5 ust. 5, art. 9, 14 i 28
art. 8 ust. 1	art. 10 i 12
art. 8 ust. 2	art. 10 ust. 1 lit. e) oraz art. 27
art. 8 ust. 3 lit. a)	art. 13 ust. 1
art. 8 ust. 3 lit. b)	art. 16
art. 8 ust. 3 lit. c)	art. 11
art. 8 ust. 4	art. 25 ust. 1 i 2
art. 9	art. 14 oraz art. 30 ust. 1 i 2
art. 10 akapit pierwszy	art. 13 ust. 2
art. 10 akapit drugi	art. 13 ust. 3
art. 11 zdanie pierwsze	art. 37 ust. 1
art. 11 zdanie drugie	art. 34 ust. 4 lit. a)
art. 12 akapit pierwszy zdanie wprowadzające i lit. a)	art. 10 ust. 2 i art. 34 ust. 1

Rozporządzenie (WE) nr 998/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 12 akapit pierwszy zdanie wprowadzające i lit. b)	art. 5 ust. 4
art. 12 akapit drugi	art. 34 ust. 3 i art. 37 ust. 2 lit. d)
art. 13	art. 34 ust. 3 i art. 37 ust. 2 lit. d)
art. 14 akapit pierwszy	art. 34 ust. 2 lit. a)
art. 14 akapit drugi	art. 17 ust. 1 akapit drugi
art. 14 akapit trzeci	art. 35 ust. 1 i 3
art. 14 akapit czwarty	art. 35 ust. 2
art. 15	załącznik IV pkt 1 i 2 lit. c)
art. 16	—
art. 17 akapit pierwszy	—
art. 17 akapit drugi	art. 21 ust. 1
art. 18 akapit pierwszy	—
art. 18 akapit drugi	art. 36
art. 19	art. 13 ust. 3 i art. 5 ust. 5
art. 19a ust. 1 i 2	art. 38
art. 19a ust. 3	—
art. 19b ust. 1	art. 39 ust. 2
art. 19b ust. 2	art. 39 ust. 4
art. 19b ust. 3	art. 39 ust. 1
art. 19c ust. 1 i 3	art. 39 ust. 3
art. 19c ust. 2	—
art. 19d ust. 1 i art. 19d ust. 2	art. 39 ust. 5
art. 19d ust. 3	—
art. 20 - 23	—
art. 24 ust. 1, 2 i 3	art. 41 ust. 1, 2 i 3
art. 24 ust. 4 i 5	—
art. 25	art. 45
załącznik I	załącznik I
załącznik Ia	załącznik II
załącznik Ib	załącznik III
załącznik II część A i część B sekcja 1	—
załącznik II część B sekcja 2	art. 13 ust. 1
załącznik II część C	art. 13 ust. 2

OŚWIADCZENIE KOMISJI

W ramach strategii Unii Europejskiej w zakresie ochrony i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾ Komisja przeanalizuje dobrostan psów i kotów będących przedmiotem praktyk handlowych.

Jeśli z tej analizy wynikać będzie, że przedmiotowe praktyki handlowe stwarzają zagrożenie dla zdrowia, Komisja przeanalizuje różne możliwości ochrony zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt. Mogłaby na przykład zaproponować Parlamentowi Europejskiemu i Radzie dostosowanie obecnego ustawodawstwa unijnego dotyczącego handlu psami i kotami, w tym wdrożenie systemów rejestracji tych zwierząt, które to systemy byłyby kompatybilne i dostępne we wszystkich państwach członkowskich.

W związku z powyższym Komisja przeprowadzi ocenę wykonalności i stosowności rozszerzenia takich systemów rejestracji na psy i koty oznaczone i zidentyfikowane zgodnie z unijnym ustawodawstwem w zakresie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych.

⁽¹⁾ COM(2012) 6 final/2 – Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie strategii Unii Europejskiej w zakresie ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2012–2015.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/29/UE

z dnia 12 czerwca 2013 r.

w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych ⁽³⁾ została znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, w celu zapewnienia jasności dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 105.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 154 z 14.6.2007, s. 1.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik IV części A.

(2) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu ⁽⁵⁾ ustanowiono zasady akredytacji jednostek oceniających zgodność, ramy nadzoru rynku produktów i kontroli produktów pochodzących z państw trzecich, a także ogólne zasady dotyczące oznakowania CE.

(3) Decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu ⁽⁶⁾ ustanowiono wspólne zasady i przepisy odniesienia, które mają być stosowane w całym prawodawstwie branżowym, tak aby zapewnić spójne podstawy dla nowelizacji lub przekształcania tego prawodawstwa. Dyrektywę 2007/23/WE należy dostosować do tej decyzji.

(4) Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne obowiązujące w państwach członkowskich w odniesieniu do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych różnią się od siebie, w szczególności w odniesieniu do takich aspektów jak bezpieczeństwo i właściwości działania.

(5) Należy zharmonizować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich mogące stwarzać bariery w handlu w Unii w celu zapewnienia swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych na rynku wewnętrznym przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i bezpieczeństwa oraz ochrony zarówno konsumentów, jak i profesjonalnych użytkowników końcowych. Taki wysoki poziom ochrony powinien obejmować stosowanie odpowiednich ograniczeń wiekowych wobec użytkowników wyrobów pirotechnicznych.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

- (6) Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego⁽¹⁾ nie obejmuje swoim zakresem wyrobów pirotechnicznych.
- (7) Bezpieczeństwo podczas przechowywania jest uregulowane przepisami dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽²⁾, która ustanawia wymagania bezpieczeństwa dla zakładów, w których znajdują się materiały wybuchowe, w tym substancje pirotechniczne.
- (8) Jeśli chodzi o bezpieczeństwo w transporcie, przepisy dotyczące transportu wyrobów pirotechnicznych podlegają międzynarodowym konwencjom i umowom, w tym zaleceniom Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych. Dlatego aspekty te nie powinny być objęte zakresem niniejszej dyrektywy.
- (9) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do wszystkich rodzajów dostaw, w tym do sprzedaży wysyłkowej.
- (10) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do wyrobów pirotechnicznych, do których zastosowanie ma dyrektywa Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków⁽³⁾ oraz wymienione w niej odnośne konwencje międzynarodowe. Nie powinna również mieć zastosowania do kapiszonów przeznaczonych do zabawek objętych zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek⁽⁴⁾.
- (11) Wyroby pirotechniczne widowiskowe skonstruowane przez producenta na użytek własny i zatwierdzone do wyłącznego użytku na terytorium państwa członkowskiego, w którym producent ma siedzibę, oraz pozostające na terytorium tego państwa członkowskiego nie powinny być uznawane za udostępnione na rynku i w związku z tym nie muszą spełniać przepisów niniejszej dyrektywy.
- (12) Przy spełnieniu wymagań określonych w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości zabrania, ograniczania ani utrudniania swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych. Stosowanie niniejszej dyrektywy powinno pozostać bez uszczerbku dla krajowego ustawodawstwa odnoszącego się do wydawania przez państwa członkowskie zezwoleń producentom, dystrybutorom oraz importerom.
- (13) Wyroby pirotechniczne powinny obejmować wyroby pirotechniczne widowiskowe, wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego oraz inne wyroby pirotechniczne do zastosowań technicznych, takie jak generatory gazu stosowane w poduszkach powietrznych lub w napinaczach pasów bezpieczeństwa.
- (14) W celu zapewnienia odpowiednio wysokich poziomów ochrony wyroby pirotechniczne należy sklasyfikować zgodnie z poziomem zagrożenia związanego z rodzajem zastosowania, przeznaczeniem lub poziomem hałasu.
- (15) Ze względu na zagrożenia nierozdzielnie związane z używaniem wyrobów pirotechnicznych należy ustalić ograniczenia wiekowe związane z udostępnianiem tych wyrobów osobom oraz zapewnić, by ich etykieta zawierała wystarczające i odpowiednie informacje na temat bezpiecznego używania, w celu ochrony zdrowia ludzkiego, bezpieczeństwa oraz środowiska. Określone wyroby pirotechniczne powinny być udostępniane wyłącznie osobom dysponującym odpowiednią wiedzą, kwalifikacjami i doświadczeniem. W przypadku wymagań dotyczących etykietowania wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do pojazdów należy uwzględnić obowiązującą praktykę oraz fakt, że wyroby te są dostarczane wyłącznie użytkownikom profesjonalnym.
- (16) Używanie wyrobów pirotechnicznych, a w szczególności wyrobów pirotechnicznych widowiskowych, podlega bardzo zróżnicowanym zwyczajom i tradycjom kulturowym w poszczególnych państwach członkowskich. Należy zatem umożliwić państwom członkowskim przyjęcie środków krajowych w celu ograniczenia korzystania z niektórych kategorii wyrobów pirotechnicznych lub sprzedawania ich ludności ze względów dotyczących, między innymi, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia i ochrony.
- (17) Podmioty gospodarcze powinny być odpowiedzialne za zgodność wyrobów pirotechnicznych z wymaganiami niniejszej dyrektywy, stosownie do roli odgrywanej przez nie w łańcuchu dostaw, tak aby zapewnić wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie i bezpieczeństwo oraz ochrona konsumentów, a także zagwarantować uczciwą konkurencję na rynku unijnym.
- (18) Wszystkie podmioty gospodarcze uczestniczące w łańcuchu dostaw i dystrybucji powinny podjąć właściwe środki w celu zapewnienia udostępniania przez nie na rynku wyłącznie wyrobów pirotechnicznych zgodnych z niniejszą dyrektywą. Należy określić jasny i współmierny podział obowiązków stosownie do ról pełnionych przez poszczególne podmioty gospodarcze w łańcuchu dostaw i dystrybucji.
- (19) Aby ułatwić komunikację między podmiotami gospodarczymi, organami nadzoru rynku i konsumentami, państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty gospodarcze do podawania oprócz adresu pocztowego również adresu internetowego.
- (20) Zważywszy, że producent posiada dokładną wiedzę o procesie projektowania i produkcji, jest on najbardziej kompetentny do przeprowadzenia procedury oceny zgodności. W związku z tym ocena zgodności powinna pozostać wyłącznie obowiązkiem producenta.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.1993, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 46 z 17.2.1997, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 170 z 30.6.2009, s. 1.

- (21) Niezbędne jest zapewnienie zgodności wprowadzanych na rynek Unii wyrobów pirotechnicznych z państw trzecich z wymaganiami niniejszej dyrektywy, w szczególności zapewnienie poddania tych wyrobów pirotechnicznych przez producentów odpowiednim procedurom oceny zgodności. Dlatego też należy wprowadzić przepis, zgodnie z którym importerzy upewniają się co do zgodności wyrobów pirotechnicznych wprowadzanych przez nich do obrotu z wymaganiami niniejszej dyrektywy i nie wprowadzają do obrotu wyrobów pirotechnicznych niespełniających tych wymagań lub stwarzających zagrożenie. Należy również wprowadzić przepis, zgodnie z którym importerzy upewniają się co do przeprowadzenia procedur oceny zgodności oraz dostępności oznakowania i dokumentacji wyrobów pirotechnicznych sporządzonej przez producentów do wglądu dla właściwych organów krajowych.
- (22) Dystrybutor udostępnia wyrób pirotechniczny na rynku po wprowadzeniu go do obrotu przez producenta lub importera i powinien działać z należytą ostrożnością, obchodząc się z wyrobem pirotechnicznym w taki sposób, by nie miało to negatywnego wpływu na jego zgodność.
- (23) Każdy podmiot gospodarczy wprowadzający wyrób pirotechniczny do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym bądź modyfikujący produkt w sposób, który może wpłynąć na zgodność wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami niniejszej dyrektywy, powinien być uznany za producenta i przejść jego obowiązki.
- (24) Z uwagi na ścisły związek dystrybutorów i importerów z rynkiem podmioty te powinny być zaangażowane w zadania związane z nadzorem rynku, realizowane przez właściwe organy krajowe, oraz powinny być przygotowane do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań przez przedstawianie tym organom wszystkich koniecznych informacji dotyczących danego wyrobu pirotechnicznego.
- (25) Podmioty gospodarcze przechowujące wymagane na mocy niniejszej dyrektywy informacje umożliwiające identyfikację innych podmiotów gospodarczych nie powinny być zobowiązane do aktualizowania takich informacji dotyczących innych podmiotów gospodarczych, które dostarczyły im wyrób pirotechniczny lub którym one dostarczyły wyrób pirotechniczny.
- (26) Należy ustanowić zasadnicze wymagania bezpieczeństwa dotyczące wyrobów pirotechnicznych, mające na celu ochronę konsumentów i zapobieganie wypadkom.
- (27) Niektóre wyroby pirotechniczne, zwłaszcza wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów, takie jak generatory gazu stosowane w poduszkach powietrznych, zawierają niewielkie ilości komercyjnych i wojskowych materiałów wybuchowych. Po przyjęciu dyrektywy 2007/23/WE stało się oczywiste, że nie będzie możliwe zastąpienie tych substancji stosowanych jako dodatki w mieszkankach palnych, w których są stosowane do poprawy bilansu energetycznego. Należy zatem zmienić zasadnicze wymagania bezpieczeństwa, które ograniczają stosowanie komercyjnych i wojskowych materiałów wybuchowych.
- (28) W celu ułatwienia oceny zgodności z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa przewidzianymi w niniejszej dyrektywie należy przewidzieć domniemanie zgodności wyrobów pirotechnicznych zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjmowanymi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającym dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE ⁽¹⁾ w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych związanych z tymi wymaganiami.
- (29) Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 określa procedurę sprzeciwu wobec norm zharmonizowanych w przypadku, gdy normy takie nie spełniają w całości wymagań niniejszej dyrektywy.
- (30) Aby podmioty gospodarcze mogły wykazać, a właściwe organy zapewnić spełnienie przez wyroby pirotechniczne udostępniane na rynku zasadniczych wymagań bezpieczeństwa, należy ustanowić procedury oceny zgodności. Decyzją nr 768/2008/WE ustanowiono moduły procedur oceny zgodności, obejmujące procedury od najmniej do najbardziej surowej, proporcjonalnie do poziomu występującego zagrożenia oraz wymaganego poziomu bezpieczeństwa. W celu zapewnienia spójności między sektorami oraz uniknięcia wariantów doraźnych procedury oceny zgodności powinny być wybierane spośród tych modułów.
- (31) Producenci powinni sporządzić deklarację zgodności UE, zawierającą wymagane na mocy niniejszej dyrektywy informacje na temat spełnienia przez dany wyrób pirotechniczny wymagań niniejszej dyrektywy i pozostałych właściwych przepisów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego.
- (32) Aby zagwarantować skuteczny dostęp do informacji do celów nadzoru rynku, informacje niezbędne do zidentyfikowania wszystkich mających zastosowanie aktów Unii powinny być dostępne w pojedynczej deklaracji zgodności UE. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych wspomniana pojedyncza deklaracja zgodności UE może mieć formę pliku dokumentów, na który składają się odpowiednie poszczególne deklaracje zgodności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12.

- (33) Oznakowanie CE, wskazujące na zgodność wyrobu pirotechnicznego, jest widoczną konsekwencją całego procesu obejmującego ocenę zgodności w szerokim znaczeniu. Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE określono w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008. Zasady dotyczące umieszczania oznakowania CE należy określić w niniejszej dyrektywie.
- (34) Procedury oceny zgodności określone w niniejszej dyrektywie wymagają udziału jednostek oceniających zgodność notyfikowanych Komisji przez państwa członkowskie.
- (35) Doświadczenie pokazało, że kryteria określone w dyrektywie 2007/23/WE, które muszą być spełniane przez jednostki oceniające zgodność przed notyfikowaniem ich Komisji, są niewystarczające do zapewnienia jednako wysokiego poziomu realizacji zadań przez jednostki notyfikowane w całej Unii. Niezmiernie ważne jest jednak, by wszystkie jednostki notyfikowane realizowały swe zadania na takim samym poziomie oraz zgodnie z warunkami uczciwej konkurencji. Wymaga to ustanowienia obowiązkowych wymagań dla jednostek oceniających zgodność, które chcą być notyfikowane jako podmioty świadczące usługi w zakresie oceny zgodności.
- (36) W celu zapewnienia spójnego poziomu jakości oceny zgodności należy także ustanowić zestaw wymagań mających zastosowanie do organów notyfikujących i innych organów uczestniczących w ocenie, notyfikacji i monitorowaniu jednostek notyfikowanych.
- (37) System określony w niniejszej dyrektywie powinien być uzupełniony systemem akredytacji przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008. Ponieważ akredytacja stanowi podstawowy środek weryfikacji kompetencji jednostek oceniających zgodność, powinno się stosować ją również dla celów notyfikacji.
- (38) Za preferowaną metodę wykazywania kompetencji technicznych jednostek oceniających zgodność krajowe organy publiczne w całej Unii powinny uznać przejrzystą akredytację zgodną z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, zapewniającą niezbędny poziom zaufania do certyfikatów zgodności. Organy krajowe mogą jednak uznać, że dysponują odpowiednimi środkami do samodzielnego przeprowadzenia takiej oceny. W takich przypadkach w celu zapewnienia odpowiedniego stopnia wiarygodności ocen przeprowadzanych przez inne organy krajowe powinny one udostępnić Komisji i pozostałym państwom członkowskim niezbędne dokumenty wykazujące, że oceniane jednostki oceniające zgodność spełniają właściwe wymagania prawne.
- (39) Jednostki oceniające zgodność często zlecają podwykonawcom realizację części zadań związanych z oceną zgodności lub korzystają z usług spółek zależnych. W celu zagwarantowania poziomu bezpieczeństwa wymaganego w przypadku wyrobów pirotechnicznych wprowadzanych na rynek unijny niezbędne jest, aby w ramach wykonywania zadań oceny zgodności podwykonawcy i spółki zależne uczestniczące w ocenie zgodności spełniały te same wymagania, co jednostki notyfikowane. W związku z tym ocena kompetencji i wyników działalności jednostek, które mają być notyfikowane, oraz monitorowanie jednostek już notyfikowanych powinny obejmować również działania prowadzone przez podwykonawców i spółki zależne.
- (40) Należy zwiększyć efektywność i przejrzystość procedury notyfikacji, a w szczególności należy ją dostosować do nowych technologii, by umożliwić notyfikację *on-line*.
- (41) Ponieważ jednostki notyfikowane mają możliwość oferowania swoich usług w całej Unii, należy zapewnić pozostałym państwom członkowskim i Komisji możliwość wnoszenia sprzeciwu wobec jednostek notyfikowanych. Istotne zatem jest ustalenie terminu, w jakim możliwe będzie wyjaśnienie jakichkolwiek wątpliwości lub obaw co do kompetencji jednostek oceniających zgodność, zanim zaczną one prowadzić działalność jako jednostki notyfikowane.
- (42) Z punktu widzenia konkurencyjności bardzo ważne jest, by jednostki notyfikowane stosowały procedury oceny zgodności bez tworzenia zbędnego obciążenia dla podmiotów gospodarczych. Z tego samego powodu oraz w celu zagwarantowania równego traktowania podmiotów gospodarczych należy zapewnić spójność stosowania procedur oceny zgodności pod względem technicznym. Najlepszym sposobem na osiągnięcie tego celu jest odpowiednia koordynacja jednostek notyfikowanych i współpraca między nimi.
- (43) Państwa członkowskie powinny przyjąć wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, by wyroby pirotechniczne mogły być wprowadzane do obrotu tylko wówczas, gdy odpowiednio przechowywane i używane zgodnie z przeznaczeniem lub w przewidywalnych warunkach nie będą zagrażały zdrowiu i bezpieczeństwu osób. Wyroby pirotechniczne należy uznawać za niespełniające zasadniczych wymagań bezpieczeństwa określonych w niniejszej dyrektywie tylko w odniesieniu do używania ich w przewidywalnych warunkach, czyli wtedy, gdy takie używanie jest rezultatem zgodnego z prawem i łatwo przewidywalnego zachowania ludzkiego.
- (44) Aby zagwarantować pewność prawa konieczne jest jasne określenie, iż zasady nadzoru rynku unijnego i kontroli produktów wprowadzanych na rynek Unii, ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, mają zastosowanie do wyrobów pirotechnicznych. Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wyboru organów właściwych do wykonania tych zadań.
- (45) Grupy wyrobów pirotechnicznych podobnych pod względem budowy, działania lub zachowania winny być poddawane ocenie przez jednostki notyfikowane jako rodziny produktów.

- (46) Konieczne jest wprowadzenie procedury ochronnej, by umożliwić kwestionowanie zgodności wyrobu pirotechnicznego. W celu zwiększenia przejrzystości oraz skrócenia czasu rozpatrywania konieczne jest udoskonalenie istniejącej procedury ochronnej, tak aby zwiększyć jej skuteczność oraz umożliwić wykorzystanie wiedzy specjalistycznej dostępnej w państwach członkowskich.
- (47) Istniejący system powinien zostać uzupełniony o procedurę zapewniającą przekazywanie zainteresowanym stronom informacji na temat środków przewidzianych w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych stwarzających zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa osób lub innych kwestii związanych z ochroną interesów publicznych. Powinien on również umożliwiać organom nadzoru rynku podejmowanie – we współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi – działań na wcześniejszym etapie w odniesieniu do takich wyrobów pirotechnicznych.
- (48) W przypadku gdy państwa członkowskie i Komisja osiągną porozumienie co do zasadności określonego środka wprowadzonego przez dane państwo członkowskie, dalsze zaangażowanie Komisji nie powinno być wymagane, chyba że niezgodność można przypisać niedostatkom w normach zharmonizowanych.
- (49) W interesie producenta i importera leży dostarczanie bezpiecznych wyrobów pirotechnicznych, by uniknąć kosztów wynikających z odpowiedzialności za wadliwe produkty wyrządzające szkody osobom i powodujące szkody we własności prywatnej. W tym względzie dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe⁽¹⁾ uzupełnia niniejszą dyrektywę, jako że dyrektywa 85/374/EWG nakłada na producentów i importerów surowy system odpowiedzialności i gwarantuje właściwy poziom ochrony konsumentów. Ponadto dyrektywa 85/374/EWG stanowi, że jednostki notyfikowane winny być właściwie ubezpieczone w zakresie ich działalności zawodowej, chyba że odpowiedzialność za nie ponosi państwo zgodnie z przepisami prawa krajowego lub samo państwo członkowskie jest bezpośrednio odpowiedzialne za badania.
- (50) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾.
- (51) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych wzywających notyfikujące państwo członkowskie do podjęcia koniecznych środków naprawczych w odniesieniu do jednostek notyfikowanych, które nie spełniają lub przestały spełniać wymogi ich notyfikacji, należy stosować procedurę doradczą.
- (52) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych określających jednolity system numeracji do celów identyfikacji wyrobów pirotechnicznych oraz praktyczne rozwiązania dotyczące rejestru numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych, a także regularnego gromadzenia i aktualizacji danych dotyczących wypadków związanych z wyrobami pirotechnicznymi, należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (53) Procedurę sprawdzającą należy także stosować w przypadku przyjmowania aktów wykonawczych w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymaganiami, ale stwarzających zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób lub innych kwestii związanych z ochroną interesów publicznych.
- (54) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli w uzasadnionych przypadkach dotyczących wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymaganiami, ale stwarzających zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób, jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.
- (55) Zgodnie z utrwaloną praktyką komitet powołany na mocy niniejszej dyrektywy może odegrać użyteczną rolę w badaniu problemów dotyczących stosowania niniejszej dyrektywy, zgłaszanych przez jego przewodniczącego lub przedstawiciela państwa członkowskiego zgodnie z regulaminem tego komitetu.
- (56) Komisja powinna, w drodze aktów wykonawczych oraz, z uwagi na ich specyficzny charakter, działając bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011, stwierdzić, czy środki podjęte przez państwa członkowskie w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami są uzasadnione, czy nie.
- (57) Państwa członkowskie powinny określić zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i zapewnić egzekwowanie tych zasad. Sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (58) Należy dać producentom i importerom czas na skorzystanie z wszelkich praw wynikających z przepisów krajowych obowiązujących przed dniem rozpoczęcia stosowania krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę, np. na sprzedanie zapasów wyprodukowanych towarów. Należy zatem przewidzieć rozsądne ustalenia przejściowe, umożliwiające udostępnianie na rynku, bez konieczności spełnienia kolejnych wymagań dotyczących produktu, wyrobów pirotechnicznych, które wprowadzono już do obrotu zgodnie z dyrektywą 2007/23/WE przed dniem rozpoczęcia stosowania krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę. Dystrybutorzy powinni w związku z tym mieć możliwość dostarczania wyrobów pirotechnicznych, które wprowadzono do obrotu, czyli zapasów, które już trafiły do łańcucha dystrybucji, przed dniem rozpoczęcia stosowania krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę.

(¹) Dz.U. L 210 z 7.8.1985, s. 29.

(²) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (59) Wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów są zaprojektowane na czas cyklu życia pojazdu i w związku z tym wymagają specjalnych ustaleń przejściowych. Taki wyrób pirotechniczny powinien spełniać wymagania przepisów obowiązujących w chwili jego pierwszego udostępnienia na rynku przez cały czas eksploatacji pojazdu, w którym go zainstalowano.
- (60) W celu zagwarantowania nieprzerwanego używania niektórych wyrobów pirotechnicznych, zwłaszcza w przemyśle motoryzacyjnym, pkt 4 załącznika I powinien mieć zastosowanie od dnia 4 lipca 2013 r.
- (61) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie spełniania przez znajdujące się w obrocie wyroby pirotechniczne wysokich wymagań w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa oraz innych interesów publicznych, przy jednoczesnym zagwarantowaniu funkcjonowania rynku wewnętrznego, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest – ze względu na jego skalę i skutki – lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.
- (62) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszą dyrektywą. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynikało z dyrektywy 2007/23/WE.
- (63) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektywy określonych w załączniku IV część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

- Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, których celem jest osiągnięcie swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych na rynku wewnętrznym przy zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego, bezpieczeństwa publicznego oraz ochrony i bezpieczeństwa konsumentów, przy uwzględnieniu odpowiednich aspektów związanych z ochroną środowiska.
- Niniejsza dyrektywa określa zasadnicze wymagania bezpieczeństwa, które mają spełniać wyroby pirotechniczne, aby można je było udostępniać na rynku. Wykaz tych wymagań jest zawarty w załączniku I.

Artykuł 2

Zakres

- Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wyrobów pirotechnicznych.
- Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych, zgodnie z prawem krajowym, do niekomercyjnego używania przez siły zbrojne, policję lub straż pożarną;
 - wyposażenia objętego zakresem zastosowania dyrektywy 96/98/WE;
 - wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym;
 - kapiszonów przeznaczonych specjalnie do zabawek objętych zakresem zastosowania dyrektywy 2009/48/WE;
 - materiałów wybuchowych objętych zakresem zastosowania dyrektywy 93/15/EWG;
 - amunicji;
 - wyrobów pirotechnicznych widowiskowych skonstruowanych przez producenta na użytek własny i zatwierdzonych do użytku wyłącznie na terytorium państwa członkowskiego, w którym producent ma siedzibę, oraz pozostających na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- „wyrób pirotechniczny” oznacza każdy wyrób zawierający substancje wybuchowe bądź wybuchowe mieszanki substancji przeznaczonych do generowania ciepła, światła, dźwięku, gazu bądź dymu, lub też kombinacji takich efektów w drodze samopodtrzymujących, egzotermicznych reakcji chemicznych;
- „wyrób pirotechniczny widowiskowy” oznacza wyrób pirotechniczny przeznaczony do celów rozrywkowych;
- „wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego” oznaczają wyroby pirotechniczne przeznaczone do wykorzystania na scenie w pomieszczeniach lub na wolnym powietrzu, w tym przy produkcji filmowej i telewizyjnej lub do podobnego użytku;
- „wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów” oznaczają elementy urządzeń bezpieczeństwa w pojazdach zawierające substancje pirotechniczne wykorzystywane do uruchamiania tych lub innych urządzeń;

- 5) „amunicja” oznacza pociski i materiały miotające oraz ślepą amunicję, wykorzystywane w broni ręcznej, innych rodzajach broni palnej i w broni artyleryjskiej;
- 6) „osoba o wiedzy specjalistycznej” oznacza osobę upoważnioną przez państwo członkowskie do obsługi lub używania na jego terytorium wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4, wyrobów pirotechnicznych klasy T2 przeznaczonych do użytku teatralnego lub innych wyrobów pirotechnicznych klasy P2;
- 7) „udostępnienie na rynku” oznacza dostarczenie wyrobu pirotechnicznego do celów dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku unijnym w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- 8) „wprowadzenie do obrotu” oznacza pierwsze udostępnienie wyrobu pirotechnicznego na rynku unijnym;
- 9) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza wyrób pirotechniczny lub zleca zaprojektowanie lub wytworzenie takiego wyrobu i oferuje ten wyrób pirotechniczny pod własną nazwą lub znakiem towarowym;
- 10) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę na terytorium Unii, która wprowadza do obrotu w Unii wyrób pirotechniczny pochodzący z państwa trzeciego;
- 11) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, niebędącą producentem ani importem, która udostępnia wyrób pirotechniczny na rynku;
- 12) „podmioty gospodarcze” oznaczają producentów, importerów i dystrybutorów;
- 13) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymagania techniczne, które musi spełnić wyrób pirotechniczny;
- 14) „norma zharmonizowana” oznacza normę zharmonizowaną w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
- 15) „akredytacja” oznacza akredytację w rozumieniu art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- 16) „krajowa jednostka akredytująca” oznacza krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu art. 2 pkt 11 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- 17) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione zasadnicze wymagania bezpieczeństwa dotyczące wyrobu pirotechnicznego zawarte w niniejszej dyrektywie;
- 18) „jednostka oceniająca zgodność” oznacza jednostkę, która wykonuje czynności z zakresu oceny zgodności, w tym wzorcowanie, badania, certyfikację i inspekcję;
- 19) „odzyskanie” oznacza dowolny środek mający na celu doprowadzenie do zwrotu wyrobu pirotechnicznego, który już został udostępniony użytkownikowi końcowemu;
- 20) „wycofanie z obrotu” oznacza dowolny środek, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu na rynku wyrobu pirotechnicznego w danym łańcuchu dostaw;
- 21) „unijne prawodawstwo harmonizacyjne” oznacza każdy akt prawny Unii harmonizujący warunki wprowadzania produktów do obrotu;
- 22) „oznakowanie CE” oznacza oznakowanie, poprzez które producent wskazuje, że wyrób pirotechniczny spełnia mające zastosowanie wymagania określone w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym przewidującym umieszczenie tego oznakowania.

Artykuł 4

Swobodny przepływ

1. Państwa członkowskie nie zabraniają, nie ograniczają ani nie utrudniają udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych spełniających wymagania niniejszej dyrektywy.

2. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwom członkowskim przyjęcia środków uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa, zdrowia i ochrony lub ochrony środowiska, służących zakazowi lub ograniczeniu posiadania, używania lub sprzedaży ludności wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F2 i F3, wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego i innych wyrobów pirotechnicznych.

3. Podczas targów, wystaw i handlowych pokazów wyrobów pirotechnicznych państwa członkowskie zobowiązują się nie utrudniać pokazu i użycia wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z niniejszą dyrektywą, pod warunkiem że widoczny znak wyraźnie wskazuje nazwę i datę danych targów handlowych, wystawy lub pokazu oraz niezgodność i niedostępność do sprzedaży tych wyrobów pirotechnicznych do momentu zapewnienia zgodności. Podczas tego rodzaju imprez stosuje się odpowiednie środki bezpieczeństwa, zgodnie z wymaganiami określonymi przez właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie nie utrudniają swobodnego przepływu i używania niezgodnych z niniejszą dyrektywą wyrobów pirotechnicznych wytworzonych do działań badawczo-rozwojowych i prób, pod warunkiem że widoczny znak wyraźnie wskazuje ich niezgodność i niedostępność dla celów innych niż działania badawczo-rozwojowe i próby.

Artykuł 5

Udostępnienie na rynku

Państwa członkowskie przyjmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby wyroby pirotechniczne mogły być udostępniane na rynku tylko wówczas, gdy spełniają wymagania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

Klasy wyrobów pirotechnicznych

1. Wyroby pirotechniczne podlegają klasyfikacji przez producenta zgodnie ze sposobem ich używania, przeznaczeniem i poziomem zagrożenia, w tym z poziomem hałasu. Jednostki notyfikowane, o których mowa w art. 21, potwierdzają klasyfikację w ramach procedur oceny zgodności, o których mowa w art. 17.

Klasyfikacja ta jest następująca:

a) wyroby pirotechniczne widowiskowe:

- (i) klasa F1: wyroby pirotechniczne widowiskowe o bardzo niskim stopniu zagrożenia i nieistotnym poziomie hałasu przeznaczone do użytku na ograniczonej przestrzeni, w tym wyroby pirotechniczne widowiskowe przeznaczone do użytku w budynkach mieszkalnych;
- (ii) klasa F2: wyroby pirotechniczne widowiskowe o niskim stopniu zagrożenia i niskim poziomie hałasu przeznaczone do użytku na wolnym powietrzu na ograniczonej przestrzeni;
- (iii) klasa F3: wyroby pirotechniczne widowiskowe o średnim stopniu zagrożenia przeznaczone do użytku na wolnym powietrzu na dużych otwartych przestrzeniach i których poziom hałasu nie jest szkodliwy dla zdrowia ludzkiego;
- (iv) klasa F4: wyroby pirotechniczne widowiskowe o wysokim stopniu zagrożenia, przeznaczone wyłącznie do użytku osób o wiedzy specjalistycznej, zwane popularnie „wyrobami pirotechnicznymi widowiskowymi do zastosowań profesjonalnych”, i których poziom hałasu nie jest szkodliwy dla zdrowia ludzkiego;

b) wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego:

- (i) klasa T1: wyroby pirotechniczne do zastosowań scenicznych, o niskim stopniu zagrożenia;
- (ii) klasa T2: wyroby pirotechniczne do zastosowań scenicznych przeznaczone do użytku wyłącznie przez osoby o wiedzy specjalistycznej;

c) pozostałe wyroby pirotechniczne:

- (i) klasa P1: wyroby pirotechniczne inne niż wyroby pirotechniczne widowiskowe i wyroby pirotechniczne do użytku teatralnego, o niskim stopniu zagrożenia;
- (ii) klasa P2: wyroby pirotechniczne inne niż wyroby pirotechniczne widowiskowe i wyroby pirotechniczne do użytku teatralnego, przeznaczone do obsługi lub użytku wyłącznie przez osoby o wiedzy specjalistycznej.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o procedurach, za pomocą których określają i upoważniają osoby o wiedzy specjalistycznej.

Artykuł 7

Ograniczenia wiekowe i inne

1. Wyrobów pirotechnicznych nie udostępnia się na rynku osobom niespełniającym następujących ograniczeń wiekowych:

a) wyroby pirotechniczne widowiskowe:

- (i) klasa F1: 12 lat;
- (ii) klasa F2: 16 lat;
- (iii) klasa F3: 18 lat;

b) wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego klasy T1 i pozostałe wyroby pirotechniczne klasy P1: 18 lat.

2. Państwa członkowskie mogą podwyższyć ograniczenia wiekowe określone w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione względami porządku publicznego i bezpieczeństwa lub zdrowia i ochrony. Państwa członkowskie mogą również obniżyć wymagania wiekowe dla osób posiadających przeszkolenie zawodowe lub odbywających takie szkolenie.

3. Producenci, importerzy i dystrybutorzy nie udostępniają na rynku następujących wyrobów pirotechnicznych osobom innym niż osoby o wiedzy specjalistycznej:

a) wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F4;

b) wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego klasy T2 i inne wyroby pirotechniczne klasy P2.

4. Inne wyroby pirotechniczne kategorii P1 przeznaczone do pojazdów, w tym poduszki powietrzne i systemy napinania pasów bezpieczeństwa, nie są udostępniane ogółowi społeczeństwa, chyba że te wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów zostały wmontowane do pojazdu lub dającej się odłączyć części pojazdu.

ROZDZIAŁ 2

OBOWIĄZKI PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

Artykuł 8

Obowiązki producentów

1. Wprowadzając swoje wyroby pirotechniczne do obrotu, producenci zapewniają ich zaprojektowanie i wytworzenie zgodnie z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I.

2. Producenci sporządzają dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku II, oraz zlecają przeprowadzenie odpowiedniej procedury oceny zgodności, o której mowa w art. 17.

W przypadku wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z obowiązującymi wymaganiami w wyniku przeprowadzenia tej procedury producenci sporządzają deklarację zgodności UE i umieszczają oznakowanie CE.

3. Producenci przechowują dokumentację techniczną oraz deklarację zgodności UE przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu.

4. Producenci zapewniają wprowadzenie procedur mających na celu utrzymanie zgodności produkcji seryjnej z niniejszą dyrektywą. Odpowiednio uwzględnia się zmiany w projekcie i cechach charakterystycznych wyrobu pirotechnicznego oraz zmiany w normach zharmonizowanych lub innych specyfikacjach technicznych, w odniesieniu do których deklarowana jest zgodność wyrobu pirotechnicznego.

W przypadku gdy jest to uznane za właściwe z uwagi na zagrożenia związane z wyrobem pirotechnicznym producenci, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów i na należycie uzasadnione żądanie właściwych organów, przeprowadzają badania próby wyrobów pirotechnicznych udostępnionych na rynku, a także badają i w razie potrzeby prowadzą ewidencję skarg, wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami i przypadków odzyskania wyrobu pirotechnicznego, a ponadto informują dystrybutorów o wszelkich tego rodzaju działaniach w zakresie monitorowania.

5. Producenci zapewniają obecność etykiety na wyrobach pirotechnicznych, które wprowadzają do obrotu, zgodnie z art. 10 lub 11.

6. Producenci podają swoje nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz kontaktowy adres pocztowy na wyrobie pirotechnicznym, a jeżeli nie jest to możliwe – na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do wyrobu pirotechnicznego. Adres wskazuje pojedynczy punkt, w którym można skontaktować się z producentem. Dane kontaktowe podaje się w języku łatwo zrozumiałym dla użytkowników końcowych i organów nadzoru rynku.

7. Producenci zapewniają dołączenie do wyrobu pirotechnicznego instrukcji obsługi oraz informacji na temat bezpieczeństwa w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez zainteresowane państwo członkowskie. Takie instrukcje i informacje dotyczące bezpieczeństwa, jak również wszelkie etykiety, są jasne, zrozumiałe i czytelne.

8. Producenci, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że wprowadzony przez nich do obrotu wyrób pirotechniczny nie jest zgodny z niniejszą dyrektywą, niezwłocznie podejmują środki naprawcze konieczne do zapewnienia zgodności tego wyrobu pirotechnicznego, wycofania go z obrotu lub odzyskania go, stosownie do okoliczności. Ponadto jeżeli wyrób pirotechniczny stwarza zagrożenie, producenci niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat niezgodności oraz wprowadzonych środków naprawczych.

9. Na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego producenci udzielają mu wszelkich informacji i udostępniają dokumentację, w formie papierowej lub elektronicznej, konieczne do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami niniejszej dyrektywy, w języku łatwo zrozumiałym dla tego organu. Na żądanie tego organu podejmują z nim współpracę we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza wyrób pirotechniczny wprowadzony przez nich do obrotu.

Artykuł 9

Identyfikowalność

1. W celu ułatwienia identyfikowalności wyrobów pirotechnicznych, producenci oznakowują je numerem rejestracyjnym przypisanym przez jednostkę notyfikowaną przeprowadzającą ocenę zgodności zgodnie z art. 17. Numeracja odbywa się zgodnie z jednolitym systemem określonym przez Komisję.

2. Producenci i importerzy prowadzą wykaz numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych, które udostępniają na rynku, i na żądanie udostępniają te informacje właściwemu organom.

Artykuł 10

Etykietowanie wyrobów pirotechnicznych innych niż wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów

1. Producenci zapewniają, by wyroby pirotechniczne inne niż wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów posiadały etykiety, umieszczone w sposób widoczny, czytelny i trwałe, w języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa członkowskiego, w którym wyrób pirotechniczny jest udostępniany konsumentowi. Etykiety te muszą być jasne, zrozumiałe i czytelne.

2. Etykieta wyrobu pirotechnicznego zawiera co najmniej informacje o producencie określone w art. 8 ust. 6 oraz, w przypadku gdy producent nie posiada siedziby na terytorium Unii, informacje o producencie i importerze określone odpowiednio w art. 8 ust. 6 i art. 12 ust. 3, nazwę i typ wyrobu pirotechnicznego, jego numer rejestracyjny oraz jego numer produktu, partii lub serii, minimalne wymagania wiekowe określone w art. 7 ust. 1 i 2, odpowiednią klasę i instrukcję obsługi, rok produkcji w przypadku wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F3 i F4 oraz, w stosownych przypadkach, minimalną bezpieczną odległość. Etykieta określa zawartość netto materiału wybuchowego (NEC).

3. Na wyrobach pirotechnicznych widowiskowych umieszcza się również co najmniej następujące informacje:

- a) klasa F1: w stosownych przypadkach: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i minimalną bezpieczną odległość;
- b) klasa F2: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i w stosownych przypadkach minimalną bezpieczną odległość;
- c) klasa F3: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i minimalną bezpieczną odległość;
- d) klasa F4: „tylko do obsługi przez osoby o wiedzy specjalistycznej” i minimalną bezpieczną odległość.

4. Na wyrobach pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego umieszcza się również co najmniej następujące informacje:

- a) klasa T1: w stosownych przypadkach: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i minimalną bezpieczną odległość;
- b) klasa T2: „wyłącznie do użytku osób o wiedzy specjalistycznej” i minimalną bezpieczną odległość.

5. Jeśli na wyrobie pirotechnicznym nie ma wystarczająco dużo miejsca, aby umieścić etykietę zawierającą informacje, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, informacje te umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania.

Artykuł 11

Etykietowanie wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do pojazdów

1. Etykieta wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do pojazdów zawiera informacje o producencie określone w art. 8 ust. 6, nazwę i typ wyrobu pirotechnicznego, jego numer rejestracyjny oraz jego numer produktu, partii lub serii i, w razie potrzeby, instrukcję bezpieczeństwa.

2. Jeżeli na wyrobie pirotechnicznym przeznaczonym do pojazdów nie ma wystarczająco dużo miejsca, aby umieścić etykietę zawierającą informacje, o których mowa w ust. 1, informacje te umieszcza się na opakowaniu.

3. Kartę charakterystyki wyrobu pirotechnicznego przeznaczonego do pojazdów, opracowaną zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów⁽¹⁾ oraz uwzględniającą szczególne potrzeby użytkowników profesjonalnych, dostarcza się tym użytkownikom w języku przez nich określonym.

Kartę charakterystyki można dostarczyć w formie papierowej lub elektronicznej pod warunkiem że użytkownik profesjonalny dysponuje środkami niezbędnymi, by uzyskać do niej dostęp.

Artykuł 12

Obowiązki importerów

1. Importerzy wprowadzają do obrotu wyłącznie wyroby pirotechniczne zgodne z wymaganiami.

2. Przed wprowadzeniem wyrobu pirotechnicznego do obrotu importerzy zapewniają przeprowadzenie przez producenta odpowiedniej procedury oceny zgodności, o której mowa w art. 17. Importerzy zapewniają sporządzenie przez producenta dokumentacji technicznej, opatrzenie wyrobu pirotechnicznego oznakowaniem CE, załączenie do wyrobu pirotechnicznego wymaganych dokumentów oraz spełnienie przez producenta wymagań określonych w art. 8 ust. 5 i 6.

Jeżeli importer uzna lub ma powody, by uważać, że wyrób pirotechniczny nie jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I, nie wprowadza wyrobu pirotechnicznego do obrotu, dopóki nie zostanie zapewniona jego zgodność. Ponadto jeżeli wyrób pirotechniczny stwarza zagrożenie, importer informuje o tym producenta oraz organu nadzoru rynku.

3. Importerzy podają swoje nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz kontaktowy adres pocztowy na wyrobie pirotechnicznym, a jeżeli nie jest to możliwe – na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do wyrobu pirotechnicznego. Dane kontaktowe są podawane w języku łatwo zrozumiałym dla użytkowników końcowych i organów nadzoru rynku.

4. Importerzy zapewniają dołączenie do wyrobu pirotechnicznego instrukcji obsługi oraz dostarczenie informacji na temat bezpieczeństwa w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez zainteresowane państwo członkowskie.

5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, gdy ponoszą odpowiedzialność za wyrób pirotechniczny, warunki jego przechowywania i transportu nie wpływały ujemnie na jego zgodność z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

6. W przypadku, gdy jest to uznane za właściwe z uwagi na zagrożenia związane z wyrobem pirotechnicznym importerzy, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz na należycie uzasadnione żądanie właściwych organów, przeprowadzają badania próby wyrobów pirotechnicznych udostępnionych na rynku, a także badają i w razie potrzeby prowadzą ewidencję skarg, wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami i przypadków odzyskania wyrobów pirotechnicznych, a ponadto informują dystrybutorów o wszelkich tego rodzaju działaniach w zakresie monitorowania.

7. Importerzy, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że wprowadzony przez nich do obrotu wyrób pirotechniczny nie jest zgodny z niniejszą dyrektywą, niezwłocznie wprowadzają konieczne środki naprawcze w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu pirotechnicznego, wycofania go z obrotu lub odzyskania go, stosownie do okoliczności. Ponadto, jeżeli wyrób pirotechniczny stwarza zagrożenie, importerzy niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony na rynku, podając szczegółowe informacje, zwłaszcza na temat niezgodności oraz wprowadzonych środków naprawczych.

8. Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu i zapewniają, by dokumentacja techniczna była do dyspozycji tych organów na ich żądanie.

9. Na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego importerzy udzielają mu wszelkich informacji i udostępniają dokumentację w formie papierowej lub elektronicznej, konieczne do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami, w języku łatwo zrozumiałym dla tego organu. Na żądanie tego organu podejmują z nim współpracę we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza wyrób pirotechniczny wprowadzony przez nich do obrotu.

Artykuł 13

Obowiązki dystrybutorów

1. Przy udostępnianiu wyrobu pirotechnicznego na rynku dystrybutorzy działają z należytą starannością w odniesieniu do wymagań niniejszej dyrektywy.

2. Przed udostępnieniem wyrobu pirotechnicznego na rynku dystrybutorzy sprawdzają, czy wyrób pirotechniczny jest opatrzony oznakowaniem CE, czy towarzyszą mu wymagane dokumenty, instrukcje i informacje na temat bezpieczeństwa w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych w państwie członkowskim, w którym wyrób pirotechniczny ma być udostępniany na rynku, a także czy producent i importer spełnili wymagania określone, odpowiednio, w art. 8 ust. 5 i 6 oraz w art. 12 ust. 3.

Jeżeli dystrybutor uzna lub ma powody, by uważać, że wyrób pirotechniczny nie jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami

bezpieczeństwa określonymi w załączniku I, nie udostępnia wyrobu pirotechnicznego na rynku, dopóki nie zostanie zapewniona jego zgodność. Ponadto jeżeli wyrób pirotechniczny stwarza zagrożenie, dystrybutor informuje o tym producenta lub importera oraz organy nadzoru rynku.

3. Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, gdy ponoszą odpowiedzialność za wyrób pirotechniczny, warunki jego przechowywania i transportu nie wpływały ujemnie na jego zgodność z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I.

4. Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że udostępniony przez nich na rynku wyrób pirotechniczny nie jest zgodny z niniejszą dyrektywą, zapewniają podjęcie środków naprawczych koniecznych do zapewnienia zgodności tego wyrobu pirotechnicznego, wycofania go z obrotu lub odzyskania go, stosownie do okoliczności. Ponadto jeżeli wyrób pirotechniczny stwarza zagrożenie, dystrybutorzy niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których udostępnili wyrób pirotechniczny na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat niezgodności oraz wprowadzonych środków naprawczych.

5. Na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego dystrybutorzy udzielają mu wszelkich informacji i udostępniają dokumentację w formie papierowej lub elektronicznej, konieczne do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami. Na żądanie tego organu podejmują z nim współpracę we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza wyrób pirotechniczny udostępniony przez nich na rynku.

Artykuł 14

Przypadki, w których obowiązki producentów dotyczą importerów i dystrybutorów

Importera lub dystrybutora uważa się za producenta do celów niniejszej dyrektywy i w konsekwencji podlegają oni obowiązkowi producenta określonym w art. 8, jeżeli wprowadzają oni wyrób pirotechniczny do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub modyfikują wyrób pirotechniczny już znajdujący się w obrocie w taki sposób, że może to mieć wpływ na zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Identyfikacja podmiotów gospodarczych

Na żądanie organów nadzoru rynku podmioty gospodarcze wskazują:

- a) każdy podmiot gospodarczy, który dostarczył im wyrób pirotechniczny;
- b) każdy podmiot gospodarczy, któremu dostarczyły wyrób pirotechniczny.

Podmioty gospodarcze muszą być w stanie przedstawić informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, przez okres 10 lat od dostarczenia im wyrobu pirotechnicznego oraz przez okres 10 lat od dostarczenia wyrobu pirotechnicznego przez nie.

ROZDZIAŁ 3

ZGODNOŚĆ WYROBU PIROTECHNICZNEGO

Artykuł 16

Domniemanie zgodności wyrobów pirotechnicznych

W przypadku wyrobów pirotechnicznych spełniających normy zharmonizowane lub części norm zharmonizowanych, do których odniesienie opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, zakłada się, że spełniają one zasadnicze wymagania bezpieczeństwa określone w załączniku I i objęte tymi normami lub ich częściami.

Artykuł 17

Procedury oceny zgodności

W celu oceny zgodności wyrobów pirotechnicznych producent stosuje jedną z poniższych procedur określonych w załączniku II:

- a) badanie typu UE (moduł B) oraz, zależnie od wyboru producenta, jedną z następujących procedur:
 - (i) zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę produktów w losowych odstępach czasu (moduł C2);
 - (ii) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D);
 - (iii) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości produktu (moduł E);
- b) zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G);
- c) zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości (moduł H) w zakresie dotyczącym wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4.

Artykuł 18

Deklaracja zgodności UE

1. Deklaracja zgodności UE stwierdza, że wykazano spełnienie zasadniczych wymagań bezpieczeństwa określonych w załączniku I.
2. Układ deklaracji zgodności UE jest zgodny ze wzorem określonym w załączniku III, zawiera ona elementy określone w odpowiednich modułach opisanych w załączniku II oraz jest

stale aktualizowana. Deklaracja jest tłumaczona na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie, w którym wyrób pirotechniczny wprowadza się do obrotu lub udostępnia na rynku.

3. Jeżeli dany wyrób pirotechniczny podlega więcej niż jednemu aktowi prawa Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, sporządzana jest jedna deklaracja zgodności UE odnosząca się do wszystkich takich aktów prawa unijnego. W deklaracji takiej wskazane są odpowiednie unijne akty prawne, włącznie z odniesieniem do ich publikacji.

4. Poprzez sporządzenie deklaracji zgodności UE producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami określonymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 19

Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE

Oznakowanie CE podlega ogólnym zasadom określonym w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

Artykuł 20

Reguły i warunki umieszczania oznakowania CE oraz innych oznakowań

1. Oznakowanie CE umieszcza się w sposób widoczny, czytelny i trwały na wyrobach pirotechnicznych. Jeżeli nie jest to możliwe lub nie można tego zapewnić z uwagi na charakter wyrobu pirotechnicznego, umieszcza się je na opakowaniu oraz na dokumentach towarzyszących.
2. Oznakowanie CE umieszcza się przed wprowadzeniem wyrobu pirotechnicznego do obrotu.
3. Za oznakowaniem CE podaje się numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, jeżeli jednostka ta jest zaangażowana na etapie kontroli produkcji.

Numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej umieszcza sama jednostka lub producent, według wskazówek jednostki notyfikowanej.

4. Za oznakowaniem CE oraz, w stosownych przypadkach, za numerem identyfikacyjnym jednostki notyfikowanej można umieścić wszelkiego rodzaju znaki wskazujące na szczególne zagrożenie lub zastosowanie.

5. Państwa członkowskie opierają się na istniejących mechanizmach w celu zapewnienia prawidłowego stosowania systemu regulującego oznakowanie CE oraz podejmują odpowiednie działania w przypadku nieprawidłowego stosowania tego oznakowania.

ROZDZIAŁ 4

NOTYFIKOWANIE JEDNOSTEK OCENIAJĄCYCH ZGODNOŚĆ

Artykuł 21

Notyfikacja

Państwa członkowskie notyfikują Komisji i pozostałym państwom członkowskim jednostki upoważnione do wykonywania zadań w zakresie oceny zgodności w charakterze stron trzecich na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 22

Organy notyfikujące

1. Państwa członkowskie wyznaczają jeden organ notyfikujący, który odpowiada za opracowanie i stosowanie procedur koniecznych do oceny i notyfikowania jednostek oceniających zgodność oraz do monitorowania jednostek notyfikowanych, w tym w odniesieniu do zgodności z art. 27.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że ocena oraz monitorowanie, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane przez krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 765/2008 oraz zgodnie z nim.

Artykuł 23

Wymagania dotyczące organów notyfikujących

1. Organ notyfikujący jest powoływany w taki sposób, by nie dochodziło do konfliktu interesów między organem notyfikującym a jednostkami oceniającymi zgodność.

2. Organ notyfikujący musi być zorganizowany i funkcjonować w sposób zapewniający obiektywność i bezstronność jego działalności.

3. Organ notyfikujący musi być zorganizowany w sposób zapewniający, iż każda decyzja dotycząca notyfikowania jednostki oceniającej zgodność jest podejmowana przez kompetentne osoby spoza grona osób przeprowadzających ocenę.

4. Organ notyfikujący nie może oferować ani podejmować żadnych działań pozostających w gestii jednostek oceniających zgodność, ani świadczyć usług doradczych na zasadach komercyjnych lub w konkurencji z innymi podmiotami.

5. Organ notyfikujący zapewnia poufność informacji, które otrzymuje.

6. Organ notyfikujący musi dysponować odpowiednią liczbą pracowników posiadających kompetencje do właściwego wykonywania jego zadań.

Artykuł 24

Obowiązki organów notyfikujących w zakresie informowania

Państwa członkowskie informują Komisję o swoich procedurach oceny i notyfikowania jednostek oceniających zgodność i monitorowania jednostek notyfikowanych oraz o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 25

Wymagania dotyczące jednostek notyfikowanych

1. Do celów notyfikacji jednostka oceniająca zgodność musi spełniać wymagania określone w ust. 2–11.

2. Jednostka oceniająca zgodność jest powołana na podstawie prawa krajowego danego państwa członkowskiego i posiada osobowość prawną.

3. Jednostka oceniająca zgodność musi być osobą trzecią, niezależną od organizacji lub wyrobu pirotechnicznego, który ocenia.

4. Jednostka oceniająca zgodność, jej ściśle kierownictwo oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami, instalatorami, nabywcami, właścicielami, użytkownikami ani konserwatorami wyrobów pirotechnicznych lub substancji wybuchowych, ani przedstawicielami żadnej z wymienionych stron. Nie wyklucza to używania wyrobów pirotechnicznych lub substancji wybuchowych, które są niezbędne do prowadzenia działalności jednostki oceniającej zgodność, ani używania wyrobów pirotechnicznych do celów prywatnych.

Jednostka oceniająca zgodność, jej ściśle kierownictwo oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być bezpośrednio zaangażowani w projektowanie, produkcję lub konstruowanie, wprowadzanie do obrotu, instalację, używanie lub konserwację wyrobów pirotechnicznych lub substancji wybuchowych ani nie reprezentują stron zaangażowanych w taką działalność. Nie mogą oni angażować się w działalność, która może zagrozić niezależności ich osądów lub ich rzetelności w działalności z zakresu oceny zgodności, której dotyczy notyfikacja. Dotyczy to w szczególności usług doradczych.

Jednostka oceniająca zgodność zapewnia, by działalność jej podwykonawców lub spółek zależnych nie wpływała na poufność, obiektywizm ani bezstronność jej działalności związanej z oceną zgodności.

5. Jednostka oceniająca zgodność i jej pracownicy wykonują zadania związane z oceną zgodności z najwyższą rzetelnością, posiadają konieczne kwalifikacje techniczne w danej dziedzinie oraz nie są poddawani żadnym naciskom ani zachętom, zwłaszcza finansowym, mogącym wpływać na ich osąd lub wyniki działań z zakresu oceny zgodności, w szczególności ze strony osób lub grup osób mających interes w wynikach danej działalności.

6. Jednostka oceniająca zgodność musi mieć zdolność do realizacji wszystkich zadań związanych z oceną zgodności przydzielonych jej na mocy załącznika II, do których została notyfikowana, niezależnie od tego, czy dana jednostka oceniająca zgodność wykonuje wspomniane zadania samodzielnie, czy są one realizowane w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Przez cały czas i dla każdej procedury oceny zgodności oraz każdego rodzaju lub każdej kategorii wyrobów pirotechnicznych będących przedmiotem notyfikacji dana jednostka oceniająca zgodność musi dysponować niezbędnymi:

- a) pracownikami posiadającymi wiedzę techniczną oraz wystarczające i odpowiednie doświadczenie do realizacji zadań związanych z oceną zgodności;
- b) opisami procedur, zgodnie z którymi przeprowadza się ocenę zgodności, gwarantującymi przejrzystość i powtarzalność tych procedur; jednostka ma odpowiednią politykę i stosowne procedury, dzięki którym możliwe jest odróżnienie zadań wykonywanych w ramach notyfikacji od wszelkiej innej działalności;
- c) procedurami służącymi prowadzeniu działalności przy należytych uwzględnieniu wielkości przedsiębiorstwa, sektora, w którym ono działa, struktury przedsiębiorstwa, stopnia złożoności technologii danego produktu oraz masowego lub seryjnego charakteru procesu produkcyjnego.

Jednostka oceniająca zgodność musi posiadać środki niezbędne do prawidłowej realizacji czynności o charakterze technicznym i administracyjnym z zakresu oceny zgodności oraz mieć dostęp do wszystkich niezbędnych urządzeń lub obiektów.

7. Pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności muszą posiadać:

- a) gruntowne przeszkolenie techniczne i zawodowe, obejmujące całą działalność związaną z oceną zgodności w zakresie będącym przedmiotem notyfikacji;
- b) dostateczną znajomość wymagań dotyczących ocen, które wykonują, oraz odpowiednie uprawnienia do dokonywania takich ocen;
- c) odpowiednią znajomość i zrozumienie zasadniczych wymagań bezpieczeństwa określonych w załączniku I, mających zastosowanie norm zharmonizowanych oraz stosownych przepisów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego i przepisów krajowych;
- d) umiejętności wymagane do sporządzania certyfikatów, zapisów i sprawozdań dokumentujących wykonanie ocen.

8. Gwarantuje się bezstronność jednostki oceniającej zgodność, jej ścisłego kierownictwa i pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie oceny zgodności.

Wynagrodzenie ścisłego kierownictwa jednostki oceniającej zgodność oraz jej pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie oceny zgodności nie może zależeć od liczby przeprowadzonych ocen ani od ich wyników.

9. Jednostka oceniająca zgodność zawiera umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności, chyba że na mocy prawa krajowego odpowiedzialność spoczywa na państwie lub za ocenę zgodności bezpośrednio odpowiada samo państwo członkowskie.

10. Pracownicy jednostki oceniającej zgodność dochowują tajemnicy zawodowej w odniesieniu do wszystkich informacji uzyskanych podczas wykonywania swych zadań na podstawie załącznika II lub wszelkich przepisów prawa krajowego w danym zakresie, nie dotyczy to jednak stosunków z właściwymi organami państwa członkowskiego, w którym realizowane są zadania. Prawa własności podlegają ochronie.

11. Jednostka oceniająca zgodność bierze udział w stosownej działalności normalizacyjnej i w działalności grupy koordynującej jednostki notyfikowane, powołanej na podstawie odpowiedniego unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, lub zapewnia informowanie swoich pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie oceny zgodności o tej działalności, a decyzje administracyjne i dokumenty opracowane w wyniku prac takiej grupy traktuje jak ogólne wytyczne.

Artykuł 26

Domniemanie zgodności jednostek notyfikowanych

Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaże, że spełnia kryteria ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub w ich częściach, domniemywa się, że jednostka ta spełnia wymagania określone w art. 25 w zakresie, w jakim odpowiednie normy zharmonizowane obejmują te wymagania.

Artykuł 27

Spółki zależne i podwykonawstwo na zlecenie jednostek notyfikowanych

1. W przypadku gdy jednostka notyfikowana zleca podwykonanie określonych zadań związanych z oceną zgodności lub korzysta z usług spółki zależnej, zapewnia, aby podwykonawca lub spółka zależna spełniała wymagania określone w art. 25, oraz odpowiednio informuje organ notyfikujący.

2. Jednostka notyfikowana ponosi pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podwykonawców lub spółki zależne, niezależnie od tego, gdzie znajduje się ich siedziba.

3. Działalność może być zlecana podwykonawcom lub wykonywana przez spółkę zależną wyłącznie za zgodą klienta.

4. Jednostka notyfikowana przechowuje do dyspozycji organu notyfikującego odpowiednie dokumenty dotyczące oceny kwalifikacji podwykonawcy lub spółki zależnej oraz prac wykonywanych przez podwykonawcę lub spółkę zależną na mocy załącznika II.

*Artykuł 28***Wniosek o notyfikację**

1. Jednostka oceniająca zgodność przedkłada wniosek o notyfikację organowi notyfikującemu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.

2. Do wniosku o notyfikację załącza się opis działań związanych z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności oraz wyrobu lub wyrobów pirotechnicznych, w odniesieniu do których dana jednostka uważa się za kompetentną, jak również ewentualny certyfikat akredytacji wydany przez krajową jednostkę akredytującą, potwierdzający, że dana jednostka oceniająca zgodność spełnia wymagania ustanowione w art. 25.

3. Jeżeli jednostka oceniająca zgodność nie może dostarczyć certyfikatu akredytacji, przedkłada organowi notyfikującemu wszystkie dowody w formie dokumentów, konieczne do sprawdzenia, uznania i regularnego monitorowania jej zgodności z wymaganiami ustanowionymi w art. 25.

*Artykuł 29***Procedura notyfikacji**

1. Organ notyfikujący może notyfikować wyłącznie jednostki oceniające zgodność, które spełniają wymagania ustanowione w art. 25.

2. Organ notyfikujący notyfikuje jednostki oceniające zgodność Komisji i pozostałym państwom członkowskim z wykorzystaniem systemu notyfikacji elektronicznej, opracowanego i zarządzanego przez Komisję.

3. Do notyfikacji załącza się wszystkie szczegółowe informacje dotyczące działalności związanej z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności, wyrobu lub wyrobów pirotechnicznych będących przedmiotem notyfikacji oraz stosowne poświadczenie kompetencji.

4. W przypadku gdy podstawy notyfikacji nie stanowi certyfikat akredytacji, o którym mowa w art. 28 ust. 2, organ notyfikujący przedkłada Komisji i pozostałym państwom członkowskim niezbędne dokumenty potwierdzające kompetencję jednostki oceniającej zgodność oraz wprowadzone ustalenia gwarantujące, że jednostka ta będzie regularnie monitorowana i będzie nadal spełniać wymagania określone w art. 25.

5. Dana jednostka może wykonywać działania jednostki notyfikowanej wyłącznie pod warunkiem, że Komisja i pozostałe państwa członkowskie nie zgłoszą zastrzeżeń w terminie dwóch tygodni od notyfikacji, w przypadku korzystania z certyfikatu akredytacji, lub w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji, w przypadku niekorzystania z akredytacji.

Wyłącznie taką jednostkę uznaje się za jednostkę notyfikowaną dla celów niniejszej dyrektywy.

6. Organ notyfikujący powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich kolejnych zmianach w notyfikacji.

*Artykuł 30***Numerы identyfikacyjne i wykaz jednostek notyfikowanych**

1. Komisja przydziela jednostce notyfikowanej numer identyfikacyjny.

Komisja przydziela jeden numer, nawet w przypadku gdy dana jednostka jest notyfikowana na mocy różnych unijnych aktów prawnych.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz jednostek notyfikowanych na mocy niniejszej dyrektywy, włącznie z numerami identyfikacyjnymi, które im przydzielono, oraz informacją na temat rodzaju działalności będącej przedmiotem notyfikacji.

Komisja zapewnia bieżącą aktualizację tego wykazu.

*Artykuł 31***Zmiany w notyfikacji**

1. W przypadku gdy organ notyfikujący stwierdzi lub otrzyma informację, że jednostka notyfikowana przestała spełniać wymagania określone w art. 25 lub nie wypełnia swoich obowiązków, organ notyfikujący ogranicza, zawiesza lub wycofuje notyfikację, w zależności od sytuacji oraz w zależności od wagi naruszenia tych wymagań lub niewypełnienia tych obowiązków. Niezwłocznie informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

2. W razie ograniczenia, zawieszenia lub wycofania notyfikacji albo w przypadku zaprzestania działalności przez jednostkę notyfikowaną notyfikujące państwo członkowskie podejmuje właściwe środki w celu zapewnienia, aby sprawy tej jednostki były prowadzone przez inną jednostkę notyfikowaną lub żeby były one dostępne na żądanie odpowiedzialnych organów notyfikujących i organów nadzoru rynku.

*Artykuł 32***Kwestionowanie kompetencji jednostek notyfikowanych**

1. Komisja bada wszystkie przypadki, w których ma wątpliwości lub otrzymuje informację o wątpliwościach co do kompetencji jednostki notyfikowanej albo dalszego spełniania przez tę jednostkę nałożonych na nią wymagań i wykonywania swych obowiązków.

2. Na żądanie Komisji notyfikujące państwo członkowskie udziela jej wszelkich informacji dotyczących podstawy notyfikacji lub utrzymania kompetencji danej jednostki notyfikowanej.

3. Komisja zapewnia poufne traktowanie wszystkich szczególnie chronionych informacji uzyskanych w trakcie dochodzenia.

4. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że jednostka notyfikowana nie spełnia wymagań notyfikacji lub przestała je spełniać, przyjmuje akt wykonawczy wzywający notyfikujące państwo członkowskie do podjęcia koniecznych środków naprawczych, włącznie z wycofaniem notyfikacji, jeżeli zachodzi taka potrzeba.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 33

Obowiązki jednostek notyfikowanych w zakresie dotyczącym ich działalności

1. Jednostki notyfikowane przeprowadzają ocenę zgodności zgodnie z procedurami oceny zgodności określonymi w załączniku II.

2. Oceny zgodności dokonuje się z zachowaniem proporcji, unikając przy tym zbędnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych. Jednostki oceniające zgodność wykonują swe zadania, należycie uwzględniając wielkość przedsiębiorstwa, sektor, w którym ono działa, i jego strukturę, stopień złożoności technologii produktu oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcyjnego.

Jednostki oceniające zgodność przestrzegają przy tym jednak stopnia rygoryzmu i poziomu ochrony wymaganych dla zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

3. Jednostki notyfikowane przeprowadzające ocenę zgodności przydzielają numery rejestracyjne identyfikujące wyroby pirotechniczne, które podlegają ocenie zgodności, oraz ich producentów, a także prowadzą rejestr numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych, dla których wydały certyfikaty.

4. Jeżeli jednostka notyfikowana stwierdzi, że producent nie spełnił zasadniczych wymagań bezpieczeństwa ustanowionych w załączniku I lub w odpowiednich normach zharmonizowanych lub innych specyfikacjach technicznych, wzywa ona producenta do podjęcia stosownych środków naprawczych i nie wydaje mu certyfikatu zgodności.

5. W przypadku gdy w trakcie monitorowania zgodności po wydaniu certyfikatu jednostka notyfikowana stwierdzi, że wyrób pirotechniczny przestał spełniać wymagania, wzywa ona producenta do podjęcia stosownych środków naprawczych i zawieszania lub cofa wydany certyfikat, jeżeli zachodzi taka konieczność.

6. Jeżeli środki naprawcze nie zostały podjęte lub nie przynoszą wymaganých skutków, jednostka notyfikowana, stosownie do sytuacji, ogranicza, zawieszka lub cofa wszystkie certyfikaty.

Artykuł 34

Odwołanie się od decyzji jednostek notyfikowanych

Państwa członkowskie zapewniają dostępność procedury odwoławczej od decyzji jednostek notyfikowanych.

Artykuł 35

Obowiązki jednostek notyfikowanych w zakresie informowania

1. Jednostki notyfikowane informują organ notyfikujący:

- a) o odmowie wydania, ograniczeniu, zawieszeniu lub cofnięciu certyfikatów;
- b) o wszelkich okolicznościach wpływających na zakres lub warunki notyfikacji;
- c) o każdym przypadku żądania przez organy nadzoru rynku informacji o działaniach związanych z oceną zgodności;
- d) na żądanie, o wykonywanych działaniach związanych z oceną zgodności będących przedmiotem ich notyfikacji oraz o innych wykonywanych zadaniach, w tym o działalności transgranicznej i podwykonawstwie.

2. Jednostki notyfikowane przekazują pozostałym notyfikowanym na mocy niniejszej dyrektywy jednostkom prowadzącym podobną działalność w zakresie oceny zgodności tych samych wyrobów pirotechnicznych istotne informacje na temat kwestii związanych z negatywnymi wynikami oceny zgodności, a na żądanie również na temat kwestii związanych z wynikami pozytywnymi.

Artykuł 36

Wymiana doświadczeń

Komisja zapewnia organizację wymiany doświadczeń między krajowymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za politykę notyfikacji.

Artykuł 37

Koordinacja jednostek notyfikowanych

Komisja zapewnia wprowadzenie i właściwą realizację odpowiedniej koordynacji i współpracy jednostek notyfikowanych na podstawie niniejszej dyrektywy, w formie forum jednostek notyfikowanych.

Państwa członkowskie zapewniają udział notyfikowanych przez nie jednostek w pracach tego forum bezpośrednio lub przez wyznaczonych przedstawicieli.

ROZDZIAŁ 5

NADZÓR RYNKU UNIJNEGO, KONTROLA WYROBÓW PIROTECHNICZNYCH WPROWADZANYCH NA RYNEK UNII ORAZ UNIJNA PROCEDURA OCHRONNA*Artykuł 38***Nadzór rynku unijnego i kontrola wyrobów pirotechnicznych wprowadzanych na rynek Unii**

1. Państwa członkowskie przyjmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby wyroby pirotechniczne mogły być wprowadzane do obrotu tylko wówczas, gdy odpowiednio przechowywane i używane zgodnie z przeznaczeniem nie zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób.

2. Art. 15 ust. 3 i art. 16–29 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 mają zastosowanie do wyrobów pirotechnicznych.

3. Państwa członkowskie co roku informują Komisję o prowadzonych przez nie działaniach w zakresie nadzoru rynku.

*Artykuł 39***Procedura postępowania w przypadku wyrobów pirotechnicznych stanowiących zagrożenie na poziomie krajowym**

1. W przypadku gdy organy nadzoru rynku jednego państwa członkowskiego mają dostateczne powody, by sądzić, że dany wyrób pirotechniczny stwarza zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób albo innych aspektów związanych z ochroną interesów publicznych objętych niniejszą dyrektywą, dokonują one oceny obejmującej dany wyrób pirotechniczny pod kątem spełnienia wszystkich odnośnych wymagań określonych w niniejszej dyrektywie. Zainteresowane podmioty gospodarcze, w razie konieczności, współpracują w tym celu z organami nadzoru rynku.

Jeśli w toku oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, organy nadzoru rynku stwierdzą, że wyrób pirotechniczny nie spełnia wymagań określonych w niniejszej dyrektywie, niezwłocznie wzywają zainteresowany podmiot gospodarczy do podjęcia wszelkich odpowiednich działań naprawczych w celu doprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do zgodności z tymi wymaganiami lub do wycofania wyrobu pirotechnicznego z obrotu lub odzyskania go w wyznaczonym przez nie rozsądnym terminie, stosownym do charakteru zagrożenia.

Organ nadzoru rynku powiadamiają odpowiednią jednostkę notyfikowaną.

Do środków, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zastosowanie ma art. 21 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

2. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność nie ogranicza się wyłącznie do terytorium państwa, w którym prowadzą nadzór, informują one Komisję oraz

pozostałe państwa członkowskie o wynikach oceny oraz działaniach, których podjęcia zażądały od danego podmiotu gospodarczego.

3. Dany podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie wszelkich właściwych działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich odnośnych wyrobów pirotechnicznych, które ten podmiot udostępnił na rynku w Unii.

4. W przypadku gdy zainteresowany podmiot gospodarczy nie podejmuje odpowiednich działań naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, organy nadzoru rynku wprowadzają wszelkie odpowiednie środki tymczasowe w celu zakazania lub ograniczenia udostępniania wyrobów pirotechnicznych na rynku krajowym, wycofania danego wyrobu pirotechnicznego z obrotu na tym rynku lub odzyskania tego wyrobu.

Organ nadzoru rynku przekazuje niezwłocznie Komisji i pozostałym państwom członkowskim informacje na temat tych środków.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4 akapit drugi, obejmują wszelkie dostępne szczegóły, przede wszystkim dane konieczne do identyfikacji wyrobu pirotechnicznego niezgodnego z wymaganiami, informacje na temat pochodzenia wyrobu pirotechnicznego, charakteru domniemanej niezgodności i związanego z nią zagrożenia, rodzaju i okresu obowiązywania wprowadzonych środków krajowych, a także stanowisko przedstawione przez zainteresowany podmiot gospodarczy. W szczególności organy nadzoru rynku wskazują, czy brak zgodności wynika z którejkolwiek z następujących przyczyn:

- a) niespełnienia przez wyrób pirotechniczny wymagań związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem osób lub innymi kwestiami związanymi z ochroną interesów publicznych określonymi w niniejszej dyrektywie; lub
- b) niedostatków w normach zharmonizowanych przyznających domniemanie zgodności, o których mowa w art. 16.

6. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie, które wszczęło procedurę na mocy niniejszego artykułu, niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszystkich wprowadzonych środkach i przekazują wszelkie dodatkowe informacje dotyczące niezgodności danego wyrobu pirotechnicznego, którymi dysponują, a w przypadku gdy wyrażają sprzeciw wobec przyjętego środka krajowego, przedstawiają swoje zastrzeżenia.

7. W przypadku gdy w terminie trzech miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 4 akapit drugi, żadne państwo członkowskie ani Komisja nie zgłosi sprzeciwu wobec środka tymczasowego wprowadzonego przez dane państwo członkowskie, środek ten uznaje się za uzasadniony.

8. Państwa członkowskie zapewniają niezwłoczne przyjęcie właściwych środków ograniczających w odniesieniu do danego wyrobu pirotechnicznego, takich jak wycofanie wyrobu pirotechnicznego z obrotu.

Artykuł 40

Procedura ochronna na poziomie Unii

1. W przypadku gdy po ukończeniu procedury określonej w art. 39 ust. 3 i 4 zgłaszane są sprzeciwy wobec środków wprowadzonych przez państwo członkowskie lub w przypadku gdy Komisja uzna, że środki takie są sprzeczne z prawodawstwem Unii, Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i zainteresowanym podmiotem gospodarczym lub zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi oraz dokonuje oceny tego środka krajowego. Na podstawie wyników tej oceny Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający, czy dany środek jest uzasadniony, czy nie.

Komisja kieruje swoją decyzją do wszystkich państw członkowskich i niezwłocznie informuje o niej państwa członkowskie i zainteresowany podmiot gospodarczy lub zainteresowane podmioty gospodarcze.

2. W razie uznania krajowego środka za uzasadniony wszystkie państwa członkowskie podejmują środki konieczne do zapewnienia wycofania niespełniającego wymagań wyrobu pirotechnicznego z obrotu na ich rynkach krajowych oraz informują o tym Komisję. W przypadku uznania krajowego środka za nieuzasadniony dane państwo członkowskie uchyla ten środek.

3. W razie uznania krajowego środka za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność wyrobu pirotechnicznego wynika z niedostatków w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 39 ust. 5 lit. b) niniejszej dyrektywy, Komisja stosuje procedurę przewidzianą w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

Artykuł 41

Wyroby pirotechniczne spełniające wymagania, lecz stwarzające zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa

1. W przypadku gdy po przeprowadzeniu oceny na mocy art. 39 ust. 1 państwo członkowskie stwierdzi, że wyrób pirotechniczny spełniający wymagania niniejszej dyrektywy mimo to stwarza zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa lub innych aspektów związanych z ochroną interesów publicznych, wzywa ono zainteresowany podmiot gospodarczy do wprowadzenia wszelkich odpowiednich środków w celu zapewnienia, aby wprowadzany do obrotu wyrób pirotechniczny nie stwarzał zagrożenia, lub w celu wycofania go z obrotu lub jego odzyskania w wyznaczonym przez to państwo rozsądnym terminie stosownym do charakteru zagrożenia.

2. Podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich odnośnych wyrobów pirotechnicznych, które ten podmiot udostępnił na rynku w Unii.

3. Państwo członkowskie niezwłocznie informuje Komisję i pozostałe państwa członkowskie. Informacje obejmują wszelkie dostępne szczegóły, przede wszystkim dane konieczne do identyfikacji danego wyrobu pirotechnicznego, informacje na temat jego pochodzenia i łańcucha dostaw, charakteru występującego zagrożenia oraz rodzaju i okresu obowiązywania wprowadzonych środków krajowych.

4. Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i zainteresowanym podmiotem gospodarczym lub zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi oraz dokonuje oceny wprowadzonych środków krajowych. Na podstawie wyników tej oceny Komisja w drodze aktów wykonawczych podejmuje decyzję, czy dany środek krajowy jest uzasadniony, czy nie, oraz proponuje odpowiednie środki, o ile są one konieczne.

Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 3.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z ochroną zdrowia i bezpieczeństwa osób Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 44 ust. 4, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

5. Komisja kieruje swoją decyzją do wszystkich państw członkowskich i niezwłocznie informuje o niej państwa członkowskie i zainteresowany podmiot gospodarczy lub zainteresowane podmioty gospodarcze.

Artykuł 42

Niezgodność pod względem formalnym

1. Bez uszczerbku dla art. 39, w przypadku gdy państwo członkowskie dokona jednego z poniższych ustaleń, zobowiązuje ono zainteresowany podmiot gospodarczy do usunięcia danej niezgodności:

- a) oznakowanie CE zostało umieszczone z naruszeniem art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 lub art. 20 niniejszej dyrektywy;
- b) nie umieszczono oznakowania CE;
- c) numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, jeżeli jednostka taka jest zaangażowana na etapie kontroli produkcji, został umieszczony z naruszeniem art. 20 lub nie został umieszczony;
- d) nie sporządzono deklaracji zgodności UE;
- e) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona w prawidłowy sposób;
- f) dokumentacja techniczna jest niedostępna albo niekompletna;
- g) brak jest informacji, o których mowa w art. 8 ust. 6 lub art. 12 ust. 3, lub są one fałszywe lub niekompletne;
- h) nie są spełnione jakiegokolwiek inne wymagania administracyjne, o których mowa w art. 8 lub 12.

2. W przypadku utrzymywania się niezgodności, o której mowa w ust. 1, zainteresowane państwo członkowskie wprowadza wszelkie odpowiednie środki w celu ograniczenia lub zakazania udostępniania wyrobu pirotechnicznego na rynku, lub zapewnienia jego wycofania z obrotu lub odzyskania.

ROZDZIAŁ 6

UPRAWNIENIA WYKONAWCZE

Artykuł 43

Akty wykonawcze

Komisja, w drodze aktów wykonawczych, określa:

- a) jednolity system numeracji, o którym mowa w art. 9 ust. 1, oraz praktyczne rozwiązania dotyczące rejestru, o którym mowa w art. 33 ust. 3;
- b) praktyczne rozwiązania dotyczące regularnego gromadzenia i uaktualniania danych dotyczących wypadków związanych z wyrobami pirotechnicznymi.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 3.

Artykuł 44

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wyrobów Pirotechnicznych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.
5. Komisja zasięga opinii komitetu w każdej sprawie, w odniesieniu do której wymagane są konsultacje z ekspertami branżowymi na mocy rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 lub innych przepisów unijnych.

Komitet może ponadto badać wszelkie inne kwestie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy podniesione przez swego przewodniczącego lub przedstawiciela państwa członkowskiego, zgodnie z regulaminem komitetu.

ROZDZIAŁ 7

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 45

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przez podmioty gospodarcze przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich egzekwowanie. Takie zasady mogą obejmować sankcje karne w przypadku poważnych naruszeń.

Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Artykuł 46

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie nie mogą utrudniać udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych zgodnych z dyrektywą 2007/23/WE, które zostały wprowadzone do obrotu przed dniem 1 lipca 2015 r.
2. Upoważnienia krajowe na wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F1, F2 i F3 udzielone przed dniem 4 lipca 2010 r. zachowują ważność na terytorium państwa członkowskiego, które udzieliło takiego upoważnienia, do dnia jego wygaśnięcia lub do dnia 4 lipca 2017 r., w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.
3. Upoważnienia krajowe na pozostałe wyroby pirotechniczne, wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F4 i wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego udzielone przed dniem 4 lipca 2013 r. zachowują ważność na terytorium państwa członkowskiego, które udzieliło takiego upoważnienia, do dnia jego wygaśnięcia lub do dnia 4 lipca 2017 r., w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, udzielone przed dniem 4 lipca 2013 r. upoważnienia krajowe na wyroby pirotechniczne przeznaczone do pojazdów, w tym w formie części zamiennych, zachowują ważność do dnia ich wygaśnięcia.
5. Certyfikaty wydane na mocy dyrektywy 2007/23/WE zachowują ważność na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 47

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 30 czerwca 2015 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z art. 3 pkt 7, 12, 13 i 15–22, art. 4 ust. 1, art. 5, art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 2–9, art. 9, art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 1 i 3, art. 12–16, 18–29, 31–35 i 37, art. 38 ust. 1 i 2, art. 39–42, 45 i 46 oraz z załącznikami I, II i III. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków.

Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 1 lipca 2015 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie do dnia 3 października 2013 r. przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z załącznikiem I pkt 4. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków. Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 4 lipca 2013 r.

3. Przyjmowane przez państwa członkowskie środki, o których mowa w ust. 1 i 2, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Środki te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 48

Uchylenie

Dyrektywa 2007/23/WE, zmieniona aktem wymienionym w załączniku IV część A, traci moc ze skutkiem od dnia 1 lipca 2015 r., bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektywy określonych w załączniku IV część B.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego artykułu, pkt 4 załącznika I do dyrektywy 2007/23/WE traci moc ze skutkiem od dnia 4 lipca 2013 r.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku V.

Artykuł 49

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 i 2, art. 3 pkt 1–6, 8–11 i 14, art. 4 ust. 2, 3 i 4, art. 6, art. 7 ust. 1, 2 i 3, art. 8 ust. 1, art. 10 ust. 1, 3 i 4, art. 11 ust. 2, art. 17, 30, 36, art. 38 ust. 3, art. 43 i 44 oraz załączniki IV i V stosuje się od dnia 1 lipca 2015 r.

Artykuł 50

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZASADNICZE WYMAGANIA BEZPIECZEŃSTWA

1. Wszystkie wyroby pirotechniczne muszą osiągać właściwości użytkowe przedstawione przez producenta jednostce notyfikowanej, by zapewniać jak najwyższy poziom bezpieczeństwa i niezawodności.
2. Wszystkie wyroby pirotechniczne muszą być zaprojektowane i wytworzone w taki sposób, żeby przy zastosowaniu odpowiedniej techniki mogły zostać unieszkodliwione w sposób minimalnie uciążliwy dla środowiska.
3. Wszystkie wyroby pirotechniczne muszą działać prawidłowo, gdy używa się ich zgodnie z przeznaczeniem.

Wszystkie wyroby pirotechniczne należy zbadać w rzeczywistych warunkach. Jeżeli nie jest to możliwe w laboratorium, badania należy przeprowadzić w warunkach, w jakich wyrób pirotechniczny ma być użyty.

W stosownych przypadkach należy rozważyć lub zbadać następujące informacje i właściwości:

- a) projekt, strukturę i właściwości charakterystyczne, łącznie ze szczegółowym składem chemicznym (masą i udziałem procentowym wykorzystanych substancji) oraz wymiarami;
- b) stabilność fizyczną i chemiczną wyrobu pirotechnicznego we wszystkich normalnych, przewidywalnych warunkach środowiskowych;
- c) wrażliwość na normalne, przewidywalne obchodzenie się i transport;
- d) zgodność wszystkich składników pod względem stabilności chemicznej;
- e) odporność wyrobu pirotechnicznego na działanie wilgoci, jeżeli ma on być stosowany w wilgotnych lub mokrych warunkach i jeżeli wilgoć może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo lub niezawodność;
- f) odporność wyrobu pirotechnicznego na działanie niskich i wysokich temperatur, jeżeli przewiduje się przechowywanie lub używanie wyrobu pirotechnicznego w takich temperaturach, a chłodzenie lub ogrzewanie jednej z części składowych lub całego wyrobu pirotechnicznego może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo i niezawodność;
- g) zabezpieczenia mające zapobiegać przedwczesnemu lub niezamierzonemu zapłonowi;
- h) właściwe instrukcje i, w razie potrzeby, oznaczenia dotyczące bezpiecznego obchodzenia się, przechowywania, używania (w tym bezpieczne odległości) i unieszkodliwiania;
- i) odporność wyrobu pirotechnicznego, jego opakowania lub innych części składowych na uszkodzenie w normalnych, przewidywalnych warunkach przechowywania;
- j) wyszczególnienie wszystkich urządzeń i akcesoriów oraz instrukcji obsługi potrzebnych do bezpiecznego działania wyrobu pirotechnicznego.

Podczas transportu i normalnego obchodzenia się, o ile instrukcje producenta nie wskazują inaczej, wyroby pirotechniczne powinny zawierać mieszankę pirotechniczną.

4. Wyroby pirotechniczne nie mogą zawierać materiałów wybuchowych detonujących innych niż proch dymny i mieszanki rozblyskowe, z wyjątkiem wyrobów pirotechnicznych klasy P1, P2, T2 oraz wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4 spełniających następujące warunki:
 - a) z wyrobu pirotechnicznego nie można łatwo wydobyć materiału wybuchowego detonującego;
 - b) w przypadku klasy P1 wyrób pirotechniczny nie może działać w sposób detonacyjny i nie może, w formie, w jakiej został zaprojektowany i wytworzony, inicjować wybuchu wtórnych materiałów wybuchowych;
 - c) w przypadku klasy F4, T2 i P2 wyrób pirotechniczny jest zaprojektowany i przeznaczony do działania w sposób niedetonacyjny, lub jeśli jest przeznaczony do detonowania, nie może, w formie, w jakiej został zaprojektowany i wytworzony, inicjować wybuchu wtórnych materiałów wybuchowych.

5. Poszczególne grupy wyrobów pirotechnicznych muszą również spełniać przynajmniej następujące wymagania:

A. Wyroby pirotechniczne widowiskowe

1. Producent zalicza wyroby pirotechniczne widowiskowe do różnych klas zgodnie z art. 6, w zależności od zawartości netto materiału wybuchowego, bezpiecznej odległości, poziomu hałasu itp. Klasa musi być wyraźnie wskazana na etykiecie.

a) Dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F1 muszą być spełnione następujące warunki:

(i) bezpieczna odległość musi wynosić co najmniej 1 m; jednakże w stosownych przypadkach bezpieczna odległość może być mniejsza;

(ii) maksymalny poziom hałasu nie może przekraczać 120 dB (A, imp) lub równoważnego poziomu hałasu mierzonego za pomocą innej, odpowiedniej metody, w bezpiecznej odległości;

(iii) klasa F1 nie może zawierać petard, baterii petard, petard rozbłyskowych i baterii petard rozbłyskowych;

(iv) opadające resztki w klasie F1 nie mogą zawierać więcej niż 2,5 mg piorunianu srebra.

b) Dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F2 muszą być spełnione następujące warunki:

(i) bezpieczna odległość musi wynosić co najmniej 8 m; jednakże w stosownych przypadkach bezpieczna odległość może być mniejsza;

(ii) maksymalny poziom hałasu nie może przekraczać 120 dB (A, imp) lub równoważnego poziomu hałasu mierzonego za pomocą innej, odpowiedniej metody, w bezpiecznej odległości.

c) Dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F3 muszą być spełnione następujące warunki:

(i) bezpieczna odległość musi wynosić co najmniej 15 m; jednakże w stosownych przypadkach bezpieczna odległość może być mniejsza;

(ii) maksymalny poziom hałasu nie może przekraczać 120 dB (A, imp) lub równoważnego poziomu hałasu mierzonego za pomocą innej, odpowiedniej metody, w bezpiecznej odległości.

2. Wyroby pirotechniczne widowiskowe mogą być skonstruowane wyłącznie z materiałów ograniczających do minimum ryzyko dla zdrowia, mienia i środowiska ze strony odłamków.

3. Sposób zapłonu musi być wyraźnie widoczny lub określony na etykiecie bądź w instrukcji.

4. Wyroby pirotechniczne widowiskowe nie mogą poruszać się w sposób nieobliczalny bądź nieprzewidywalny.

5. Wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F1, F2 i F3 muszą być chronione przed niezamierzonym zapłonem za pomocą osłony, opakowania bądź sposobu budowy wyrobu pirotechnicznego. Wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F4 muszą być chronione przed niezamierzonym zapłonem metodami określonymi przez producenta.

B. Pozostałe wyroby pirotechniczne

1. Wyroby pirotechniczne muszą być zaprojektowane w taki sposób, by ograniczyć do minimum ryzyko dla zdrowia, mienia i środowiska podczas normalnego używania.

2. Sposób zapłonu musi być wyraźnie widoczny lub określony na etykiecie bądź w instrukcji.

3. Wyroby pirotechniczne muszą być zaprojektowane w taki sposób, by w razie niezamierzonego zapłonu ograniczyć do minimum ryzyko dla zdrowia, mienia i środowiska ze strony odłamków.

4. W stosownych przypadkach wyroby pirotechniczne muszą działać prawidłowo aż do daty ważności określonej przez producenta.

C. Zapalniki

1. Zapalniki muszą być zdolne do niezawodnego zapłonu i posiadać wystarczającą zdolność zapłonu we wszystkich normalnych, przewidywalnych warunkach używania.

2. Zapalniki muszą być chronione przed wyładowaniami elektrostatycznymi w normalnych, przewidywalnych warunkach przechowywania i używania.

3. Zapalniki elektryczne muszą być chronione przed polami elektromagnetycznymi w normalnych, przewidywalnych warunkach przechowywania i używania.
 4. Osłona zapalników musi mieć odpowiednią wytrzymałość mechaniczną i zapewniać odpowiednią ochronę wypełnienia wybuchowego przy normalnym, przewidywalnym obciążeniu mechanicznym.
 5. Parametry czasu spalania zapalników muszą być dostarczone wraz z wyrobem pirotechnicznym.
 6. Charakterystyka elektryczna zapalników elektrycznych musi być dostarczona wraz z wyrobem pirotechnicznym (np. prąd niepowodujący zapłonu, opór itd.).
 7. Przewody zapalników elektrycznych muszą posiadać wystarczającą izolację oraz odpowiednią wytrzymałość mechaniczną, w tym pewność połączenia z zapalnikiem, przy uwzględnieniu przewidywanego używania.
-

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURY OCENY ZGODNOŚCI

MODUŁ B: **Badanie typu UE**

1. Badanie typu UE to ta część procedury oceny zgodności, w której jednostka notyfikowana bada projekt techniczny wyrobu pirotechnicznego oraz weryfikuje i poświadcza spełnienie przez projekt techniczny wyrobu pirotechnicznego wymagań niniejszej dyrektywy mających do niego zastosowanie.
2. Badanie typu UE polega na ocenie adekwatności projektu technicznego wyrobu pirotechnicznego poprzez zbadanie dokumentacji technicznej i dowodów potwierdzających, o których mowa w pkt 3, oraz na badaniu próbki kompletnego produktu, reprezentatywnej dla przewidywanej produkcji (połączenie typu produkcji i typu projektu).
3. Producent składa wniosek o przeprowadzenie badania typu UE w wybranej przez siebie jednostce notyfikowanej.

Wniosek zawiera:

- a) nazwę i adres producenta;
- b) pisemną deklarację, że ten sam wniosek nie został złożony w żadnej innej jednostce notyfikowanej;
- c) dokumentację techniczną; dokumentacja techniczna umożliwia ocenę zgodności wyrobu pirotechnicznego z odnośnymi wymaganiami niniejszej dyrektywy oraz obejmuje odpowiednią analizę i ocenę ryzyka; dokumentacja techniczna określa odnośne wymagania i obejmuje, w stopniu odpowiednim dla takiej oceny, projekt, produkcję i działanie wyrobu pirotechnicznego; w stosownych przypadkach dokumentacja techniczna zawiera przynajmniej następujące elementy:
 - (i) opis ogólny wyrobu pirotechnicznego;
 - (ii) projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części składowych, podzespołów, obwodów itd.;
 - (iii) opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz działania wyrobu pirotechnicznego;
 - (iv) wykaz norm zharmonizowanych, stosowanych w całości lub częściowo, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, a jeżeli te normy zharmonizowane nie zostały zastosowane, opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy, w tym wykaz innych właściwych zastosowanych specyfikacji technicznych; w przypadku częściowego zastosowania norm zharmonizowanych w dokumentacji technicznej określa się, które części zostały zastosowane;
 - (v) wyniki dokonanych obliczeń projektowych, przeprowadzonych badań itp.;
 - (vi) sprawozdania z badań;
- d) próbki reprezentatywne dla przewidywanej produkcji; jednostka notyfikowana może zażądać dostarczenia dalszych próbek, jeśli jest to niezbędne do przeprowadzenia programu badań;
- e) dowody potwierdzające adekwatność technicznego rozwiązania projektowego; w dowodach tych wymienia się wszelkie wykorzystane dokumenty, zwłaszcza jeżeli nie zastosowano w całości odnośnych norm zharmonizowanych; dowody potwierdzające obejmują, w stosownych przypadkach, wyniki badań przeprowadzonych zgodnie z innymi odpowiednimi specyfikacjami technicznymi przez odpowiednie laboratorium producenta lub przez inne laboratorium badawcze w jego imieniu i na jego odpowiedzialność.

4. Jednostka notyfikowana:

w odniesieniu do wyrobu pirotechnicznego:

- 4.1. bada dokumentację techniczną i dowody potwierdzające w celu oceny adekwatności projektu technicznego wyrobu pirotechnicznego;

w odniesieniu do próbki (próbek):

- 4.2. weryfikuje, czy dana próbka (dane próbki) zostały wyprodukowane zgodnie z dokumentacją techniczną, oraz identyfikuje części zaprojektowane zgodnie z odpowiednimi przepisami odnośnych norm zharmonizowanych, jak również części, które zaprojektowano zgodnie z innymi odpowiednimi specyfikacjami technicznymi;
- 4.3. przeprowadza odpowiednie badania i testy lub zleca ich wykonanie w celu sprawdzenia, w przypadku gdy producent zdecydował się na zastosowanie rozwiązań określonych w odnośnych normach zharmonizowanych, czy zostały one zastosowane prawidłowo;
- 4.4. przeprowadza lub zleca przeprowadzenie odpowiednich badań i testów w celu skontrolowania czy, w przypadku gdy rozwiązania określone w odnośnych normach zharmonizowanych nie zostały zastosowane, rozwiązania przyjęte przez producenta, w tym rozwiązania określone w innych odpowiednich specyfikacjach technicznych, spełniają odnośne zasadnicze wymagania bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy;
- 4.5. uzgadnia z producentem miejsce, w którym przeprowadzone zostaną badania i testy.
5. Jednostka notyfikowana sporządza sprawozdanie z oceny, w którym odnotowuje działania podjęte zgodnie z pkt 4 i ich rezultaty. Bez uszczerbku dla swoich zobowiązań wobec organów notyfikujących jednostka notyfikowana udostępnia treść takiego sprawozdania, w całości lub w części, wyłącznie za zgodą producenta.
6. Jeżeli typ spełnia mające zastosowanie do danego wyrobu pirotechnicznego wymagania niniejszej dyrektywy, jednostka notyfikowana wydaje producentowi certyfikat badania typu UE. Certyfikat ten zawiera nazwę i adres producenta, wnioski z badań, ewentualne warunki jego ważności oraz dane niezbędne do identyfikacji zatwierdzonego typu. Do certyfikatu badania typu UE można dołączyć załącznik lub załączniki.

Certyfikat badania typu UE i załączniki do niego zawierają wszelkie istotne informacje umożliwiające ocenę zgodności wytwarzanych wyrobów pirotechnicznych z badanym typem oraz kontrolę w trakcie eksploatacji.

Jeżeli typ nie spełnia odnośnych wymagań niniejszej dyrektywy, jednostka notyfikowana odmawia wydania certyfikatu badania typu UE oraz informuje o tym wnioskodawcę, podając szczegółowe uzasadnienie odmowy.

7. Jednostka notyfikowana śledzi wszelkie zmiany w powszechnie uznanym stanie wiedzy technicznej wskazujące, że zatwierdzony typ może nie spełniać już odnośnych wymagań niniejszej dyrektywy, oraz ustala, czy zmiany takie wymagają dalszego badania. Jeżeli wymagają, jednostka notyfikowana informuje o tym producenta.

Producent informuje jednostkę notyfikowaną, która posiada dokumentację techniczną dotyczącą certyfikatu badania typu UE, o wszystkich modyfikacjach zatwierdzonego typu mogących wpływać na zgodność wyrobu pirotechnicznego z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa zawartymi w niniejszej dyrektywie lub warunkami ważności tego certyfikatu. Takie modyfikacje wymagają dodatkowego zatwierdzenia w formie aneksu do pierwotnego certyfikatu badania typu UE.

8. Każda jednostka notyfikowana informuje odnośne organy notyfikujące o certyfikatach badania typu UE i wszelkich aneksach do nich, które wydała lub cofnęła oraz, okresowo lub na żądanie, udostępnia odnośnym organom notyfikującym wykaz certyfikatów badania typu UE lub wszelkich aneksów do nich, których wydania odmówiono, które zawieszono lub poddano innym ograniczeniom.

Każda jednostka notyfikowana informuje pozostałe jednostki notyfikowane o certyfikatach badania typu UE lub wszelkich aneksach do nich, których wydania odmówiła, które cofnęła, zawiesiła lub poddała innym ograniczeniom oraz, na żądanie, o tych certyfikatach lub wszelkich aneksach do nich, które wydała.

Komisja, państwa członkowskie i pozostałe jednostki notyfikowane mogą na żądanie otrzymać kopie certyfikatów badania typu UE lub aneksów do nich. Na żądanie Komisja i państwa członkowskie mogą otrzymać kopię dokumentacji technicznej oraz wyniki badań przeprowadzonych przez jednostkę notyfikowaną. Jednostka notyfikowana przechowuje kopię certyfikatu badania typu UE, załączników i aneksów do niego, a także dokumentów technicznych, w tym dokumentacji przedstawionej przez producenta, do wygaśnięcia ważności tego certyfikatu.

9. Producent przechowuje kopię certyfikatu badania typu UE oraz załączników i aneksów do niego wraz z dokumentacją techniczną do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu do obrotu wyrobu pirotechnicznego.

MODUŁ C2: Zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę produktów w losowych odstępach czasu

1. Zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę produktów w losowych odstępach czasu to ta część procedury oceny zgodności, w której producent wywiązuje się ze zobowiązań przedstawionych w pkt 2, 3 i 4 oraz na swoją wyłączną odpowiedzialność zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy mające do nich zastosowanie.

2. Produkcja

Producent wprowadza wszelkie niezbędne środki, aby proces produkcji i jego monitorowanie zapewniały zgodność wytworzonych wyrobów pirotechnicznych z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz z mającymi do nich zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy.

3. Kontrola produktów

W celu weryfikacji jakości wewnętrznej kontroli wyrobu pirotechnicznego jednostka notyfikowana wybrana przez producenta przeprowadza kontrole produktu bądź zleca ich przeprowadzanie w określonych przez siebie losowych odstępach czasu, z uwzględnieniem m.in. złożoności technicznej wyrobów pirotechnicznych oraz skali produkcji. W celu kontroli zgodności wyrobu pirotechnicznego z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy bada się odpowiednią próbkę gotowych produktów, pobraną przez jednostkę notyfikowaną na miejscu przed wprowadzeniem produktów do obrotu, oraz przeprowadza się odpowiednie testy określone w odnośnych częściach norm zharmonizowanych bądź testy równoważne określone w innych odpowiednich specyfikacjach technicznych. W przypadku gdy próbka nie odpowiada dopuszczalnemu poziomowi jakości, jednostka ta wprowadza odpowiednie środki.

Stosowana akceptacyjna procedura pobierania próbek ma na celu ustalenie, czy proces wytwarzania danego wyrobu pirotechnicznego odbywa się w dopuszczalnych granicach z punktu widzenia zapewnienia zgodności wyrobu pirotechnicznego.

Na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej producent umieszcza podczas procesu produkcji numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej.

4. Oznakowanie CE i deklaracja zgodności UE

4.1. Producent umieszcza oznakowanie CE na każdym egzemplarzu wyrobu pirotechnicznego zgodnym z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz spełniającym odnośne wymagania niniejszej dyrektywy.

4.2. Producent sporządza pisemną deklarację zgodności UE dla każdego modelu produktu i przechowuje ją do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu wyrobu pirotechnicznego do obrotu. Deklaracja zgodności UE identyfikuje wyrób pirotechniczny, dla którego została sporządzona.

Kopię deklaracji zgodności UE udostępnia się na żądanie właściwym organom.

MODUŁ D: Zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji

1. Zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji to ta część procedury oceny zgodności, w której producent wywiązuje się z obowiązków określonych w pkt 2 i 5 oraz na swoją wyłączną odpowiedzialność zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy mające do nich zastosowanie.

2. Produkcja

Producent posiada zatwierdzony system jakości w odniesieniu do produkcji, kontroli gotowych produktów i badania danych wyrobów pirotechnicznych zgodnie z pkt 3 oraz podlega nadzorowi zgodnie z pkt 4.

3. System jakości

3.1. Producent składa w wybranej przez siebie jednostce notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie oceny jego systemu jakości w odniesieniu do danych wyrobów pirotechnicznych.

Wniosek zawiera:

a) nazwę i adres producenta;

b) pisemną deklarację, że taki sam wniosek nie został złożony w żadnej innej jednostce notyfikowanej;

c) wszystkie istotne informacje na temat danej klasy wyrobów pirotechnicznych;

- d) dokumentację dotyczącą systemu jakości;
- e) dokumentację techniczną dotyczącą zatwierdzonego typu oraz kopię certyfikatu badania typu UE.

3.2. System jakości zapewnia zgodność wyrobów pirotechnicznych z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz wymaganiami niniejszej dyrektywy, które mają do nich zastosowanie.

Wszystkie elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta są dokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanej polityki, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu jakości umożliwia spójną interpretację programów, planów, instrukcji i zapisów dotyczących jakości.

W szczególności zawiera ona odpowiedni opis:

- a) celów jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości produktów;
- b) odpowiednich technik, procesów i systematycznych działań, jakie będą stosowane w odniesieniu do produkcji, kontroli jakości i zapewniania jakości;
- c) badań i testów, które będą przeprowadzane przed, w trakcie i po procesie produkcji, a także częstotliwości ich przeprowadzania;
- d) zapisów dotyczących jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące wzorcowania urządzeń dane dotyczące kwalifikacji odpowiednich pracowników itp.; oraz
- e) środków monitorowania osiągnięcia żądanej jakości produktu oraz skuteczności funkcjonowania systemu jakości.

3.3. Jednostka notyfikowana ocenia system jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania, o których mowa w pkt 3.2.

Zakłada ona zgodność z tymi wymaganiami w odniesieniu do elementów systemu jakości zgodnych z odpowiednimi specyfikacjami odnośnej normy zharmonizowanej.

Oprócz doświadczenia w zakresie systemów zarządzania jakością zespół audytowy ma co najmniej jednego członka posiadającego doświadczenie z zakresu oceny w dziedzinie danego produktu i oceny technologii danego produktu, a także znajomość mających zastosowanie wymagań niniejszej dyrektywy. Audyt obejmuje wizytę oceniającą w zakładzie producenta. Zespół audytowy dokonuje przeglądu dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 3.1 lit. e), w celu weryfikacji zdolności producenta do zidentyfikowania odnośnych wymagań niniejszej dyrektywy oraz do przeprowadzenia koniecznych badań w celu zapewnienia zgodności wyrobu pirotechnicznego z tymi wymaganiami.

O decyzji powiadamia się producenta. Powiadomienie zawiera wnioski z audytu oraz uzasadnioną decyzję dotyczącą dokonanej oceny.

3.4. Producent zobowiązuje się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierdzonego systemu jakości oraz do utrzymywania go w taki sposób, aby pozostawał odpowiedni oraz wydajny.

3.5. Producent informuje jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system jakości, o wszelkich zamierzonych zmianach systemu jakości.

Jednostka notyfikowana ocenia proponowane zmiany i decyduje, czy zmieniony system jakości będzie nadal spełniał wymagania, o których mowa w pkt 3.2, czy też konieczna jest jego ponowna ocena.

Powiadamia ona producenta o swojej decyzji. Powiadomienie zawiera wnioski z badania oraz uzasadnioną decyzję dotyczącą dokonanej oceny.

4. Nadzór, za który odpowiedzialna jest jednostka notyfikowana

4.1. Celem nadzoru jest upewnienie się, że producent należycie wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierdzonego systemu jakości.

4.2. Do celów oceny producent umożliwia jednostce notyfikowanej dostęp do miejsc produkcji, kontroli, badania i magazynowania, a także zapewnia jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:

- a) dokumentację dotyczącą systemu jakości;

- b) zapisy dotyczące jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące wzorcowania urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji odpowiednich pracowników itp.
- 4.3. Jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe audyty w celu upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system jakości, oraz przekazuje producentowi sprawozdanie z audytu.
- 4.4. Jednostka notyfikowana może dodatkowo przeprowadzać niezapowiedziane wizyty u producenta. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może, o ile to konieczne, przeprowadzać badania produktu lub zlecać ich przeprowadzenie w celu sprawdzenia, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana przekazuje producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli przeprowadzono badania, sprawozdanie z badań.
5. Oznakowanie CE i deklaracja zgodności UE
- 5.1. Producent umieszcza oznakowanie CE oraz, na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej, o której mowa w pkt 3.1, jej numer identyfikacyjny na każdym egzemplarzu wyrobu pirotechnicznego zgodnym z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz spełniającym odnośne wymagania niniejszej dyrektywy.
- 5.2. Producent sporządza pisemną deklarację zgodności UE dla każdego modelu produktu i przechowuje ją do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu wyrobu pirotechnicznego do obrotu. Deklaracja zgodności UE identyfikuje wyrób pirotechniczny, dla którego została sporządzona.

Kopię deklaracji zgodności UE udostępnia się na żądanie właściwym organom.

6. Przez okres 10 lat od daty wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego producent przechowuje do dyspozycji organów krajowych następujące dokumenty:
- a) dokumentację, o której mowa w pkt 3.1;
- b) informacje dotyczące zatwierdzonej zmiany, o której mowa w pkt 3.5;
- c) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, o których mowa w pkt 3.5, 4.3 i 4.4.
7. Każda jednostka notyfikowana informuje odnośne organy notyfikujące o wydanych lub cofniętych zatwierdzeniach systemów jakości oraz, okresowo lub na żądanie, udostępnia odnośnym organom notyfikującym wykaz zatwierdzeń systemów jakości, których wydania odmówiła, które cofnęła, zawiesiła lub poddała innym ograniczeniom.
- Każda jednostka notyfikowana informuje pozostałe jednostki notyfikowane o zatwierdzeniach systemów jakości, których wydania odmówiła, które cofnęła, zawiesiła lub poddała innym ograniczeniom oraz, na żądanie, o zatwierdzeniach systemów jakości, które wydała.

MODUŁ E: Zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości produktu

1. Zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości produktu to ta część procedury oceny zgodności, w której producent wywiązuje się z obowiązków określonych w pkt 2 i 5 oraz na swoją wyłączną odpowiedzialność zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE i spełniają mające do nich zastosowanie wymagania niniejszej dyrektywy.
2. Produkcja
- Producent posiada zatwierdzony system jakości w odniesieniu do kontroli gotowych produktów i badania danych wyrobów pirotechnicznych zgodnie z pkt 3, a także podlega nadzorowi zgodnie z pkt 4.
3. System jakości
- 3.1. Producent składa w wybranej przez siebie jednostce notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie oceny jego systemu jakości w odniesieniu do danych wyrobów pirotechnicznych.

Wniosek zawiera:

- a) nazwę i adres producenta;
- b) pisemną deklarację, że taki sam wniosek nie został złożony w żadnej innej jednostce notyfikowanej;
- c) wszystkie informacje istotne dla przewidzianej klasy wyrobu pirotechnicznego;
- d) dokumentację dotyczącą systemu jakości;
- e) dokumentację techniczną dotyczącą zatwierdzonego typu oraz kopię certyfikatu badania typu UE.

- 3.2. System jakości zapewnia zgodność wyrobów pirotechnicznych z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz z mającymi zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Wszystkie elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta są dokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanej polityki, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu jakości umożliwia spójną interpretację programów, planów, instrukcji i zapisów dotyczących jakości.

W szczególności zawiera ona odpowiedni opis:

- a) celów jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości produktów;
 - b) badań i testów, które będą przeprowadzane po zakończeniu procesu wytwarzania;
 - c) zapisów dotyczących jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące wzorcowania urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji odpowiednich pracowników itp.;
 - d) środków monitorowania skuteczności funkcjonowania systemu jakości.
- 3.3. Jednostka notyfikowana ocenia system jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania, o których mowa w pkt 3.2.

Zakłada ona zgodność z tymi wymaganiami w odniesieniu do elementów systemu jakości zgodnych z odpowiednimi specyfikacjami odnośnej normy zharmonizowanej.

Oprócz doświadczenia w zakresie systemów zarządzania jakością zespół audytowy ma co najmniej jednego członka posiadającego doświadczenie z zakresu oceny w dziedzinie danego produktu i technologii danego produktu, a także znajomość odpowiednich wymagań niniejszej dyrektywy. Audyt obejmuje wizytę oceniającą w zakładzie producenta. Zespół audytowy dokonuje przeglądu dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 3.1 lit. e), w celu weryfikacji zdolności producenta do zidentyfikowania odnośnych wymagań niniejszej dyrektywy oraz do przeprowadzenia koniecznych badań zapewniających zgodność wyrobu pirotechnicznego z tymi wymaganiami.

O decyzji powiadamia się producenta. Powiadomienie zawiera wnioski z audytu oraz uzasadnioną decyzję dotyczącą dokonanej oceny.

- 3.4. Producent zobowiązuje się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu jakości oraz utrzymywania go w taki sposób, aby pozostawał odpowiedni oraz wydajny.
- 3.5. Producent informuje jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system jakości, o wszelkich zamierzonych zmianach systemu jakości.

Jednostka notyfikowana ocenia proponowane zmiany i decyduje, czy zmieniony system jakości będzie wciąż spełniał wymagania, o których mowa w pkt 3.2, czy też konieczna jest jego ponowna ocena.

Powiadamia ona producenta o swojej decyzji. Powiadomienie zawiera wnioski z badania oraz uzasadnioną decyzję dotyczącą dokonanej oceny.

4. Nadzór, za który odpowiedzialna jest jednostka notyfikowana

- 4.1. Celem nadzoru jest upewnienie się, że producent należycie wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu jakości.
- 4.2. Do celów oceny producent umożliwia jednostce notyfikowanej dostęp do miejsc produkcji, kontroli, badania i magazynowania, a także zapewnia jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:
 - a) dokumentację dotyczącą systemu jakości;
 - b) zapisy dotyczące jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące wzorcowania urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji odpowiednich pracowników itp.

- 4.3. Jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe audyty w celu upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system jakości, oraz przekazuje producentowi sprawozdanie z audytu.

- 4.4. Jednostka notyfikowana może dodatkowo przeprowadzać niezapowiedziane wizyty u producenta. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może, o ile to konieczne, przeprowadzać badania produktu lub zlecać ich przeprowadzenie w celu zweryfikowania, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana przekazuje producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli przeprowadzono badania, sprawozdanie z badań.
5. Oznakowanie CE i deklaracja zgodności UE
- 5.1. Producent umieszcza oznakowanie CE oraz, na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej, o której mowa w pkt 3.1, jej numer identyfikacyjny na każdym egzemplarzu wyrobu pirotechnicznego zgodnym z typem opisanym w certyfikacie badania typu UE oraz spełniającym odnośne wymagania niniejszej dyrektywy.
- 5.2. Producent sporządza pisemną deklarację zgodności UE dla każdego modelu produktu i przechowuje ją do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu wyrobu pirotechnicznego do obrotu. Deklaracja zgodności UE identyfikuje wyrób pirotechniczny, dla którego została sporządzona.
- Kopię deklaracji zgodności UE udostępnia się na żądanie właściwym organom.
6. Przez okres 10 lat od daty wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego producent przechowuje do dyspozycji organów krajowych następujące dokumenty:
- dokumentację, o której mowa w pkt 3.1;
 - informacje dotyczące zatwierdzonej zmiany, o której mowa w pkt 3.5;
 - decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, o których mowa w pkt 3.5, 4.3 i 4.4.
7. Każda jednostka notyfikowana informuje odnośne organy notyfikujące o wydanych lub cofniętych zatwierdzeniach systemów jakości oraz, okresowo lub na żądanie, udostępnia odnośnym organom notyfikującym wykaz zatwierdzeń systemów jakości, których wydania odmówiła, które zawiesiła lub poddała innym ograniczeniom.

Każda jednostka notyfikowana informuje pozostałe jednostki notyfikowane o zatwierdzeniach systemów jakości, których wydania odmówiła, które cofnęła lub zawiesiła, oraz, na żądanie, o zatwierdzeniach systemów jakości, które wydała.

MODUŁ G: Zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową

1. Zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową to procedura oceny zgodności, w której producent wywiązuje się ze zobowiązań określonych w pkt 2, 3 i 5 oraz na swoją wyłączną odpowiedzialność zapewnia i oświadcza, że dany wyrób pirotechniczny, wobec którego zastosowano wymagania pkt 4, jest zgodny z mającymi do niego zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy.
2. Dokumentacja techniczna
- Producent sporządza dokumentację techniczną i udostępnia ją jednostce notyfikowanej, o której mowa w pkt 4. Dokumentacja umożliwia ocenę zgodności wyrobu pirotechnicznego z odnośnymi wymaganiami oraz obejmuje odpowiednią analizę i ocenę ryzyka. Dokumentacja techniczna określa mające zastosowanie wymagania i obejmuje, w stopniu odpowiednim dla takiej oceny, projekt, produkcję i działanie wyrobu pirotechnicznego. W stosownych przypadkach dokumentacja techniczna zawiera przynajmniej następujące elementy:
- opis ogólny wyrobu pirotechnicznego;
 - projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części składowych, podzespołów, obwodów itd.;
 - opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz działania wyrobu pirotechnicznego;
 - wykaz norm zharmonizowanych, stosowanych w całości lub częściowo, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, a także, w przypadku gdy te zharmonizowane normy nie zostały zastosowane, opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy, w tym wykaz innych zastosowanych odpowiednich specyfikacji technicznych; w przypadku częściowego zastosowania norm zharmonizowanych w dokumentacji technicznej określa się, które części zostały zastosowane;
 - wyniki dokonanych obliczeń projektowych, przeprowadzonych badań itp.;
 - sprawozdania z badań.

Producent przechowuje dokumentację techniczną do dyspozycji odnośnych organów krajowych przez okres 10 lat od wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego.

3. Produkcja

Producent podejmuje wszelkie niezbędne środki, aby proces produkcji i jego monitorowanie zapewniały zgodność wytworzonego wyrobu pirotechnicznego z mającymi zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy.

4. Weryfikacja

W celu sprawdzenia zgodności wyrobu pirotechnicznego z mającymi zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy wybrana przez producenta jednostka notyfikowana przeprowadza lub zleca przeprowadzenie odpowiednich badań i testów określonych w odnośnych normach zharmonizowanych lub testów równoważnych określonych w innych właściwych specyfikacjach technicznych. W razie braku takiej normy zharmonizowanej dana jednostka notyfikowana określa, jakie badania należy przeprowadzić.

Jednostka notyfikowana wydaje certyfikat zgodności w odniesieniu do przeprowadzonych badań i testów oraz umieszcza swój numer identyfikacyjny na zatwierdzonym wyrobie pirotechnicznym lub zleca jego umieszczenie na swoją odpowiedzialność.

Producent przechowuje certyfikaty zgodności do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu do obrotu wyrobu pirotechnicznego.

5. Oznakowanie CE i deklaracja zgodności UE

5.1. Producent umieszcza oznakowanie CE oraz, na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej, o której mowa w pkt 4, jej numer identyfikacyjny na każdym egzemplarzu wyrobu pirotechnicznego spełniającym mające zastosowanie wymagania niniejszej dyrektywy.

5.2. Producent sporządza pisemną deklarację zgodności UE i przechowuje ją do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu wyrobu pirotechnicznego do obrotu. Deklaracja zgodności UE identyfikuje wyrób pirotechniczny, dla którego została sporządzona.

Kopię deklaracji zgodności UE udostępnia się na żądanie właściwym organom.

MODUŁ H: Zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości

1. Zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości to procedura oceny zgodności, w której producent wywiązuje się ze zobowiązań określonych w pkt 2 i 5 oraz na swoją wyłączną odpowiedzialność zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z wymaganiami niniejszej dyrektywy mającymi do nich zastosowanie.

2. Produkcja

Producent posiada zatwierdzony system jakości projektowania, produkcji oraz kontroli gotowych produktów i badania danych wyrobów pirotechnicznych zgodnie z pkt 3 i podlega nadzorowi zgodnie z pkt 4.

3. System jakości

3.1. Producent składa w wybranej przez siebie jednostce notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie oceny jego systemu jakości w odniesieniu do danych wyrobów pirotechnicznych.

Wniosek zawiera:

a) nazwę i adres producenta;

b) dokumentację techniczną dla jednego modelu każdej klasy wyrobów pirotechnicznych, które mają być wytwarzane; w stosownych przypadkach dokumentacja techniczna zawiera przynajmniej następujące elementy:

— ogólny opis wyrobu pirotechnicznego,

— projekt koncepcyjny i rysunki dotyczące produkcji oraz schematy elementów, podzespołów, obwodów itd.,

— opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz działania wyrobu pirotechnicznego,

— wykaz norm zharmonizowanych, stosowanych w całości lub częściowo, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, a także, w przypadku gdy te normy zharmonizowane nie zostały zastosowane, opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy, w tym wykaz innych zastosowanych właściwych specyfikacji technicznych; w przypadku częściowego zastosowania norm zharmonizowanych w dokumentacji technicznej określa się, które części zostały zastosowane,

- wyniki dokonanych obliczeń projektowych, przeprowadzonych badań itp.,
 - sprawozdania z badań;
- c) dokumentację dotyczącą systemu jakości;
- d) pisemną deklarację, że taki sam wniosek nie został złożony w żadnej innej jednostce notyfikowanej.
- 3.2. System jakości zapewnia zgodność wyrobów pirotechnicznych z mającymi zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Wszystkie elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta są dokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanej polityki, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu jakości umożliwia spójną interpretację programów, planów, instrukcji i zapisów dotyczących jakości.

W szczególności zawiera ona odpowiedni opis:

- a) celów jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do projektu i jakości produktów;
 - b) specyfikacji technicznych projektu, łącznie z normami, które będą stosowane, a także, w przypadku gdy odpowiednie normy zharmonizowane nie zostaną w pełni zastosowane, opis środków, które zostaną przyjęte w celu zapewnienia spełnienia zasadniczych wymagań bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy;
 - c) technik, procesów i systematycznych działań dotyczących kontroli projektu oraz jego weryfikacji, jakie będą stosowane podczas projektowania wyrobów pirotechnicznych należących do danej klasy wyrobów pirotechnicznych;
 - d) odpowiednich technik, procesów i systematycznych działań dotyczących produkcji, kontroli jakości i zapewnienia jakości, jakie będą stosowane;
 - e) badań i testów, które będą przeprowadzane przed, w trakcie i po procesie produkcji, a także częstotliwości ich przeprowadzania;
 - f) zapisów dotyczących jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące wzorcowania urządzeń dane dotyczące kwalifikacji odpowiednich pracowników itp.;
 - g) środków monitorowania, czy osiągnięto wymaganą jakość projektu i produktu, a także skuteczność działania systemu jakości.
- 3.3. Jednostka notyfikowana ocenia system jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania, o których mowa w pkt 3.2.

Zakłada ona zgodność z tymi wymaganiami w odniesieniu do elementów systemu jakości zgodnych z odpowiednimi specyfikacjami odnośnej normy zharmonizowanej.

Oprócz doświadczenia w zakresie systemów zarządzania jakością zespół audytowy ma co najmniej jednego członka posiadającego doświadczenie z zakresu oceny w dziedzinie danego produktu i technologii danego produktu, a także znajomość odpowiednich wymagań niniejszej dyrektywy. Audyt obejmuje wizytę oceniającą w zakładzie producenta. Zespół audytowy dokonuje przeglądu dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 3.1 lit. b), w celu weryfikacji zdolności producenta do zidentyfikowania odnośnych wymagań niniejszej dyrektywy oraz do przeprowadzenia koniecznych badań zapewniających zgodność wyrobu pirotechnicznego z tymi wymaganiami.

O decyzji powiadamia się producenta.

Powiadomienie zawiera wnioski z audytu oraz uzasadnioną decyzję dotyczącą dokonanej oceny.

- 3.4. Producent zobowiązuje się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu jakości oraz do utrzymywania go w taki sposób, aby pozostawał odpowiedni oraz wydajny.
- 3.5. Producent informuje jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system jakości, o wszelkich zamierzonych zmianach systemu jakości.

Jednostka notyfikowana ocenia proponowane zmiany i decyduje, czy zmieniony system jakości będzie wciąż spełniać wymagania, o których mowa w pkt 3.2, czy też konieczna jest jego ponowna ocena.

Powiadamia ona producenta o swojej decyzji. Powiadomienie zawiera wnioski z badania oraz uzasadnioną decyzję dotyczącą dokonanej oceny.

4. Nadzór, za który odpowiedzialna jest jednostka notyfikowana
 - 4.1. Celem nadzoru jest upewnienie się, że producent należycie wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu jakości.
 - 4.2. Do celów oceny producent umożliwia jednostce notyfikowanej dostęp do miejsc produkcji, kontroli, badań i magazynowania oraz zapewnia jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:
 - a) dokumentację dotyczącą systemu jakości;
 - b) zapisy dotyczące jakości przewidziane w projektowej części systemu jakości, takie jak wyniki analiz, obliczeń, badań itp.;
 - c) zapisy dotyczące jakości przewidziane w produkcyjnej części systemu jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące wzorcowania urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji odpowiednich pracowników itp.
 - 4.3. Jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe audyty w celu upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system jakości, oraz przekazuje producentowi sprawozdanie z audytu.
 - 4.4. Jednostka notyfikowana może dodatkowo przeprowadzać niezapowiedziane wizyty u producenta. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może, w razie konieczności, przeprowadzać badania produktów lub zlecać ich przeprowadzenie w celu sprawdzenia, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana przekazuje producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli przeprowadzono badania, sprawozdanie z badań.
5. Oznakowanie CE i deklaracja zgodności UE
 - 5.1. Producent umieszcza oznakowanie CE oraz, na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej, o której mowa w pkt 3.1, jej numer identyfikacyjny na każdym egzemplarzu wyrobu pirotechnicznego spełniającym mające zastosowanie wymagania niniejszej dyrektywy.
 - 5.2. Producent sporządza pisemną deklarację zgodności UE dla każdego modelu produktu i przechowuje ją do dyspozycji organów krajowych przez okres 10 lat po wprowadzeniu wyrobu pirotechnicznego do obrotu. Deklaracja zgodności UE identyfikuje wyrób pirotechniczny, dla którego została sporządzona.

Kopię deklaracji zgodności UE udostępnia się na żądanie właściwym organom.
6. Przez okres 10 lat od daty wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu producent przechowuje do dyspozycji organów krajowych następujące dokumenty:
 - a) dokumentację techniczną, o której mowa w pkt 3.1;
 - b) dokumentację dotyczącą systemu jakości, o której mowa w pkt 3.1;
 - c) informacje dotyczące zatwierdzonej zmiany, o której mowa w pkt 3.5;
 - d) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, o których mowa w pkt 3.5, 4.3 i 4.4.
7. Każda jednostka notyfikowana informuje odnośne organy notyfikujące o wydanych lub cofniętych zatwierdzeniach systemów jakości oraz, okresowo lub na żądanie, udostępnia odnośnym organom notyfikującym wykaz zatwierdzeń systemów jakości, których wydania odmówiono, które zawieszono lub poddano innym ograniczeniom.

Każda jednostka notyfikowana informuje pozostałe jednostki notyfikowane o zatwierdzeniach systemów jakości, których wydania odmówiła, które cofnęła lub zawiesiła, oraz, na żądanie, o zatwierdzeniach systemów jakości, które wydała.

ZAŁĄCZNIK III

DEKLARACJA ZGODNOŚCI UE (Nr XXXX) ⁽¹⁾

1. Numer rejestracyjny zgodnie z art. 9:
2. Numer produktu, partii lub serii:
3. Nazwa i adres producenta:
4. Niniejsza deklaracja zgodności wydana zostaje na wyłączną odpowiedzialność producenta.
5. Przedmiot deklaracji (identyfikacja produktu umożliwiająca odtworzenie jego historii):
6. Wymieniony powyżej przedmiot niniejszej deklaracji jest zgodny z odnośnymi wymaganiami unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego:
7. Odniesienia do odnośnych norm zharmonizowanych, które zastosowano, lub do innych specyfikacji technicznych, w stosunku do których deklarowana jest zgodność:
8. Jednostka notyfikowana ... (nazwa, numer) przeprowadziła ... (opis interwencji) i wydała certyfikat:
9. Informacje dodatkowe:

Podpisano w imieniu:

(miejsce i data wydania):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

⁽¹⁾ Producent może, ale nie musi nadawać numeru deklaracji zgodności.

ZAŁĄCZNIK IV

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i zmiana do niej**(o której mowa w art. 48)**

Dyrektywa 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 154 z 14.6.2007, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012
(Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12)

Tylko art. 26 ust. 1 lit. h)

CZĘŚĆ B

Terminy transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania**(o których mowa w art. 48)**

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data rozpoczęcia stosowania
2007/23/WE	4 stycznia 2010 r.	4 lipca 2010 r. (wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F1, F2 i F3) 4 lipca 2013 r. (wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy F4, pozostałe wyroby pirotechniczne i wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego)

ZAŁĄCZNIK V

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2007/23/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 1 ust. 1
Artykuł 1 ust. 2	Artykuł 1 ust. 2
Artykuł 1 ust. 3	Artykuł 2 ust. 1
Artykuł 1 ust. 4 lit. a)	Artykuł 2 ust. 2 lit. a)
Artykuł 1 ust. 4 lit. b)	Artykuł 2 ust. 2 lit. b)
Artykuł 1 ust. 4 lit. c)	Artykuł 2 ust. 2 lit. c)
Artykuł 1 ust. 4 lit. d)	Artykuł 2 ust. 2 lit. d)
Artykuł 1 ust. 4 lit. e)	Artykuł 2 ust. 2 lit. e)
Artykuł 1 ust. 4 lit. f)	Artykuł 2 ust. 2 lit. f) oraz art. 3 ust. 5
Artykuł 2 pkt 1	Artykuł 3 pkt 1
Artykuł 2 pkt 2 zdanie pierwsze	Artykuł 3 pkt 8
Artykuł 2 pkt 2 zdanie drugie	Artykuł 2 ust. 2 lit. g)
Artykuł 2 pkt 3	Artykuł 3 pkt 2
Artykuł 2 pkt 4	Artykuł 3 pkt 3
Artykuł 2 pkt 5	Artykuł 3 pkt 4
Artykuł 2 pkt 6	Artykuł 3 pkt 9
Artykuł 2 pkt 7	Artykuł 3 pkt 10
Artykuł 2 pkt 8	Artykuł 3 pkt 11
Artykuł 2 pkt 9	Artykuł 3 pkt 14
Artykuł 2 pkt 10	Artykuł 3 pkt 6
—	Artykuł 3 pkt 7
—	Artykuł 3 pkt 12
—	Artykuł 3 pkt 13
—	Artykuł 3 pkt 15–22
Artykuł 3 ust. 1	Artykuł 6 ust. 1
Artykuł 3 ust. 2	Artykuł 6 ust. 2
Artykuł 4 ust. 1	Artykuł 8 ust. 1
Artykuł 4 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 12 ust. 1–9 oraz art. 14
Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi	Artykuł 14
Artykuł 4 ust. 3	Artykuł 13 ust. 1 oraz art. 13 ust. 2 akapit pierwszy
—	Artykuł 13 ust. 2 akapit drugi
—	Artykuł 13 ust. 3

Dyrektywa 2007/23/WE	Niniejsza dyrektywa
—	Artykuł 13 ust. 4
—	Artykuł 13 ust. 5
Artykuł 4 ust. 4 lit. a)	Artykuł 8 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 4 ust. 4 lit. b)	Artykuł 8 ust. 2 akapit drugi oraz art. 8 ust. 5
—	Artykuł 8 ust. 3, 4 i 6–9
—	Artykuł 15
—	Artykuł 9
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 5
Artykuł 5 ust. 2	—
Artykuł 6 ust. 1	Artykuł 4 ust. 1
Artykuł 6 ust. 2	Artykuł 4 ust. 2
Artykuł 6 ust. 3	Artykuł 4 ust. 3
Artykuł 6 ust. 4	Artykuł 4 ust. 4
Artykuł 7 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1
Artykuł 7 ust. 2	Artykuł 7 ust. 2
Artykuł 7 ust. 3	Artykuł 7 ust. 3
—	Artykuł 7 ust. 4
Artykuł 8 ust. 1	—
Artykuł 8 ust. 2	—
Artykuł 8 ust. 3 zdanie pierwsze	—
Artykuł 8 ust. 3 zdanie drugie	Artykuł 16
Artykuł 8 ust. 3 zdanie trzecie	—
Artykuł 8 ust. 4	—
Artykuł 9	Artykuł 17
—	Artykuł 18
Artykuł 10 ust. 1	Artykuł 21 oraz art. 30 ust. 1
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 30 ust. 2
Artykuł 10 ust. 3	Artykuły 25 oraz 26
Artykuł 10 ust. 4	Artykuł 31 ust. 1
Artykuł 10 ust. 5	Artykuł 31 ust. 2
Artykuł 10 ust. 6	—
—	Artykuły 22–24
—	Artykuły 27–29
	Artykuły 32–37

Dyrektywa 2007/23/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 20 ust. 1
Artykuł 11 ust. 2	Artykuł 19
Artykuł 11 ust. 3	Artykuł 19
—	Artykuł 20 ust. 2
—	Artykuł 20 ust. 3
—	Artykuł 20 ust. 4
—	Artykuł 20 ust. 5
Artykuł 12 ust. 1	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 12 ust. 2	Artykuł 10 ust. 2
Artykuł 12 ust. 3	Artykuł 10 ust. 3
Artykuł 12 ust. 4	Artykuł 10 ust. 4
Artykuł 12 ust. 5	Artykuł 10 ust. 5
Artykuł 12 ust. 6	—
Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 11 ust. 1
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 11 ust. 2
Artykuł 13 ust. 3	Artykuł 11 ust. 3
Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 38 ust. 1
Artykuł 14 ust. 2	Artykuł 38 ust. 2
Artykuł 14 ust. 3	Artykuł 38 ust. 2
Artykuł 14 ust. 4	Artykuł 38 ust. 2
Artykuł 14 ust. 5	Artykuł 38 ust. 3
Artykuł 14 ust. 6	Artykuł 38 ust. 2
Artykuł 14 ust. 7	Artykuł 38 ust. 2
Artykuł 15	Artykuł 39 ust. 1 akapit pierwszy
—	Artykuł 39 ust. 1 akapit drugi, trzeci, czwarty
—	Artykuł 39 ust. 2–8
Artykuł 16 ust. 1	Artykuł 40 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 40 ust. 2 i 3
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 42 ust. 1 lit. a)
—	Artykuł 40 ust. 1 akapit drugi
—	Artykuł 41
—	Artykuł 42 ust. 1 lit. b)–h) oraz art. 42 ust. 2
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 38 ust. 2
Artykuł 17 ust. 2	Artykuł 38 ust. 2

Dyrektywa 2007/23/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 18 ust. 1	—
Artykuł 18 ust. 2	Artykuł 43
Artykuł 19	Artykuł 44
Artykuł 20	Artykuł 45
—	Artykuł 46 ust. 1
Artykuł 21 ust. 1	Artykuł 47 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 21 ust. 2	Artykuł 47 ust. 1 akapit drugi
—	Artykuł 47 ust. 2
Artykuł 21 ust. 3	Artykuł 47 ust. 3
Artykuł 21 ust. 4	Artykuł 47 ust. 4
Artykuł 21 ust. 5	Artykuł 46 ust. 2 i 3
Artykuł 21 ust. 6	Artykuł 46 ust. 4
—	Artykuł 46 ust. 5
—	Artykuł 48
Artykuł 22	Artykuł 49
Artykuł 23	Artykuł 50
Załącznik I sekcja 1	Załącznik I pkt 1
Załącznik I sekcja 2	Załącznik I pkt 2
Załącznik I sekcja 3	Załącznik I pkt 3
Załącznik I sekcja 4 lit. a)	Załącznik I pkt 4
Załącznik I sekcja 4 lit. b)	Załącznik I pkt 4
Załącznik I sekcja 5	Załącznik I pkt 5
Załącznik II sekcja 1	Załącznik II moduł B
Załącznik II sekcja 2	Załącznik II moduł C2
Załącznik II sekcja 3	Załącznik II moduł D
Załącznik II sekcja 4	Załącznik II moduł E
Załącznik II sekcja 5	Załącznik II moduł G
Załącznik II sekcja 6	Załącznik II moduł H
Załącznik III	Artykuł 25
Załącznik IV	Artykuł 19
—	Załącznik III
—	Załącznik IV
—	Załącznik V

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/30/UE

z dnia 12 czerwca 2013 r.

w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI i RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawia cele polegające na zachowaniu, ochronie i poprawie jakości środowiska oraz ostrożnym i racjonalnym wykorzystywaniu zasobów naturalnych. Wprowadza on obowiązek, zgodnie z którym wszystkie działania unijne powinny wiązać się z wysokim poziomem ochrony, opartym na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w środowisku w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”.
- (2) Celem niniejszej dyrektywy jest ograniczenie w jak największym stopniu występowania poważnych awarii mających związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i ograniczenie skutków tych awarii oraz, co za tym idzie, podniesienie poziomu ochrony środowiska morskiego i gospodarek przybrzeżnych przed zanieczyszczeniem, określenie minimalnych warunków bezpiecznego poszukiwania i eksploatacji złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ograniczenie potencjalnych zakłóceń wewnętrznej produkcji energii w Unii, a także usprawnienie mechanizmów reagowania w przypadku awarii.
- (3) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie nie tylko do przyszłych instalacji i działalności związanych ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, ale również – na podstawie ustaleń przejściowych – do instalacji już istniejących.
- (4) Poważne awarie mające związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich mogą mieć katastrofalne i nieodwracalne skutki

dla środowiska morskiego i przybrzeżnego, a także istotny negatywny wpływ na gospodarki przybrzeżne.

- (5) Awary mające związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, zwłaszcza wypadek w Zatoce Meksykańskiej w 2010 r., zwiększyły świadomość społeczeństwa w odniesieniu do zagrożeń, jakie niesie ze sobą działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, i doprowadziły do przeglądu polityk mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa tego rodzaju działalności. Komisja przeprowadziła analizę działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i w dniu 13 października 2010 r. przedstawiła swoje wstępne opinie na temat bezpieczeństwa tej działalności w komunikacie „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego”. Parlament Europejski przyjął w tej sprawie rezolucje w dniach 7 października 2010 r. i 13 września 2011 r. Ministrowie ds. energii państw członkowskich przedstawili swoje opinie w konkluzjach Rady z dnia 3 grudnia 2010 r.
- (6) Ryzyko związane z poważnymi awariami mającymi związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jest znaczne. W związku z tym niniejsza dyrektywa, ograniczając ryzyko zanieczyszczenia wód na obszarach morskich, powinna przyczynić się do zapewnienia ochrony środowiska morskiego, a w szczególności do osiągnięcia lub utrzymania najpóźniej do 2020 r. dobrego stanu środowiska, zgodnie z celem określonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽³⁾.
- (7) Jednym z głównych celów dyrektywy 2008/56/WE jest podjęcie kwestii łącznego wpływu wszystkich rodzajów działalności oddziałującej na środowisko morskie; dyrektywa ta stanowi środowiskowy filar zintegrowanej polityki morskiej. Polityka ta ma znaczenie w kontekście działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, ponieważ wymaga połączenia szczegółowych problemów w poszczególnych sektorach gospodarki z celem ogólnym, jakim jest zapewnienie dogłębnego zrozumienia problematyki oceanów, mórz i obszarów przybrzeżnych, tak aby opracować spójne podejście w zakresie problematyki morskiej, biorąc pod uwagę wszystkie aspekty gospodarcze, środowiskowe i społeczne oraz korzystając przy tym z wiedzy na temat planowania przestrzennego obszarów morskich i wiedzy o morzu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 125.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

- (8) Branża zajmująca się ropą naftową i gazem ziemnym na obszarach morskich funkcjonuje w kilku regionach Unii, a ponadto istnieją perspektywy jej rozwoju w nowych regionach na obszarach morskich państw członkowskich wraz z rozwojem technologicznym umożliwiającym dokonywanie wierceń w bardziej wymagającym otoczeniu. Wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich stanowi istotny element bezpieczeństwa dostaw energii w Unii.
- (9) Obowiązujące rozbieżne i niekompletne ramy regulacyjne dotyczące bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii oraz obecne praktyki branżowe w zakresie bezpieczeństwa nie zapewniają w wystarczającym stopniu minimalizowania ryzyka wystąpienia w Unii awarii na obszarach morskich ani skutecznej reakcji w odpowiednim czasie w razie awarii na obszarach morskich państw członkowskich. Zgodnie z obecnymi uregulowaniami dotyczącymi odpowiedzialności strona odpowiedzialna nie zawsze może być jednoznacznie wskazana i może nie być w stanie pokryć wszystkich kosztów usunięcia szkód przez nią spowodowanych lub może nie być do tego zobowiązana. Zawsze powinno się móc wskazać stronę odpowiedzialną przed rozpoczęciem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (10) Zgodnie z dyrektywą 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów⁽¹⁾ działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii może być prowadzona pod warunkiem uzyskania zezwolenia. W tym kontekście organ koncesyjny ma obowiązek rozważenia ryzyka technicznego i finansowego, a także, w stosownych przypadkach, oceny dotychczasowej działalności wnioskodawców występujących o wyłączne koncesje na działalność poszukiwawczo-wydobywczą. Istnieje potrzeba zapewnienia, by organ koncesyjny, weryfikując zdolności techniczne i finansowe koncesjodawcy, dokładnie sprawdzał również jego zdolność do zapewnienia ciągłej, bezpiecznej i efektywnej działalności we wszystkich możliwych do przewidzenia warunkach. Podczas oceny zdolności finansowych podmiotów ubiegających się o zezwolenie na podstawie dyrektywy 94/22/WE państwa członkowskie powinny weryfikować, czy podmioty te przedstawiły właściwe dowody, że przyjęły lub przyjmą odpowiednie rozwiązania zabezpieczające je na okoliczność odpowiedzialności wynikającej z poważnych awarii.
- (11) Istnieje konieczność sprecyzowania, że koncesjodawcy posiadający zezwolenie na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich zgodnie z dyrektywą 94/22/WE są również „podmiotami gospodarczymi” ponoszącymi odpowiedzialność w rozumieniu dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽²⁾ oraz nie powinni przenosić odpowiedzialności w tym względzie na strony trzecie przez nich zatrudnione.
- (12) Mimo że zezwolenia ogólne wydane zgodnie z dyrektywą 94/22/WE gwarantują ich posiadaczom wyłączne prawa do poszukiwania lub wydobywania ropy naftowej lub gazu ziemnego na danym obszarze koncesyjnym, działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na tym obszarze koncesyjnym powinna podlegać ciągłemu specjalistycznemu nadzorowi regulacyjnemu ze strony państw członkowskich, tak aby zapewnić istnienie skutecznych mechanizmów kontroli w celu zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich wpływu na ludzi, środowisko i bezpieczeństwo dostaw energii.
- (13) Działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich powinna być prowadzona wyłącznie przez operatorów wyznaczonych przez koncesjodawców lub organy koncesyjne. Operator może być stroną trzecią lub koncesjodawcą lub jednym z koncesjodawców w zależności od ustaleń handlowych lub od krajowych wymogów administracyjnych. Operator powinien zawsze być podmiotem ponoszącym główną odpowiedzialność za bezpieczeństwo działalności i powinien w każdym momencie posiadać kompetencje do działania w tym względzie. Zadania te są różne na różnych etapach działań objętych koncesją. Zadaniem operatora jest zatem operacja na odwiercie na etapie poszukiwania oraz prowadzenie instalacji wydobywczej na etapie wydobywania. Powinna istnieć możliwość, by operator odwiertu na etapie poszukiwania i operator instalacji wydobywczej był tym samym podmiotem w odniesieniu do danego obszaru koncesyjnego.
- (14) Operatorzy powinni zmniejszać ryzyko poważnej awarii do jak najniższego rozsądnego wykonalnego poziomu, poza którym koszty dalszego zmniejszenia ryzyka byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z takiego zmniejszenia. Należy sprawdzać rozsądną wykonalność środków zmniejszania ryzyka w świetle rozwoju nowej wiedzy i technologii. Przy ocenie tego, czy czas, koszty i wysiłki byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z dalszego zmniejszenia ryzyka, należy uwzględnić poziomy ryzyka zgodne z najlepszymi praktykami odpowiednimi dla danego rodzaju prowadzonej działalności.
- (15) Ważne jest zapewnienie możliwości wczesnego i skutecznego udziału społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji w związku z działalnością, która potencjalnie może mieć znaczne skutki dla środowiska w Unii. Ta polityka jest zgodna z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, takimi jak Konwencja EKG ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁽³⁾ (konwencja z Aarhus). Art. 6 konwencji z Aarhus przewiduje udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji dotyczących szczególnych rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do tej konwencji oraz rodzajów działalności tam niewymienionych, które mogą mieć znaczne skutki dla środowiska. Art. 7 konwencji z Aarhus wymaga udziału społeczeństwa w odniesieniu do planów i programów dotyczących środowiska.

(1) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 3.

(2) Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

(3) Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

- (16) W aktach prawnych Unii istnieją odpowiednie wymogi odnoszące się do opracowywania planów i projektów, w szczególności w dyrektywie 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽¹⁾, dyrektywie 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska ⁽²⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽³⁾ oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi ⁽⁴⁾. Jednakże nie każda działalność poszukiwawcza związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jest objęta istniejącymi wymogami Unii w zakresie udziału społeczeństwa. Dotyczy to w szczególności podejmowania decyzji, które mają na celu lub mogłyby prowadzić do rozpoczęcia działalności poszukiwawczej z instalacji innej niż wydobywczą. Taka działalność poszukiwawcza może jednak w niektórych okolicznościach potencjalnie mieć znaczne skutki dla środowiska i proces podejmowania decyzji powinien zatem podlegać wymogowi udziału społeczeństwa zgodnie z konwencją z Aarhus.
- (17) W Unii można znaleźć już przykłady właściwych norm w krajowych praktykach regulacyjnych dotyczących działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Normy te są jednak niejednolicie stosowane w całej Unii i do tej pory żadne państwo członkowskie nie wprowadziło do swojego ustawodawstwa wszystkich najlepszych praktyk regulacyjnych, których celem jest zapobieganie poważnym awariom lub ograniczanie ich skutków dla życia i zdrowia ludzi oraz dla środowiska. Najlepsze praktyki regulacyjne są niezbędne, aby stworzyć skuteczne uregulowania, które zapewniają najwyższe normy bezpieczeństwa i chronią środowisko i które można osiągnąć między innymi poprzez skumulowanie odpowiednich funkcji w ramach jednego właściwego organu, który może korzystać ze środków jednej z krajowych jednostek lub większej ich liczby.
- (18) Zgodnie z dyrektywą Rady 92/91/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. dotyczącą minimalnych wymagań mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi (jedenasta szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁵⁾ pracownicy lub ich przedstawiciele powinni być konsultowani w sprawach związanych z bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy oraz powinni mieć możliwość uczestniczenia w dyskusjach dotyczących wszystkich kwestii związanych z bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy. Ponadto najlepszą dla Unii praktyką jest formalne ustanawianie mechanizmów konsultacyjnych przez państwa członkowskie przy udziale trzech stron obejmujących właściwy organ, operatorów i właścicieli oraz przedstawicieli pracowników. Przykładem takich formalnych konsultacji jest konwencja (nr 144) Międzynarodowej Organizacji Pracy z 1976 r. dotycząca trójstronnych konsultacji (międzynarodowych norm pracy).
- (19) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwy organ był prawnie upoważniony i miał odpowiednie zasoby, aby móc podejmować skuteczne, proporcjonalne i przejrzyste działania związane z egzekwowaniem przepisów, w tym, w stosownych przypadkach, działania nakazujące przerwanie działalności, w przypadku gdy operatorzy i właściciele niedostatecznie przestrzegają zasad bezpieczeństwa oraz ochrony środowiska.
- (20) Należy zapewnić niezależność i obiektywność właściwego organu. W tym względzie doświadczenia nabyte w związku z poważnymi awariami jasno pokazują, że zorganizowanie kompetencji administracyjnych w ramach danego państwa członkowskiego może zapobiegać konfliktom interesów przez wyraźne oddzielenie funkcji regulacyjnych i powiązanych decyzji odnoszących się do bezpieczeństwa na obszarach morskich i środowiska od funkcji regulacyjnych odnoszących się do zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich, w tym udzielania koncesji oraz zarządzania wpływami pieniężnymi. Takim konfliktem interesów najlepiej zapobiega się przez całkowite oddzielenie funkcji właściwego organu od funkcji odnoszących się do zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich.
- (21) Całkowite oddzielenie właściwego organu od zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich może jednak być nieproporcjonalne, jeżeli w danym państwie członkowskim poziom działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jest niski. W tym przypadku oczekuje się, że dane państwo członkowskie przyjmie inne optymalne rozwiązanie, aby zagwarantować niezależność i obiektywność właściwego organu.
- (22) Wymagane jest przyjęcie szczególnych przepisów dotyczących poważnych zagrożeń związanych z branżą ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w szczególności dotyczących bezpieczeństwa procesów, bezpiecznego izolowania węglowodorów, integralności konstrukcyjnej, zapobiegania pożarom i wybuchom oraz ewakuacji i akcji ratunkowych, a także konieczności ograniczania wpływu poważnych awarii na środowisko.
- (23) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie bez uszczerbku dla wymogów wprowadzonych na mocy innych aktów prawnych Unii, w szczególności w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, zwłaszcza na mocy dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽⁶⁾ oraz na mocy dyrektywy 92/91/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 9.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

- (24) Uregulowania prawne dotyczące działalności na obszarach morskich powinny mieć zastosowanie do działalności prowadzonej zarówno na instalacjach stałych, jak i ruchomych, oraz do całego cyklu działalności poszukiwawczej i wydobywczej, od projektowania aż do likwidacji i trwałego wyłączenia.
- (25) Najlepsze praktyki stosowane obecnie w zakresie zapobiegania poważnym awariom w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich opierają się na podejściu polegającym na ustalaniu celów i na osiąganiu pożądanych wyników dzięki dokładnej ocenie ryzyka i niezawodnym systemom zarządzania.
- (26) Zgodnie z najlepszymi praktykami w Unii operatorzy i właściciele zachęceni są do opracowywania skutecznej polityki korporacyjnej w zakresie bezpieczeństwa i środowiska oraz do zapewnienia jej skuteczności w kompleksowym systemie zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem oraz planie reagowania w przypadku awarii. Aby poczynić odpowiednie ustalenia w celu zapobiegania poważnym awariom, operatorzy i właściciele powinni dokonać kompleksowej i systematycznej identyfikacji wszystkich scenariuszy w zakresie poważnych awarii związanych z każdym rodzajem niebezpiecznych działań, jakie mogą być prowadzone na danej instalacji, w tym skutków poważnej awarii dla środowiska. Zgodnie z tymi najlepszymi praktykami wymagana jest również ocena prawdopodobieństwa i skutków poważnych awarii, a co za tym idzie – także ryzyka ich wystąpienia, jak również środków koniecznych do zapobiegania tym awariom oraz działań koniecznych na wypadek awarii, gdyby poważna awaria mimo wszystko wystąpiła. Ocena ryzyka i ustalenia w zakresie zapobiegania poważnym awariom powinny być jasno opisane i zebrane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno uzupełniać dokument dotyczący bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, o którym mowa w dyrektywie 92/91/EWG. Na odpowiednich etapach przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń należy przeprowadzać konsultacje z pracownikami. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno zostać dokładnie ocenione i potwierdzone przez właściwy organ.
- (27) Aby zapewnić skuteczność kontroli wystąpienia poważnych zagrożeń na obszarach morskich państw członkowskich, sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno być sporządzane i w razie potrzeby zmieniane w odniesieniu do każdego istotnego aspektu cyklu życia instalacji wydobywczej, w tym w odniesieniu do projektu, eksploatacji, działalności w połączeniu z innymi instalacjami, przemieszczania takiej instalacji w obrębie obszarów morskich danego państwa członkowskiego, poważnych modyfikacji oraz ostatecznego wyłączenia. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno być również przygotowywane w odniesieniu do instalacji innych niż wydobywcze oraz zmieniane w razie potrzeby, aby uwzględnić istotne zmiany dotyczące danej instalacji. Na obszarach morskich państw członkowskich nie powinna być eksploatowana żadna instalacja, dopóki właściwy organ nie potwierdzi sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przekazanego przez operatora lub właściciela. Potwierdzenie sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przez właściwy organ nie powinno wiązać się z żadnym przeniesieniem odpowiedzialności za kontrolę poważnych zagrożeń z operatora lub właściciela na właściwy organ.
- (28) Operacja na odwiercie powinna być realizowana wyłącznie przez instalacje zdolne technicznie do kontroli wszystkich przewidywalnych zagrożeń, jakie występują w miejscu odwiertu, i w odniesieniu do których potwierdzono sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń.
- (29) Poza zastosowaniem odpowiedniej instalacji operator powinien opracować szczegółowy plan projektu oraz plan działania dotyczący szczególnych okoliczności i zagrożeń w odniesieniu do każdej operacji na odwiercie. Zgodnie z najlepszymi praktykami w Unii operator powinien zapewnić niezależną ocenę projektu odwiertu przez eksperta. Operator powinien z odpowiednim wyprzedzeniem przesłać właściwemu organowi powiadomienie o planach dotyczących odwiertu, tak aby umożliwić właściwemu organowi podjęcie wszelkich niezbędnych działań dotyczących planowanej operacji na odwiercie. W tym względzie państwa członkowskie mogą przed rozpoczęciem operacji na odwiercie wprowadzić surowsze krajowe wymogi.
- (30) Aby zapewnić bezpieczeństwo w fazie projektowania i ciągłą bezpieczną działalność, branża zobowiązana jest do stosowania najlepszych praktyk określonych w uznanych normach i wytycznych. Takie normy i wytyczne powinny być aktualizowane na podstawie nowej wiedzy i nowych wynalazków, aby zapewnić ciągły postęp. Operatorzy, właściciele i właściwe organy powinni współpracować w celu określania priorytetów dotyczących tworzenia nowych lub ulepszania istniejących norm i wytycznych, w świetle doświadczenia wynikającego z wypadku na platformie Deepwater Horizon i innych poważnych awarii. Uwzględniając określone priorytety, opracowanie nowych lub ulepszenie istniejących norm i wytycznych powinno być zlecane bezzwłocznie.
- (31) Ze względu na złożony charakter działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich wdrożenie najlepszych praktyk przez operatorów i właścicieli wymaga wprowadzenia systemu niezależnej weryfikacji elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska w całym cyklu istnienia instalacji, w tym, w przypadku instalacji wydobywczych, na etapie projektowania.
- (32) W zakresie, w jakim ruchome platformy wiertnicze są w trakcie przemieszczania i mają być uznawane za statki, podlegają one międzynarodowym konwencjom morskim, w szczególności SOLAS, MARPOL lub równoważnych norm określonych w obowiązującej wersji Kodeksu budowy i wyposażenia ruchomych platform wiertniczych (MODU Code). Takie ruchome platformy wiertnicze będące w trakcie przemieszczania na obszarach morskich podlegają również przepisom Unii dotyczącym kontroli państwa portu i zgodności z wymogami państwa bandery. Niniejsza dyrektywa dotyczy takich platform, gdy są one umiejscowione na obszarach morskich do celów wiercenia, wydobywania lub innych działań dotyczących działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

- (33) W sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń powinno się uwzględniać, między innymi, ryzyko dla środowiska, w tym wpływ warunków klimatycznych i zmian klimatu na długofalową odporność instalacji. Uwzględniając fakt, iż działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w jednym państwie członkowskim może w znaczącym stopniu niekorzystnie oddziaływać na środowisko w innym państwie członkowskim, konieczne jest opracowanie i stosowanie szczególnych przepisów zgodnie z Konwencją EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzoną w Espoo (Finlandia) dnia 25 lutego 1991 r. Państwa członkowskie mające dostęp do morza, które nie prowadzą działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, powinny wyznaczyć punkty kontaktowe, aby ułatwić skuteczną współpracę w tym względzie.
- (34) Operatorzy powinni bezzwłocznie powiadamiać państwa członkowskie o tym, że wystąpiła poważna awaria lub też że może ona wystąpić, tak aby państwo członkowskie mogło zareagować stosownie do sytuacji. Operatorzy powinni zatem zawrzeć w powiadomieniu odpowiednie i wystarczające dane szczegółowe dotyczące miejsca, powagi i charakteru rzeczywistej lub wysoce prawdopodobnej poważnej awarii, swojej własnej reakcji oraz scenariusza obejmującego najgorszy rozwój wydarzeń, w tym możliwość jego transgranicznego charakteru.
- (35) Aby zapewnić skuteczną reakcję w przypadku awarii, operatorzy powinni opracować wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do poszczególnych obiektów i w oparciu o scenariusze dotyczące ryzyka i zagrożeń zidentyfikowane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, a także powinni przekazać te plany swemu właściwemu organowi, jak również utrzymywać zasoby niezbędne do natychmiastowej realizacji tych planów w razie potrzeby. W przypadku ruchomych platform wiertniczych operatorzy muszą zapewnić zmianę wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii dla danej instalacji, opracowanych przez właścicieli, w zakresie, w jakim jest to konieczne, by plany te mogły mieć zastosowanie do konkretnej lokalizacji i zagrożeń związanych z operacjami na odwiercie. Zmiany te powinny być uwzględnione w powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie. Odpowiednią dostępność środków reagowania w przypadku awarii należy ocenić pod kątem zdolności do ich zastosowania na miejscu awarii. Operatorzy powinni zagwarantować i regularnie testować gotowość i skuteczność środków reagowania w przypadku awarii. W należycie uzasadnionych przypadkach ustalenia dotyczące reagowania w przypadku awarii mogą polegać na szybkim przetransportowaniu z odległych miejsc sprzętu wykorzystywanego w przypadku awarii, takiego jak urządzenia do zatrzymania wycieku, a także innych środków.
- (36) Zgodnie z globalnymi najlepszymi praktykami koncesjodawcy, operatorzy i właściciele powinni ponosić główną odpowiedzialność za kontrolowanie ryzyka, które stwarzają w wyniku swojej działalności, w tym działalności prowadzonej przez wykonawców w ich imieniu, a zatem w ramach polityki korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom powinni ustanowić mechanizmy i zapewnić najwyższy poziom przestrzegania tej polityki w celu jej wdrażania w sposób spójny w całej organizacji w Unii i poza Unią.
- (37) Należy oczekiwać, że odpowiedzialni operatorzy i właściciele będą prowadzić swoją działalność na całym świecie zgodnie z najlepszymi praktykami i normami. Spójne stosowanie takich najlepszych praktyk i norm powinno stać się obowiązkowe w obrębie Unii, przy czym pożądanym jest, by operatorzy i właściciele zarejestrowani na terytorium państwa członkowskiego stosowali podczas prowadzenia działalności poza obszarami morskimi państw członkowskich politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom w zakresie możliwym w ramach obowiązujących krajowych ram prawnych.
- (38) Uznając, że wyegzekwowanie stosowania poza Unią polityki korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom może być niemożliwe, państwa członkowskie powinny jednak zapewnić, aby operatorzy i właściciele uwzględniali w swoich dokumentach związanych z polityką korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom swoją działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzoną poza Unią.
- (39) Informacje dotyczące poważnych awarii mających związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzoną poza Unią, mogą pomóc w lepszym rozumieniu ich ewentualnych przyczyn, w propagowaniu wyciągania wniosków z najważniejszych doświadczeń oraz w dalszym rozwijaniu ram regulacyjnych. Zatem wszystkie państwa członkowskie, w tym śródlądowe państwa członkowskie i państwa członkowskie mające dostęp do morza, które nie prowadzą działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich ani nie udzielają koncesji, powinny wymagać sprawozdań w sprawie poważnych awarii z udziałem spółek zarejestrowanych na ich terytorium i powinny dzielić się tymi informacjami na poziomie Unii. Wymogi w zakresie sprawozdawczości nie powinny zakłócać reagowania w przypadku awarii ani postępowania prawnego związanego z awarią. Powinny natomiast koncentrować się na tym, jakie znaczenie ma dana awaria dla dalszego podnoszenia poziomu bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii.
- (40) Państwa członkowskie powinny oczekiwać, że operatorzy i właściciele nawiążą, zgodnie z najlepszymi praktykami, skuteczną współpracę z właściwym organem, wspierając najlepsze praktyki regulacyjne właściwego organu, oraz że aktywnie będą zapewniać najwyższe poziomy bezpieczeństwa, w tym, w razie potrzeby, przez zawieszenie działalności bez konieczności interwencji ze strony właściwego organu.
- (41) Aby zapobiec zlekceważeniu lub pominięciu istotnych problemów związanych z bezpieczeństwem, ważne jest, aby wprowadzić i promować odpowiednie środki umożliwiające poufne zgłaszanie takich problemów oraz aby zapewnić ochronę osób, które zgłaszają nieprawidłowości. Państwa członkowskie nie mają możliwości egzekwowania przepisów poza Unią, jednak środki te powinny umożliwić zgłaszanie problemów zauważonych przez osoby zaangażowane w działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzoną poza Unią.
- (42) Wymiana porównywalnych danych między państwami członkowskimi jest trudna i zawodna ze względu na

- brak formatu sprawozdań wspólnego dla wszystkich państw członkowskich. Wspólny format sprawozdań do celu przekazywania danych państwu członkowskiemu przez operatorów i właścicieli zapewniłby przejrzystość wyników osiągniętych przez operatorów i właścicieli w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i ochrony środowiska, a także umożliwiłby społeczeństwu dostęp do właściwych i porównywalnych w skali Unii informacji na temat bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, jak również pomógłby w upowszechnianiu wniosków wyciągniętych z dotychczasowych poważnych awarii i zdarzeń potencjalnie wypadkowych.
- (43) W celu zapewnienia jednolitych warunków wymiany informacji i wspierania przejrzystości wyników osiągniętych przez sektor działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do formatu i szczegółów dotyczących informacji, którymi należy się wymieniać oraz które należy udostępniać publicznie. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (44) W odniesieniu do przyjęcia odpowiednich aktów wykonawczych należy zastosować procedurę doradczą w związku z tym, że akty te mają głównie wyłączny praktyczny charakter. Stosowanie procedury sprawdzającej nie byłoby zatem uzasadnione.
- (45) Aby zwiększyć poziom zaufania społeczeństwa do prawowitości i integralności działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii, państwa członkowskie powinny składać Komisji regularne sprawozdania na temat działań i incydentów. Komisja powinna regularnie publikować sprawozdania na temat skali działań podejmowanych w Unii oraz na temat tendencji dotyczących wyników osiągniętych przez sektor działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i ochrony środowiska. Państwa członkowskie powinny bezzwłocznie informować Komisję oraz każde inne państwo członkowskie, którego terytorium lub obszary morskie są narażone, jak również społeczeństwo, którego to dotyczy, o poważnych awariach.
- (46) Jak pokazują dotychczasowe doświadczenia, zapewnienie poufności danych szczególnie chronionych jest konieczne, aby wspierać otwarty dialog między właściwymi organami a operatorami i właścicielami. W tym celu dialog pomiędzy operatorami i właścicielami a wszystkimi państwami członkowskimi powinien opierać się na odpowiednich istniejących międzynarodowych instrumentach prawnych i na prawie Unii dotyczącym dostępu do informacji istotnych w kontekście środowiska, z zastrzeżeniem spełnienia wszelkich nadrzędnych wymogów w zakresie ochrony bezpieczeństwa i środowiska.
- (47) Wartość współpracy organów właściwych dla działalności na obszarach morskich została wyraźnie potwierdzona dzięki działaniom Forum Organów Odpowiedzialnych za Morskie Instalacje Wydobywcze na Morzu Północnym oraz Międzynarodowego Forum Regulatorów. Podobna współpraca została ustanowiona w Unii w ramach grupy eksperckiej, mianowicie unijnej grupy organów ds. wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich (EUOAG)⁽²⁾, której zadaniem jest propagowanie efektywnej współpracy między przedstawicielami krajowymi a Komisją, w tym rozpowszechnianie najlepszych praktyk i informacji operacyjnych, ustalanie priorytetów w zakresie podnoszenia standardów oraz na rzecz doradzania Komisji w sprawie reformy regulacyjnej.
- (48) Systematyczna i zaplanowana współpraca między państwami członkowskimi, a także między państwami członkowskimi a branżą ropy naftowej i gazu ziemnego, jak również wspólne korzystanie z kompatybilnych środków reagowania w przypadku awarii, w tym z wiedzy eksperckiej, powinny zwiększyć efektywność reagowania w przypadku awarii i planowania awaryjnego w odniesieniu do poważnych awarii. W stosowanych przypadkach w ramach tego reagowania i planowania należy również wykorzystać istniejące zasoby i pomoc dostępne w ramach Unii, zwłaszcza w ramach Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (zwanej dalej „Agencją”), ustanowionej w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002⁽³⁾, oraz w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności, ustanowionego w decyzji Rady 2007/779/WE, Euratom⁽⁴⁾. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość zwrócenia się o dodatkową pomoc ze strony Agencji w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności.
- (49) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 została ustanowiona Agencja, aby zapewnić wysoki, jednolity i skuteczny poziom bezpieczeństwa morskiego i zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki w obrębie Unii, jak również aby zapewnić reagowanie na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego.
- (50) Przy wypełnianiu zobowiązań wprowadzonych w niniejszej dyrektywie należy uwzględnić fakt, że wody morskie podlegające suwerenności lub suwerennym prawom i jurysdykcji państw członkowskich stanowią integralną część czterech regionów morskich, określonych w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE, tzn. Morza Bałtyckiego, północno-wschodniego Oceanu Atlantyckiego, Morza Śródziemnego i Morza Czarne. Z tego względu Unia powinna priorytetowo potraktować zwiększenie koordynacji z państwami trzecimi, których suwerenności lub suwerennym prawom i jurysdykcji podlegają wody morskie w tych regionach morskich. Odpowiednie ramy współpracy zapewniają regionalne konwencje morskie, określone w art. 3 pkt 10 dyrektywy 2008/56/WE.
- (51) W odniesieniu do Morza Śródziemnego, w powiązaniu z niniejszą dyrektywą, podjęte zostały niezbędne

(1) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(2) Decyzja Komisji 2013/5/UE z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie ustanowienia unijnej grupy organów ds. wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich (Dz.U. C 18 z 21.1.2012, s. 8).

(3) Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego (Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1).

(4) Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

działania w celu przystąpienia przez Unię do Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem powstałym w wyniku działalności poszukiwawczej i wydobywczej na szelfie kontynentalnym oraz na dnie morskim i w jego podglebiu ⁽¹⁾ („protokół o działalności na morzu”) do Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego („konwencja barcelońska”), która została zawarta w drodze decyzji Rady 77/585/EWG ⁽²⁾.

- (52) Wody arktyczne są środowiskiem morskim sąsiadującym z Unią i mającym dla niej szczególne znaczenie oraz odgrywającym ważną rolę w łagodzeniu zmian klimatu. Poważne problemy dotyczące stanu środowiska na wodach arktycznych wymagają szczególnej uwagi, tak aby zapewnić ochronę środowiska Arktyki w związku z wszelką działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym poszukiwaniem, przy uwzględnieniu ryzyka wystąpienia poważnych awarii i potrzeby skutecznej reakcji. Zachęca się państwa członkowskie będące członkami Rady Arktycznej do aktywnego propagowania najwyższych norm w odniesieniu do bezpieczeństwa środowiskowego w tym wrażliwym i wyjątkowym ekosystemie, np. przez stworzenie międzynarodowych instrumentów w zakresie zapobiegania, gotowości i reagowania w przypadku zanieczyszczenia morza ropą naftową w środowisku arktycznym, a także przez bazywanie między innymi na pracach grupy zadaniowej ustanowionej przez Radę Arktyczną i na obowiązujących wytycznych Rady Arktycznej dotyczących złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (53) Krajowe zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii powinny opierać się na ocenie ryzyka przy uwzględnieniu sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń dla instalacji znajdujących się na danych obszarach morskich. Państwa członkowskie powinny uwzględnić najnowsze wytyczne dotyczące oceny ryzyka i jego mapowania w zakresie zarządzania katastrofami, opracowane przez Komisję
- (54) Skuteczne reagowanie w przypadku awarii wymaga natychmiastowego działania ze strony operatora i właściciela oraz ścisłej współpracy z organizacjami państw członkowskich zajmującymi się reagowaniem w przypadku awarii, koordynującymi wprowadzanie dodatkowych środków reagowania w przypadku awarii w miarę rozwoju sytuacji. Powinno to także obejmować dokładną analizę awarii, która powinna rozpocząć się bezzwłocznie, tak aby zminimalizować ryzyko utraty odpowiednich informacji i dowodów. Po awarii państwa członkowskie powinny wyciągnąć odpowiednie wnioski i podjąć wszelkie niezbędne działania.
- (55) Konieczne jest, aby do celów późniejszego dochodzenia dostępne były wszelkie odpowiednie informacje, w tym dane i parametry techniczne. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w czasie działalności związanej
- ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich gromadzone były odpowiednie dane oraz aby w razie poważnej awarii odpowiednie dane zostały zabezpieczone, a gromadzenie danych – w odpowiedni sposób zintensyfikowane. W tym kontekście państwa członkowskie powinny zachęcać do stosowania odpowiednich środków technicznych na rzecz propagowania niezawodności i zapisywania właściwych danych oraz zapobiegania ewentualnym manipulacjom nimi.
- (56) Aby zapewnić skuteczne spełnienie wymogów niniejszej dyrektywy, należy wprowadzić skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje za naruszenia.
- (57) Aby dostosować niektóre załączniki w celu włączenia dodatkowych informacji, które mogą stać się niezbędne w świetle postępu technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmiany wymogów przewidzianych w niektórych załącznikach do niniejszej dyrektywy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (58) Należy zmienić definicję szkody wyrządzonej w wodach, zawartą w dyrektywie 2004/35/WE, aby zapewnić, by odpowiedzialność koncesjobiorców na podstawie tej dyrektywy miała zastosowanie do wód morskich państw członkowskich zdefiniowanych w dyrektywie 2008/56/WE.
- (59) Wiele przepisów niniejszej dyrektywy nie ma znaczenia dla śródlądowych państw członkowskich, a mianowicie dla Austrii, Republiki Czeskiej, Węgier, Luksemburga i Słowacji. Pożądane jest jednak, aby te państwa członkowskie w swoich dwustronnych kontaktach z państwami trzecimi i z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi propagowały zasady i wysokie normy obowiązujące w prawie Unii w odniesieniu do bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (60) Nie wszystkie państwa członkowskie mające dostęp do morza zezwalają na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w ramach swojej jurysdykcji. Te państwa członkowskie nie prowadzą działań związanych z udzielaniem koncesji i zapobieganiem poważnym awariom w czasie takiej działalności. Zatem gdyby te państwa członkowskie musiały transponować i wprowadzić w życie wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy, stanowiłoby to nieproporcjonalny i niepotrzebny obowiązek. Awaryje podczas działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich mogą jednakże mieć wpływ na ich wybrzeża. Dlatego też te państwa członkowskie powinny między innymi być przygotowane do reagowania i prowadzenie dochodzeń w razie poważnych awarii i powinny współpracować za pośrednictwem punktów kontaktowych z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz z odpowiednimi państwami trzecimi.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem powstałym w wyniku działalności poszukiwawczej i wydobywczej na szelfie kontynentalnym oraz na dnie morskim i w jego podglebiu (Dz.U. L 4 z 9.1.2013, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 240 z 19.9.1977, s. 1.

- (61) Śródlądowe państwa członkowskie, w związku z ich położeniem geograficznym, nie zajmują się udzielaniem koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich ani zapobieganiem poważnym awariom mającym związek z taką działalnością, nie są również potencjalnie narażone na takie awarie występujące na obszarach morskich innych państw członkowskich. Nie powinny one być zatem zobowiązane do transponowania większości przepisów niniejszej dyrektywy. Jednakże w przypadku gdy w śródlądowym państwie członkowskim zarejestrowane jest przedsiębiorstwo prowadzące – samodzielnie lub za pośrednictwem jednostki zależnej – działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich poza Unią, to państwo członkowskie powinno zwrócić się do tego przedsiębiorstwa o przedłożenie sprawozdania na temat awarii występujących podczas tej działalności, którym można podzielić się na poziomie Unii, po to, by wszystkie zainteresowane strony w Unii mogły korzystać z doświadczeń nabytych w związku z takimi awariami.
- (62) Poza środkami wprowadzonymi niniejszą dyrektywą Komisja powinna przeanalizować wprowadzenie innych odpowiednich środków mających na celu skuteczniejsze zapobieganie poważnym awariom oraz ograniczanie ich skutków.
- (63) Operatorzy powinni zapewnić sobie dostęp do wystarczających zasobów fizycznych, ludzkich i finansowych, tak aby zapobiegać poważnym awariom i ograniczać ich skutki. Ponieważ jednak żadne istniejące finansowe instrumenty zabezpieczające, w tym ustalenia dotyczące wspólnego ponoszenia ryzyka, nie są wystarczające, aby pokryć wszystkie ewentualne skutki poważnych awarii, Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę i dalsze badania odpowiednich środków zapewniających odpowiednio sprawny system odpowiedzialności za szkody w wyniku działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, określających wymogi w zakresie zdolności finansowych, w tym w zakresie dostępności odpowiednich instrumentów zabezpieczenia finansowego, lub zapewniających inne ustalenia. Może to obejmować analizę wykonalności wprowadzenia systemu wzajemnych rekompensat. Komisja powinna przekazać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat swych ustaleń, do którego dołączone zostaną w stosownych przypadkach wnioski.
- (64) Ważne jest, aby na poziomie Unii normy techniczne zostały uzupełnione o powiązane z nimi ramy prawne w zakresie bezpieczeństwa produktów i aby takie normy miały zastosowanie do wszystkich instalacji na obszarach morskich państw członkowskich, a nie tylko instalacji wydobywczych innych niż ruchome. W związku z powyższym Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę norm w zakresie bezpieczeństwa produktów, które mają zastosowanie do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (65) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie minimalnych wymogów w dziedzinie zapobiegania poważnym awariom mającym związek z

działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i ograniczania skutków takich awarii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki proponowanych działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne wymogi w dziedzinie zapobiegania poważnym awariom mającym związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i ograniczania skutków takich awarii.
2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów Unii dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, w szczególności dyrektyw 89/391/EWG i 92/91/EWG.
3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektyw 94/22/WE, 2001/42/WE, 2003/4/WE⁽¹⁾, 2003/35/WE, 2010/75/UE⁽²⁾ i 2011/92/UE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „poważna awaria”, w odniesieniu do instalacji lub połączonej infrastruktury, oznacza:
 - a) wybuch, pożar, utratę kontroli nad odwiertem lub wyciek ropy naftowej, gazu ziemnego lub substancji niebezpiecznych, powodujące lub mogące potencjalnie spowodować śmiertelne lub ciężkie uszkodzenia ciała;
 - b) zdarzenie prowadzące do poważnego uszkodzenia instalacji lub połączonej infrastruktury, powodujące lub mogące potencjalnie spowodować śmiertelne lub ciężkie uszkodzenia ciała;
 - c) każde inne zdarzenie prowadzące do śmierci lub ciężkich uszkodzeń ciała co najmniej pięciu osób, które znajdowały się na instalacji na obszarach morskich stanowiącej źródło zagrożenia lub które uczestniczyły w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w powiązaniu z instalacją lub połączoną infrastrukturą; lub

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

- d) każdy poważny incydent środowiskowy wynikający ze zdarzeń, o których mowa w lit. a), b) i c).
- Do celów ustalenia, czy zdarzenie stanowi poważną awarię w rozumieniu lit. a), b) lub d), instalację, która jest standardowo bezzałogowa, traktuje się tak, jak gdyby była instalacją załogową;
- 2) „na obszarach morskich” oznacza usytuowany na morzu terytorialnym, w wyłącznej strefie ekonomicznej lub na szelfie kontynentalnym państwa członkowskiego, w rozumieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza;
- 3) „działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich” oznacza wszelkie działania związane z instalacją lub połączoną infrastrukturą, w tym ich projektowanie, planowanie, budowę, eksploatację i likwidację, odnoszące się do poszukiwania i wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego, z wyłączeniem transportu ropy naftowej i gazu ziemnego z jednego wybrzeża do drugiego;
- 4) „ryzyko” oznacza połączenie prawdopodobieństwa wystąpienia danego zdarzenia ze skutkami tego zdarzenia;
- 5) „operator” oznacza podmiot, który jest przez koncesjodawcę lub przez organ koncesyjny wyznaczony do prowadzenia działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym planowania i realizacji operacji na odwiercie lub zarządzania i sterowania funkcjami instalacji wydobywczej;
- 6) „odpowiedni” oznacza prawidłowy lub w pełni właściwy, przy uwzględnieniu proporcjonalnych wysiłków i kosztów, w odniesieniu do danego wymogu lub sytuacji, oparty na obiektywnych dowodach oraz potwierdzony analizą i porównaniem z właściwymi normami lub z innymi rozwiązaniami stosowanymi w porównywalnych sytuacjach przez inne organy lub branżę;
- 7) „podmiot” oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną lub grupę takich osób;
- 8) „możliwy do przyjęcia”, w odniesieniu do ryzyka, oznacza poziom ryzyka, w odniesieniu do którego czas, koszty lub wysiłki związane z jego dalszym zmniejszeniem byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z takiego zmniejszenia. Przy ocenie tego, czy czas, koszty lub wysiłki byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z dalszego zmniejszenia ryzyka, uwzględnia się poziomy ryzyka zgodne z najlepszymi praktykami odpowiednimi dla danego przedsięwzięcia;
- 9) „koncesja” oznacza zezwolenie na prowadzenie działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na podstawie dyrektywy 94/22/WE;
- 10) „obszar koncesyjny” oznacza obszar geograficzny objęty koncesją;
- 11) „koncesjodawca” oznacza osobę posiadającą lub osoby współposiadające koncesję;
- 12) „wykonawca” oznacza podmiot, któremu operator lub właściciel zlecił wykonanie określonych zadań w imieniu operatora lub właściciela;
- 13) „organ koncesyjny” oznacza organ publiczny, który jest odpowiedzialny za udzielanie zezwoleń lub monitorowanie wykorzystywania zezwoleń zgodnie z dyrektywą 94/22/WE;
- 14) „właściwy organ” oznacza organ publiczny wyznaczony na podstawie niniejszej dyrektywy i pełniący obowiązki przydzielone mu w niniejszej dyrektywie. Właściwy organ może być złożony z jednej lub większej liczby jednostek publicznych;
- 15) „poszukiwanie” oznacza wiercenia poszukiwawcze i wszelką powiązaną działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, niezbędną do rozpoczęcia działalności związanej z wydobywaniem;
- 16) „wydobycie” oznacza prowadzone na obszarach morskich wydobywanie ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż obszaru koncesyjnego, w tym przetwarzanie ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ich transport za pośrednictwem połączonej infrastruktury;
- 17) „instalacja inna niż wydobywcza” oznacza instalację inną niż instalacja używana do wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego;
- 18) „społeczeństwo” oznacza jeden podmiot lub więcej podmiotów i – zgodnie z krajowymi przepisami lub praktyką krajową – ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 19) „instalacja” oznacza stacjonarny obiekt stały lub ruchomy lub zespół obiektów na stałe połączonych łącznikami lub innymi elementami, wykorzystywany do prowadzenia działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich lub w związku z tą działalnością. Pojęcie „instalacja” obejmuje ruchome platformy wiertnicze wyłącznie wtedy, gdy są one umiejscowione na obszarach morskich do celów wiercenia, wydobywania lub innych działań dotyczących działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich;

- 20) „instalacja wydobywcza” oznacza instalację używaną do wydobywania;
- 21) „połączona infrastruktura” oznacza, w obrębie strefy bezpieczeństwa lub w obrębie pobliskiej strefy bardziej oddalonej od instalacji według uznania państwa członkowskiego:
- każdy odwiert i przynależne obiekty, jednostki uzupełniające i przyrządy połączone z instalacją;
 - każde urządzenie lub element wykonawczy znajdujące się lub zamontowane na głównej konstrukcji instalacji;
 - każde podłączone urządzenie lub element wykonawczy rurociągu;
- 22) „potwierdzenie”, w odniesieniu do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń, oznacza powiadomienie przez właściwy organ na piśmie operatora lub właściciela o tym, że sprawozdanie to – pod warunkiem wdrożenia w sposób w nim określony – spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Potwierdzenie nie wiąże się z jakimkolwiek przekazaniem właściwemu organowi odpowiedzialności za kontrolę poważnych zagrożeń;
- 23) „poważne zagrożenie” oznacza sytuację, która potencjalnie może doprowadzić do poważnej awarii;
- 24) „operacja na odwiercie” oznacza każdą działalność związaną z odwiertem, która mogłaby spowodować przypadkowe uwolnienie substancji, które może doprowadzić do powstania poważnej awarii, włączając w to wykonanie odwiertu, naprawę lub modyfikację odwiertu, zawieszenie operacji na odwiercie i trwałe wyłączenie odwiertu;
- 25) „działalność połączona” oznacza działalność prowadzoną z danej instalacji w połączeniu z inną instalacją lub instalacjami do celów związanych z tą inną instalacją (tymi innymi instalacjami), co istotnie wpływa na ryzyko dla bezpieczeństwa ludzi lub ochrony środowiska na którejkolwiek z tych instalacji lub na wszystkich tych instalacjach;
- 26) „strefa bezpieczeństwa” oznacza obszar w odległości 500 metrów od jakiegokolwiek części instalacji, ustanowiony przez państwo członkowskie;
- 27) „właściciel” oznacza podmiot prawnie upoważniony do sprawowania kontroli nad działaniem instalacji innej niż wydobywcza;
- 28) „wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii” oznacza plan opracowany przez operatora lub właściciela zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, dotyczący środków, które mają zapobiec nasileniu lub ograniczyć skutki poważnej awarii mającej związek z prowadzeniem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich;
- 29) „niezależna weryfikacja” oznacza ocenę i potwierdzenie ważności konkretnych oświadczeń pisemnych dokonane przez podmiot lub organizacyjną część operatora lub właściciela, przy czym ten podmiot lub ta część nie znajdują się pod kontrolą ani wpływem podmiotu lub części organizacyjnej stosujących te oświadczenia;
- 30) „istotna zmiana” oznacza:
- w przypadku sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń – zmianę podstawy potwierdzenia pierwotnego sprawozdania, w tym między innymi fizyczne modyfikacje, dostępność nowej wiedzy lub technologii i zmiany w zarządzaniu operacyjnym;
 - w przypadku powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie lub działalności połączonej – zmianę podstawy przekazania pierwotnego powiadomienia, w tym między innymi fizyczne modyfikacje, zastąpienie instalacji inną instalacją, dostępność nowej wiedzy lub technologii i zmiany w zarządzaniu operacyjnym;
- 31) „rozpoczęcie działalności” oznacza moment, w którym instalacja lub połączona infrastruktura jest po raz pierwszy wykorzystywana do działalności, do której jest przeznaczona;
- 32) „skuteczność reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej” oznacza skuteczność systemów reagowania w przypadku wycieków ropy naftowej, na podstawie analizy częstotliwości, czasu trwania i momentu wystąpienia warunków środowiskowych, które uniemożliwiłyby reakcję. Ocena skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej ma być wyrażona jako odsetek czasu, w jakim takie warunki nie występują, i ma zawierać opis ograniczeń eksploatacyjnych nałożonych na dane instalacje w wyniku tej oceny;
- 33) „elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska” oznaczają części instalacji, w tym programy komputerowe, których celem jest zapobieganie poważnym awariom lub ograniczanie ich skutków, lub których uszkodzenie mogłoby spowodować poważną awarię lub znacząco przyczynić się do powstania poważnej awarii;
- 34) „konsultacje trójstronne” oznaczają formalnie przyjęte ustalenie służące umożliwieniu dialogu i współpracy między właściwym organem, operatorami i właścicielami a przedstawicielami pracowników;
- 35) „branża” oznacza podmioty, które są bezpośrednio zaangażowane w działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, objętą zakresem stosowania niniejszej dyrektywy lub których działania są ściśle związane z taką działalnością;

- 36) „zewnątrzny plan reagowania w przypadku awarii” oznacza lokalną, krajową lub regionalną strategię mającą na celu zapobieganie nasileniu lub ograniczenie skutków poważnych awarii mających związek z prowadzeniem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich przy wykorzystaniu wszelkich zasobów dostępnych operatorowi, które opisano w odpowiednich wewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii, a także przy wykorzystaniu wszelkich dodatkowych środków udostępnionych przez państwa członkowskie;
- 37) „poważny incydent środowiskowy” oznacza zdarzenie, które powoduje lub może spowodować znaczne niekorzystne skutki dla środowiska, zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE.

ROZDZIAŁ II

ZAPOBIEGANIE POWAŻNYM AWARIOM MAJĄCYM ZWIĄZEK Z DZIAŁALNOŚCIĄ ZWIĄZANĄ ZE ZŁOŻAMI ROPY NAFTOWEJ I GAZU ZIEMNEGO NA OBSZARACH MORSKICH

Artykuł 3

Ogólne zasady zarządzania ryzykiem w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Państwa członkowskie nakładają na operatorów wymóg zapewnienia, aby podejmowane były wszelkie odpowiednie środki w celu zapobiegania poważnym awariom w wyniku działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy nie byli zwalniani ze swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy w sytuacji, gdy za działania lub zaniechania, które doprowadziły lub przyczyniły się do poważnych awarii, odpowiedzialni są wykonawcy.
3. W razie poważnej awarii państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy podejmowali wszelkie odpowiednie środki w celu ograniczenia jej skutków dla zdrowia ludzi i dla środowiska.
4. Państwa członkowskie nakładają na operatorów wymóg zapewnienia, aby działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich była prowadzona na zasadach zarządzania ryzykiem systematycznym, tak aby szczytkowe ryzyko poważnej awarii mającej wpływ na ludzi, środowisko i instalacje na obszarach morskich było na poziomie możliwym do przyjęcia.

Artykuł 4

Względy dotyczące bezpieczeństwa i środowiska związane z koncesjami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby decyzje w sprawie udzielania lub przenoszenia koncesji na prowadzenie działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich uwzględniały zdolność wnioskodawcy występującego o taką koncesję do spełnienia wymogów dotyczących działalności w ramach koncesji zgodnie z wymogami odpowiednich przepisów prawa unijnego, w szczególności niniejszej dyrektywy.

2. Oceniając zdolności techniczne i finansowe wnioskodawcy występującego o koncesję, należy w szczególności odpowiednio uwzględnić następujące elementy:

- a) ryzyko, zagrożenia i wszelkie inne istotne informacje dotyczące danego obszaru koncesyjnego, w tym, w stosownych przypadkach, koszty degradacji środowiska morskiego, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2008/56/WE;
- b) określony etap działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich;
- c) zdolności finansowe wnioskodawcy, w tym wszelkie rodzaje zabezpieczenia finansowego, do pokrycia zobowiązań, jakie mogą potencjalnie wyniknąć z danego rodzaju działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym odpowiedzialności za ewentualne szkody ekonomiczne, w przypadku gdy taka odpowiedzialność jest przewidziana w prawie krajowym;
- d) dostępne informacje dotyczące działań wnioskodawcy w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska, w tym w odniesieniu do poważnych awarii, w zakresie, w jakim może mieć to znaczenie dla działalności, której dotyczy wnioski o wydanie koncesji.

Przed udzieleniem lub przeniesieniem koncesji na prowadzenie działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich organ koncesyjny przeprowadza, w stosownych przypadkach, konsultacje z właściwym organem.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ koncesyjny nie udzielał koncesji, jeśli nie jest przekonany w oparciu o dowody przedstawione przez wnioskodawcę, że wnioskodawca przyjął lub przyjmie odpowiednie rozwiązania, na podstawie ustaleń podjętych przez państwa członkowskie, zabezpieczające go na okoliczność odpowiedzialności, jaka może potencjalnie wyniknąć z jego działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Rozwiązania te muszą być ważne i skuteczne od momentu rozpoczęcia działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Państwa członkowskie wymagają od wnioskodawców, aby w odpowiedni sposób przekazały dowód zdolności technicznych i finansowych oraz wszelkie inne odpowiednie informacje związane z obszarem, którego dotyczy koncesja, i określonym etapem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

Państwa członkowskie oceniają stosowność rozwiązań, o których mowa w akapicie pierwszym, w celu ustalenia, czy wnioskodawca dysponował zasobami finansowymi wystarczającymi do natychmiastowego uruchomienia i nieprzerwanego stosowania wszystkich środków niezbędnych do skutecznego reagowania w przypadku awarii i usuwania szkód.

Państwa członkowskie ułatwiają stosowanie zrównoważonych instrumentów finansowych i innych ustaleń służących pomocy wnioskodawcom występującym o koncesje w wykazywaniu ich zdolności finansowych zgodnie z akapitem pierwszym.

Jako minimum państwa członkowskie ustanawiają procedury zapewniające szybkie i właściwe rozpatrywanie roszczeń o odszkodowania, również w odniesieniu do wypłat odszkodowań związanych z incydentami transgranicznymi.

Państwa członkowskie zobowiązują koncesjodawcę do utrzymania zdolności wystarczających do wypełnienia jego zobowiązań finansowych wynikających z odpowiedzialności za działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

4. Organ koncesyjny lub koncesjodawca wyznaczają operatora. W przypadku gdy operator ma być wyznaczony przez koncesjodawcę, organ koncesyjny jest z uprzedzeniem powiadamiany o tym wyznaczeniu. W takim przypadku organ koncesyjny może, w razie konieczności w porozumieniu z właściwym organem, sprzeciwić się wyznaczeniu danego operatora. W przypadku gdy zgłoszono taki sprzeciw, państwa członkowskie nakładają na koncesjodawcę wymóg wyznaczenia odpowiedniego alternatywnego operatora lub przejęcia odpowiedzialności operatora na podstawie niniejszej dyrektywy.

5. Procedury udzielania koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich dotyczące danego obszaru koncesyjnego są organizowane w taki sposób, aby informacje gromadzone w wyniku poszukiwania mogły zostać przeanalizowane przez państwo członkowskie przed rozpoczęciem działalności wydobywczej.

6. Oceniając zdolności techniczne i finansowe wnioskodawcy występującego o koncesję, zwraca się szczególną uwagę na wszystkie wrażliwe pod względem środowiskowym środowiska morskie i przybrzeżne, w szczególności na ekosystemy, które odgrywają ważną rolę w łagodzeniu skutków zmiany klimatu i przystosowaniu się do niej, takie jak bagna słone i łąki podmorskie, a także na morskie obszary chronione, takie jak specjalne obszary ochrony na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, obszary specjalnej ochrony na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽²⁾, jak również morskie obszary chronione ustalone przez Unię lub zainteresowane państwa członkowskie w ramach wszelkich międzynarodowych lub regionalnych porozumień, których są stroną.

Artykuł 5

Udział społeczeństwa w odniesieniu do skutków dla środowiska planowanej działalności poszukiwawczej związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Nie rozpoczyna się wykonania odwiertu poszukiwawczego z instalacji innej niż wydobywcza, dopóki odpowiednie organy państwa członkowskiego uprzednio nie zapewnią na wczesnym etapie skutecznego udziału społeczeństwa w odniesieniu do ewentualnych skutków dla środowiska planowanej działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na mocy innych aktów prawnych Unii, w szczególności, w stosownych przypadkach, dyrektywy 2001/42/WE lub 2011/92/UE.

2. W przypadku gdy nie zapewniono udziału społeczeństwa zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie zapewniają podjęcie następujących działań:

a) społeczeństwo jest informowane za pomocą ogłoszeń publicznych lub innych odpowiednich środków, takich jak

media elektroniczne, na temat miejsc, w odniesieniu do których planowane jest udzielenie koncesji na działalność poszukiwawczą;

b) określa się dane społeczeństwo, w tym społeczeństwo, którego dotyczy lub może dotyczyć decyzja o udzieleniu koncesji na działalność poszukiwawczą lub które ma interes w takiej decyzji; określa się także odpowiednie organizacje pozarządowe, np. organizacje propagujące ochronę środowiska, a także inne odpowiednie organizacje;

c) odpowiednie informacje na temat takiej planowanej działalności są udostępniane społeczeństwu, w tym między innymi informacje na temat prawa do udziału w podejmowaniu decyzji oraz tego, do kogo można zgłaszać uwagi lub pytania;

d) społeczeństwo ma prawo wyrażać komentarze i opinie w momencie, kiedy wszystkie opcje są jeszcze otwarte przed podjęciem decyzji o koncesji na poszukiwanie;

e) przy podejmowaniu decyzji na podstawie lit. d) przykłada się należytą wagę do wyników udziału społeczeństwa; oraz

f) po przeanalizowaniu uwag i opinii wyrażonych przez społeczeństwo dane państwo członkowskie niezwłocznie informuje społeczeństwo o podjętych decyzjach oraz ich przyczynach i względach, na których oparto te decyzje, z uwzględnieniem informacji o procesie udziału społeczeństwa.

Określa się rozsądne ramy czasowe, które zapewnią wystarczającą ilość czasu na poszczególne etapy udziału społeczeństwa.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do obszarów objętych koncesją przed dniem 18 lipca 2013 r.

Artykuł 6

Działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na obszarze koncesyjnym

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instalacje wydobywcze i połączona infrastruktura były eksploatowane wyłącznie w obszarach koncesyjnych i wyłącznie przez operatorów wyznaczonych do tego celu na podstawie art. 4 ust. 4.

2. Państwa członkowskie nakładają na koncesjodawcę wymóg zapewnienia, aby operator miał zdolność do spełnienia wymogów dotyczących konkretnej działalności w ramach koncesji.

3. Podczas całej działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich państwa członkowskie nakładają na koncesjodawcę wymóg podejmowania wszelkich rozsądnych kroków służących zapewnieniu, aby operator spełniał wymogi, pełnił swoje funkcje i wywiązywał się ze swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

4. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi, że operator nie posiada już zdolności do spełniania odpowiednich wymogów na mocy niniejszej dyrektywy, powiadamia się organ koncesyjny. Następnie organ koncesyjny powiadamia o tym koncesjodawcę, który ponosi odpowiedzialność za wywiązywanie się z przedmiotowych obowiązków i proponuje bezzwłocznie organowi koncesyjnemu operatora zastępczego.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby działalność związana z instalacjami wydobywczymi i innymi niż wydobywcze nie rozpoczęła się ani nie była kontynuowana, dopóki właściwy organ nie potwierdzi sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń zgodnie z niniejszą dyrektywą.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby operacja na odwiercie lub działalność połączona nie rozpoczęła się ani nie były kontynuowane, dopóki nie potwierdzono sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do przedmiotowych instalacji, zgodnie z niniejszą dyrektywą. Ponadto takiej działalności nie można rozpocząć ani kontynuować, jeżeli nie przekazano właściwemu organowi powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie lub powiadomienia dotyczącego działalności połączonej zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. h) lub i), lub jeżeli właściwy organ wyrazi sprzeciw wobec treści powiadomienia.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby wokół instalacji ustanowiona została strefa bezpieczeństwa oraz aby zakazano statkom wchodzenia do tej strefy bezpieczeństwa lub przebywania w niej.

Zakaz ten nie ma jednak zastosowania do statków wchodzących do strefy bezpieczeństwa lub przebywających w niej:

- a) w związku z kładzeniem, inspekcją, testowaniem, naprawą, konserwacją, zmianą, odnową lub usuwaniem wszelkich podwodnych kabli lub rurociągów w tej strefie bezpieczeństwa lub w jej pobliżu;
- b) aby świadczyć usługi na rzecz instalacji w tej strefie bezpieczeństwa lub przewozić osoby lub towary do takiej instalacji lub z niej;
- c) aby dokonać inspekcji instalacji lub połączonej infrastruktury w tej strefie bezpieczeństwa pod zwierzchnictwem państwa członkowskiego;
- d) w związku z ratowaniem lub próbą ratowania życia lub mienia;
- e) z powodu złej pogody;
- f) gdy są w niebezpieczeństwie; lub
- g) jeżeli operator, właściciel lub państwo członkowskie, w którym znajduje się dana strefa bezpieczeństwa, udzielili zgody.

8. Państwa członkowskie ustanawiają mechanizm skutecznego udziału w trójstronnych konsultacjach między właściwym organem, operatorami i właścicielami a przedstawicielami pracowników, podczas formułowania norm i polityk dotyczących zapobiegania poważnym awariom.

Artykuł 7

Odpowiedzialność za szkody wyrządzone środowisku

Bez uszczerbku dla istniejącego zakresu odpowiedzialności związanej z zapobieganiem szkodom wyrządzonym środowisku i ich usuwaniem na podstawie dyrektywy 2004/35/WE, państwa członkowskie zapewniają, aby koncesjodawca ponosił finansową odpowiedzialność za zapobieganie szkodom wyrządzonym środowisku, określonym w tej dyrektywie, spowodowanym działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich prowadzoną przez koncesjodawcę lub operatora lub w ich imieniu, oraz za usuwanie tych szkód.

Artykuł 8

Wyznaczenie właściwego organu

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za następujące funkcje regulacyjne:

- a) ocena i potwierdzanie sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, ocena powiadomień dotyczących projektów oraz ocena powiadomień dotyczących operacji na odwiercie lub działalności połączonej, a także innych dostarczonych mu dokumentów o podobnym charakterze;
- b) nadzór nad przestrzeganiem przez operatorów i właścicieli niniejszej dyrektywy, w tym inspekcje, dochodzenia i działania związane z egzekwowaniem przepisów;
- c) doradzanie innym organom lub jednostkom, w tym organowi koncesyjnemu;
- d) sporządzanie rocznych planów na podstawie art. 21;
- e) sporządzanie sprawozdań;
- f) współpraca z właściwymi organami lub punktami kontaktowymi na podstawie art. 27.

2. Państwa członkowskie w każdym momencie zapewniają niezależność i obiektywność właściwego organu w pełnieniu jego funkcji regulacyjnych, a w szczególności w odniesieniu do ust. 1 lit. a), b) i c). W związku z tym konieczne jest zapobieganie konfliktom interesów między, z jednej strony, funkcjami regulacyjnymi właściwego organu a, z drugiej strony, funkcjami regulacyjnymi odnoszącymi się do zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich i udzielania koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w danym państwie członkowskim oraz pobierania środków pieniężnych z tytułu prowadzenia tej działalności i zarządzania tymi środkami.

3. Aby osiągnąć cele określone w ust. 2, państwa członkowskie wymagają, aby funkcje regulacyjne właściwego organu były pełnione w ramach organu, który jest niezależny od wszelkich funkcji państwa członkowskiego związanych z zagospodarowaniem zasobów naturalnych na obszarach morskich i udzielaniem koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w danym państwie członkowskim oraz pobieraniem środków pieniężnych z tytułu prowadzenia tej działalności i zarządzaniem tymi środkami.

W przypadku gdy całkowita liczba standardowo załogowych instalacji jest mniejsza niż sześć, zainteresowane państwo członkowskie może jednak zdecydować o niestosowaniu akapitu pierwszego. Taka decyzja nie narusza jego obowiązków określonych w ust. 2.

4. Państwa członkowskie udostępniają społeczeństwu opis organizacji właściwego organu, w tym powody, dla których właściwy organ został w taki sposób ustanowiony, oraz sposób zapewnienia wykonywania funkcji regulacyjnych określonych w ust. 1 oraz przestrzegania obowiązków określonych w ust. 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ dysponował odpowiednimi zasobami ludzkimi i finansowymi, tak aby mógł on wykonywać obowiązki na mocy niniejszej dyrektywy. Zasoby te muszą być proporcjonalne do poziomu działalności państw członkowskich związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

6. Państwa członkowskie mogą zawierać formalne porozumienia z właściwymi agencjami unijnymi lub, jeżeli takie istnieją, z innymi odpowiednimi jednostkami, do celów przekazywania specjalistycznej wiedzy fachowej na rzecz wsparcia właściwego organu w pełnieniu jego funkcji regulacyjnych. Do celów niniejszego ustępu dana jednostka nie zostanie uznana za odpowiednią w przypadku, gdy konflikty interesów mogą zagrozić jej obiektywności.

7. Państwa członkowskie mogą ustanowić mechanizmy, zgodnie z którymi koszty finansowe ponoszone przez właściwy organ w wyniku pełnienia jego obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy mogą być zwracane przez koncesjodawcę, operatorów lub właścicieli.

8. W przypadku gdy właściwy organ składa się z więcej niż jednej jednostki, państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, aby unikać powielania się funkcji regulacyjnych w jednostkach. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć jedną z jednostek składowych jako jednostkę przewodnią mającą za zadanie koordynację funkcji regulacyjnych na mocy niniejszej dyrektywy i za składanie sprawozdań Komisji.

9. Państwa członkowskie dokonują przeglądu działań właściwego organu i podejmują wszelkie niezbędne środki służące zwiększeniu skuteczności pełnienia przez niego funkcji regulacyjnych określonych w ust. 1.

Artykuł 9

Funkcjonowanie właściwego organu

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ:

- a) działał niezależnie od polityk, decyzji regulacyjnych lub innych względów niezwiązanych z jego obowiązkami na mocy niniejszej dyrektywy;
- b) wyjaśniał zakres swej odpowiedzialności oraz odpowiedzialności operatora i właściciela w zakresie kontroli ryzyka poważnych awarii na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) ustanawiał strategię, przebieg i procedury szczegółowej oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń oraz powiadomień przekazanych na podstawie art. 11, a także nadzorowania przestrzegania niniejszej dyrektywy w ramach jurysdykcji danego państwa członkowskiego, w tym w drodze inspekcji, dochodzeń i działań związanych z egzekwowaniem przepisów;
- d) udostępniał strategię, przebieg i procedury na podstawie lit. c) operatorom i właścicielom oraz udostępniał społeczeństwu ich podsumowania;
- e) w razie konieczności przygotowywał i wdrażał skoordynowane lub wspólne procedury z innymi organami w danym państwie członkowskim, służące wypełnianiu obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy; oraz
- f) opierał swoją strategię, organizację i swoje procedury operacyjne na zasadach określonych w załączniku III.

Artykuł 10

Zadania Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego

1. Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA, zwana dalej „Agencją”) zapewnia pomoc techniczną i naukową dla państw członkowskich i Komisji, zgodnie z jej mandatem na mocy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002.
2. W ramach swojego mandatu Agencja:
 - a) pomaga Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu, na jego wniosek, w wykrywaniu i monitorowaniu wielkości wycieków ropy naftowej lub gazu ziemnego;
 - b) pomaga państwom członkowskim, na ich wniosek, w przygotowywaniu i realizacji zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii, zwłaszcza gdy występują transgraniczne skutki w obrębie obszarów morskich państw członkowskich i poza nimi;
 - c) na podstawie zewnętrznych i wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii sporządzonych przez państwa członkowskie, opracowuje z państwami członkowskimi i operatorami katalog dostępnego sprzętu i służb na wypadek awarii.

3. Agencja może, na wniosek:
- a) pomagać Komisji w ocenie zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii sporządzonych przez państwa członkowskie, aby sprawdzić, czy plany te są zgodne z niniejszą dyrektywą;

- b) dokonywać przeglądu ćwiczeń mających na celu testowanie transgranicznych i unijnych mechanizmów reagowania na wypadek awarii.

ROZDZIAŁ III

PRZYGOTOWANIE I PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI ZWIĄZANEJ ZE ZŁOŻAMI ROPY NAFTOWEJ I GAZU ZIEMNEGO NA OBSZARACH MORSKICH

Artykuł 11

Dokumenty, które należy przekazać w odniesieniu do wykonywania działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator lub właściciel przekazał właściwemu organowi następujące dokumenty:

- a) politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom lub jej odpowiedni opis zgodnie z art. 19 ust. 1 i 5;
- b) system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem mający zastosowanie do danej instalacji, lub jego odpowiedni opis, zgodnie z art. 19 ust. 3 i 5;
- c) w przypadku planowanej instalacji wydobywczej – powiadomienie dotyczące projektu, zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 1;
- d) opis systemu niezależnej weryfikacji zgodnie z art. 17;
- e) sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zgodnie z art. 12 i 13;
- f) w przypadku istotnej zmiany lub demontażu instalacji, zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zgodnie z art. 12 i 13;
- g) wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii, lub jego odpowiedni opis, zgodnie z art. 14 i 28;
- h) w przypadku operacji na odwiercie – powiadomienie dotyczące tej operacji na odwiercie i informacje dotyczące tej operacji na odwiercie zgodnie z art. 15;
- i) w przypadku działalności połączonej – powiadomienie dotyczące działalności połączonej zgodnie z art. 16;

- j) w przypadku istniejącej instalacji wydobywczej, która ma zostać przeniesiona do nowej lokalizacji wydobywczej, gdzie ma być eksploatowana – powiadomienie dotyczące przeniesienia zgodnie z załącznikiem I część 1;

- k) wszelkie inne odpowiednie dokumenty, o które zwróci się właściwy organ.

2. Dokumenty, które mają być przekazane na podstawie ust. 1 lit. a), b), d) i g), są włączane do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń wymaganego na podstawie ust. 1 lit. e). Polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom, sporządzona przez operatora odwiertu, jest włączana do powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie, które ma być przekazane na podstawie ust. 1 lit. h), chyba że została przekazana wcześniej.

3. Powiadomienie dotyczące projektu, wymagane na podstawie ust. 1 lit. c), jest przekazywane właściwemu organowi w terminie ustalonym przez właściwy organ przed planowanym przekazaniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do planowanej działalności. W odpowiedzi na powiadomienie dotyczące projektu właściwy organ wydaje opinie, które należy uwzględnić w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń.

4. W przypadku gdy istniejąca instalacja wydobywcza ma stanąć na wodach obszarów morskich państwa członkowskiego lub opuścić te wody, operator powiadamia właściwy organ na piśmie przed dniem, w którym dana instalacja wydobywcza ma stanąć na wodach obszarów morskich państwa członkowskiego lub opuścić te wody.

5. Powiadomienie dotyczące przeniesienia, wymagane na podstawie ust. 1 lit. j), jest przekazywane właściwemu organowi na wystarczająco wczesnym etapie zaproponowanego działania, aby umożliwić operatorowi uwzględnienie wszelkich kwestii podniesionych przez właściwy organ podczas przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.

6. W przypadku gdy przed przekazaniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń dokonywana zostanie istotna zmiana mająca wpływ na powiadomienie dotyczące projektu lub powiadomienie dotyczące przeniesienia, właściwy organ zostaje o tej zmianie jak najszybciej powiadomiony.

7. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, wymagane na podstawie ust. 1 lit. e), jest przekazywane właściwemu organowi w terminie ustalonym przez właściwy organ, który przypada przed planowanym rozpoczęciem działalności.

Artykuł 12

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator sporządził sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e). Sprawozdanie to zawiera informacje określone w załączniku I część 2 i 5, i jest aktualizowane w stosownych przypadkach lub gdy tego żąda właściwy organ.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedstawiciele pracowników byli konsultowani na odpowiednich etapach przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej oraz aby w tym celu przekazywane były dowody zgodnie z załącznikiem I część 2 pkt 3.

3. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej może być sporządzone w odniesieniu do grupy instalacji pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu.

4. W przypadku gdy do potwierdzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń niezbędne są dodatkowe informacje, państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek właściwego organu operator dostarczył takich informacji i wprowadził wszelkie niezbędne zmiany do przekazanego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.

5. W przypadku gdy należy dokonać modyfikacji instalacji wydobywczej, które prowadzą do istotnej zmiany, lub gdy przewidziany jest demontaż stałej instalacji wydobywczej, operator sporządza zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. f) w terminie ustalonym przez właściwy organ, zgodnie z załącznikiem I część 6.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby planowane modyfikacje nie były realizowane ani nie rozpoczął się demontaż, dopóki właściwy organ nie potwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej.

7. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej podlega szczegółowemu regularnemu przeglądowi, przeprowadzanemu przez operatora co pięć lat lub częściej, lub wcześniej, gdy tego żąda właściwy organ. Wyniki przeglądu przedstawiane są właściwemu organowi.

Artykuł 13

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściciel sporządził sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e). Sprawozdanie to zawiera informacje określone w załączniku I część 3 i 5, i jest aktualizowane w stosownych przypadkach lub gdy tego żąda właściwy organ.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedstawiciele pracowników byli konsultowani na odpowiednich etapach przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza oraz aby w tym celu przekazywane były dowody zgodnie z załącznikiem I część 3 pkt 2.

3. W przypadku gdy do potwierdzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza niezbędne są dodatkowe informacje, państwa członkowskie wymagają, aby na wniosek właściwego organu

operator lub właściciel dostarczył takich informacji i wprowadził wszelkie niezbędne zmiany do przekazanego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.

4. W przypadku gdy należy dokonać modyfikacji instalacji innej niż wydobywcza, które prowadzą do istotnej zmiany, lub gdy przewidziany jest demontaż stałej instalacji innej niż wydobywcza, właściciel sporządza zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. f) w terminie ustalonym przez właściwy organ, zgodnie z załącznikiem I część 6 pkt 1, 2 i 3.

5. W odniesieniu do stałej instalacji innej niż wydobywcza, państwa członkowskie zapewniają, aby planowane modyfikacje nie były realizowane ani nie rozpoczął się demontaż, dopóki właściwy organ nie potwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do stałej instalacji innej niż wydobywcza.

6. W odniesieniu do ruchomej instalacji innej niż wydobywcza, państwa członkowskie zapewniają, aby planowane modyfikacje nie były realizowane, dopóki właściwy organ nie potwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do ruchomej instalacji innej niż wydobywcza.

7. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza podlega szczegółowemu regularnemu przeglądowi, przeprowadzanemu przez właściciela co 5 lat lub częściej, lub wcześniej, gdy tego żąda właściwy organ. Wyniki przeglądu przedstawiane są właściwemu organowi.

Artykuł 14

Wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy lub właściciele, w zależności od okoliczności, opracowali wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii, które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g). Plany opracowywane są zgodnie z art. 28, przy uwzględnieniu oceny ryzyka wystąpienia poważnych awarii dokonanej w trakcie sporządzania najnowszego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń. Plany obejmują analizę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej.

2. W przypadku gdy ruchoma instalacja inna niż wydobywcza ma być wkorzystana do wykonywania operacji na odwiercie, wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do takiej instalacji uwzględnia ocenę ryzyka dokonaną w trakcie sporządzania powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h). W przypadku gdy wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii musi zostać zmieniony w związku ze szczególnym charakterem lub szczególną lokalizacją odwiertu, państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu przekazał właściwemu organowi zmieniony wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii lub jego odpowiedni opis w celu uzupełnienia danego powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie.

3. W przypadku gdy instalacja inna niż wydobywcza ma być wykorzystana do wykonywania działalności połączonej, wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii zostaje zmieniony, aby objąć nim działalność połączoną, oraz przekazany właściwemu organowi w celu uzupełnienia danego powiadomienia dotyczącego działalności połączonej.

Artykuł 15

Powiadomienie dotyczące operacji na odwiercie i informacje dotyczące operacji na odwiercie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu sporządził powiadomienie, które ma być przekazane właściwemu organowi na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h). Powiadomienie przekazywane jest w terminie ustalonym przez właściwy organ, który przypada przed rozpoczęciem operacji na odwiercie. Powiadomienie dotyczące operacji na odwiercie zawiera dane szczegółowe dotyczące projektu odwiertu i proponowanej operacji na odwiercie zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 4. Obejmuje to analizę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej.

2. Przed rozpoczęciem operacji na odwiercie właściwy organ analizuje powiadomienie i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania, które mogą objąć zakaz rozpoczęcia działalności.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu zaangażował niezależnego weryfikatora w planowanie i przygotowywanie istotnej zmiany w przekazanym powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie na podstawie art. 17 ust. 4 lit. b) oraz aby natychmiastowo poinformował właściwy organ o każdej istotnej zmianie w przekazanym powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie. Właściwy organ analizuje te zmiany i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu przekazywał właściwemu organowi sprawozdania z operacji na odwiercie zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II. Sprawozdania są przekazywane w tygodniowych odstępach, począwszy od dnia rozpoczęcia operacji na odwiercie, lub w odstępach określonych przez właściwy organ.

Artykuł 16

Powiadomienie dotyczące działalności połączonej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele prowadzący działalność połączoną wspólnie sporządzili powiadomienie, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. i). Powiadomienie zawiera informacje określone w załączniku I część 7. Państwa członkowskie zapewniają, aby jeden z operatorów przekazał właściwemu organowi powiadomienie dotyczące działalności połączonej. Powiadomienie to jest przekazywane w terminie ustalonym przez właściwy organ, który przypada przed rozpoczęciem działalności połączonej.

2. Przed rozpoczęciem działalności połączonej właściwy organ analizuje powiadomienie i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania, które mogą objąć zakaz rozpoczęcia działalności.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator, który przekazał powiadomienie, poinformował bezzwłocznie właściwy organ o każdej istotnej zmianie w przekazanym powiadomieniu. Właściwy organ analizuje te zmiany i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania.

Artykuł 17

Niezależna weryfikacja

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele ustalili systemy niezależnej weryfikacji – i przygotowali opisy tych systemów – które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. d); systemy te mają być włączone do systemu zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem przekazanego na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b). Opis zawiera informacje określone w załączniku I część 5.

2. Wyniki niezależnej weryfikacji pozostają bez uszczerbku dla odpowiedzialności operatora lub właściciela za właściwe i bezpieczne działanie sprzętu i systemów poddawanych weryfikacji.

3. Wybór niezależnego weryfikatora i projektowanie systemów niezależnej weryfikacji muszą spełniać kryteria określone w załączniku V.

4. Systemy niezależnej weryfikacji ustanawia się:

a) w odniesieniu do instalacji – aby zapewnić niezależne potwierdzenie, że elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska określone w ocenie ryzyka w odniesieniu do tej instalacji, zgodnie z opisem w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, są odpowiednie i że harmonogram analizy i testowania elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska jest odpowiedni, aktualny i jest realizowany zgodnie z zamierzeniami;

b) w odniesieniu do powiadomień dotyczących operacji na odwiercie – aby zapewnić niezależne potwierdzenie, że projekt odwiertu i środki kontroli odwiertu są odpowiednie w kontekście przewidywanych warunków operacji na odwiercie w każdym czasie.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele reagowali i podejmowali odpowiednie działania w oparciu o rady niezależnego weryfikatora.

6. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg zapewnienia, aby rady otrzymane od niezależnego weryfikatora na podstawie ust. 4 lit. a) oraz zapis działań podjętych na podstawie tych rad były udostępniane właściwemu organowi i przechowywane przez operatora lub właściciela przez sześć miesięcy po zakończeniu działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, do której się one odnoszą.

7. Państwa członkowskie nakładają na operatorów odwiertu wymóg zapewnienia, aby spostrzeżenia i uwagi niezależnego weryfikatora na podstawie ust. 4 lit. b) niniejszego artykułu oraz działania podjęte w odpowiedzi na te spostrzeżenia i uwagi zostały przedstawione w powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie przygotowanym zgodnie z art. 15.

8. W przypadku instalacji wydobywczych system weryfikacji ustanawia się przed zakończeniem projektowania. W przypadku instalacji innych niż wydobywcze system ten ustanawia się przed rozpoczęciem eksploatacji na obszarach morskich państw członkowskich.

Artykuł 18

Uprawnienia właściwego organu dotyczące działalności prowadzonej na instalacjach

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ:

- a) zakazał eksploatacji lub rozpoczęcia eksploatacji na każdej instalacji lub połączonej infrastrukturze, w przypadku gdy uznaje się, że środki zaproponowane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom lub ograniczania ich skutków, lub w powiadomieniach dotyczących operacji na odwiercie lub działalności połączonej, przekazanych na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h) lub i), są niewystarczające do spełnienia wymogów określonych w niniejszej dyrektywie;
- b) w wyjątkowych sytuacjach – uznawszy, że bezpieczeństwo i ochrona środowiska nie są naruszone – skracał odstęp czasu między przekazaniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń lub innych dokumentów na podstawie art. 11 a rozpoczęciem działalności;
- c) wymagał od operatora, aby podejmował takie proporcjonalne środki, jakie właściwy organ uważa za niezbędne do zapewnienia zgodności z art. 3 ust. 1;
- d) w przypadku gdy zastosowanie ma art. 6 ust. 4 – podejmował odpowiednie środki służące zapewnieniu nieprzerwanego bezpieczeństwa działalności;
- e) był uprawniony do wymagania doskonalenia i, w razie konieczności, zakazania dalszej eksploatacji każdej instalacji lub każdej jej części lub każdej połączonej infrastruktury, w przypadku gdy wynik inspekcji, stwierdzenie na podstawie art. 6 ust. 4, okresowy przegląd sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przedstawionego na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e) lub zmiany powiadomień przedstawionych na podstawie art. 11 wykazują, że wymogi określone w niniejszej dyrektywie nie są spełniane lub że istnieją uzasadnione obawy dotyczące bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich lub instalacji.

ROZDZIAŁ IV

POLITYKA ZAPOBIEGANIA

Artykuł 19

Zapobieganie poważnym awariom przez operatorów i właścicieli

1. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg przygotowania dokumentu określającego ich politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom, który ma być przekazany na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a), i wymóg zapewnienia wdrożenia tej polityki we wszystkich aspektach ich działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym przez wprowadzenie odpowiednich mechanizmów monitorowania w celu zapewnienia skuteczności tej polityki. Dokument ten zawiera informacje określone w załączniku I część 8.

2. W polityce korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom uwzględnia się, że za – między innymi – kontrolę ryzyka poważnych awarii, które są wynikiem działalności operatora, oraz za ciągłą poprawę kontroli tego ryzyka, tak aby zapewnić wysoki poziom ochrony w każdym momencie, odpowiedzialność ponosi głównie operator.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele przygotowali dokument przedstawiający ich system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, który ma być przekazywany na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b). Dokument ten zawiera opis:

- a) ustaleń organizacyjnych w zakresie kontroli poważnych zagrożeń;
- b) ustaleń dotyczących sporządzania i składania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń oraz, w stosownych przypadkach, innych dokumentów na podstawie niniejszej dyrektywy; oraz
- c) systemów niezależnej weryfikacji ustalonych na podstawie art. 17.

4. Państwa członkowskie stwarzają operatorom i właścicielom możliwości udziału w mechanizmach skutecznej konsultacji trójstronnej ustanowionych na podstawie art. 6 ust. 8. W stosownych przypadkach zobowiązanie operatora i właściciela do skorzystania z takich mechanizmów można przedstawić w polityce korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom.

5. Polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom i systemy zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem są przygotowywane zgodnie z załącznikiem I część 8 i 9 i załącznikiem IV. Zastosowanie mają następujące warunki:

- a) politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom sporządza się na piśmie i ustanawia w niej ogólne cele i ustalenia dotyczące kontroli ryzyka poważnych awarii, a także sposób, w jaki te cele mają być osiągnięte, a ustalenia wprowadzone w życie na poziomie korporacyjnym;

b) system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem włącza się do ogólnego systemu zarządzania, jaki realizuje operator lub właściciel; system ten obejmuje strukturę organizacyjną, zadania, praktyki, procedury, procesy i zasoby dotyczące określania i wdrażania polityki korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele przygotowali i utrzymywali wykaz sprzętu stosowanego na wypadek awarii właściwego dla ich działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele, w konsultacji z właściwym organem i korzystając z wymiany wiedzy, informacji i doświadczenia przewidzianej w art. 27 ust. 1, przygotowali i zmieniali normy i wytyczne dotyczące najlepszych praktyk w odniesieniu do kontroli poważnych zagrożeń podczas projektowania i w całym operacyjnym cyklu działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz aby co najmniej włączali elementy przedstawione w załączniku VI.

8. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg zapewnienia, aby ich polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom, o której mowa w ust. 1, obejmowała również ich instalacje wydobywcze i inne niż wydobywcze poza Unią.

9. W przypadku gdy działanie prowadzone przez operatora lub właściciela stanowi bezpośrednie niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub znacznie zwiększa ryzyko poważnej awarii, państwa członkowskie zapewniają, aby operator lub właściciel podjął odpowiednie środki, które mogą w razie konieczności objąć zawieszenie danego działania do momentu, gdy dane niebezpieczeństwo lub ryzyko znajdzie się pod odpowiednią kontrolą. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy podejmowane są takie środki, operator lub właściciel – niezwłocznie i nie później niż w terminie 24 godzin po podjęciu tych środków – odpowiednio powiadomili właściwy organ.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby w stosownych przypadkach operatorzy i właściciele podejmowali odpowiednie kroki służące stosowaniu odpowiednich środków lub procedur technicznych, w celu propagowania niezawodności gromadzenia i zapisywania właściwych danych oraz zapobiegania ewentualnym manipulacjom nimi.

Artykuł 20

Działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzona poza Unią

1. Państwa członkowskie nakładają na przedsiębiorstwa zarejestrowane na ich terytorium i prowadzące – samodzielnie lub za pośrednictwem jednostek zależnych – poza Unią działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jako koncesjodawcy lub operatorzy, wymóg złożenia im na żądanie sprawozdania na temat okoliczności poważnej awarii, w której miały udział.

2. W żądaniu sprawozdania na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu dane państwo członkowskie określa szczegółowo, jakie

informacje są wymagane. Takie sprawozdania podlegają wymianie zgodnie z art. 27 ust. 1. Państwa członkowskie, które nie mają właściwego organu, ani punktu kontaktowego, przekazują otrzymane sprawozdania Komisji.

Artykuł 21

Zapewnienie zgodności z ramami regulacyjnymi dotyczącymi zapobiegania poważnym awariom

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele działali zgodnie ze środkami ustanowionymi w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń i w planach, o których mowa w powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie oraz powiadomieniu dotyczącym działalności połączonej, przekazanym odpowiednio na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e), h) i i).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele zapewniali właściwemu organowi lub wszelkim innym osobom działającym pod kierunkiem właściwego organu transport do lub z instalacji lub statku związanego z działalnością związaną z ropą naftową i gazem ziemnym, w tym przewóz ich sprzętu, w rozsądnym terminie, a także zakwaterowanie, wyżywienie i inne świadczenia z zakresu utrzymania w związku z wizytacjami instalacji przeprowadzanymi do celów ułatwienia nadzoru przez właściwy organ, w tym inspekcji, dochodzeń i działań związanych z egzekwowaniem zgodności z niniejszą dyrektywą.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ opracowywał roczne plany skutecznego nadzoru, w tym inspekcji, w odniesieniu do poważnych zagrożeń, opierając się na zarządzaniu ryzykiem i zwracając szczególną uwagę na zgodność ze sprawozdaniem dotyczącym poważnych zagrożeń i innymi dokumentami przekazywanymi na podstawie art. 11. Skuteczność planów jest regularnie poddawana przeglądowi i właściwy organ podejmuje wszelkie niezbędne środki służące ich usprawnianiu.

Artykuł 22

Poufne zgłaszanie problemów dotyczących bezpieczeństwa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ ustanowił mechanizmy:

a) dotyczące poufnego zgłaszania – z jakiegokolwiek źródła – problemów dotyczących bezpieczeństwa i środowiska odnoszących się do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich; oraz

b) dotyczące badania tych zgłoszeń przy zachowaniu anonimowości poszczególnych osób.

2. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg przekazywania szczegółowych informacji o ustaleniach krajowych dotyczących mechanizmów, o których mowa w ust. 1, swoim pracownikom i wykonawcom związanym z daną działalnością oraz ich pracownikom, a także wymóg zapewnienia uwzględnienia informacji o poufnym zgłaszaniu problemów w ramach odpowiednich szkoleń i działań informacyjnych.

ROZDZIAŁ V

PRZEJRZYŚĆ I WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 23

Wymiana informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele dostarczali właściwemu organowi, jako minimum, informacji opisanych w załączniku IX.

2. Komisja określa w drodze aktu wykonawczego wspólny format zgłaszania danych oraz szczegóły informacji, którymi należy się wymieniać. Ten akt wykonawczy przyjmowany jest zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 24

Przejrzystość

1. Państwa członkowskie udostępniają publicznie informacje, o których mowa w załączniku IX.

2. Komisja określa w drodze aktu wykonawczego wspólny format publikacji, który umożliwia łatwe transgraniczne porównywanie danych. Ten akt wykonawczy przyjmowany jest zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37 ust. 2. Wspólny format publikacji umożliwia rzetelne porównywanie krajowych praktyk na podstawie niniejszego artykułu i art. 25.

Artykuł 25

Sprawozdawczość dotycząca skutków dla bezpieczeństwa i środowiska

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczne sprawozdanie zawierające informacje określone w załączniku IX pkt 3.

2. Państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za wymianę informacji na podstawie art. 23 oraz za publikację informacji na podstawie art. 24.

3. Komisja publikuje roczne sprawozdanie oparte na informacjach zgłaszanych jej przez państwa członkowskie na podstawie ust. 1.

Artykuł 26

Prowadzenie dochodzenia po poważnej awarii

1. Państwa członkowskie wszczynają szczegółowe dochodzenia dotyczące poważnych awarii występujących na obszarze podlegającym ich jurysdykcji.

2. Podsumowanie ustaleń dokonanych na podstawie ust. 1 udostępnia się Komisji w momencie zamknięcia dochodzenia

albo w momencie zakończenia postępowania prawnego, stosownie do przypadku. Państwa członkowskie udostępniają publicznie jawną wersję ustaleń.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w następstwie dochodzeń na podstawie ust. 1 właściwy organ wdrażał wszelkie zalecenia dochodzenia, w odniesieniu do których jest on uprawniony do działania.

ROZDZIAŁ VI

WSPÓŁPRACA

Artykuł 27

Współpraca między państwami członkowskimi

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego właściwy organ regularnie wymieniał się wiedzą, informacjami i doświadczeniem z innymi właściwymi organami, między innymi za pośrednictwem unijnej grupy organów ds. wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich (EUOAG), oraz aby uczestniczył on w konsultacjach dotyczących stosowania odpowiednich przepisów krajowych i unijnych, prowadzonych z branżą, z innymi zainteresowanymi stronami oraz z Komisją.

W przypadku państw członkowskich, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, otrzymują punkty kontaktowe wyznaczone na podstawie art. 32 ust. 1.

2. Wiedza, informacje i doświadczenia wymieniane na podstawie ust. 1 dotyczą w szczególności funkcjonowania środków zarządzania ryzykiem, zapobiegania poważnym awariom, weryfikacji zgodności oraz reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich prowadzonej w Unii, a także, w stosownych przypadkach, poza Unią.

3. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego właściwy organ uczestniczył w ustalaniu jasnych wspólnych priorytetów w zakresie przygotowywania i aktualizowania norm i wytycznych, tak aby określić najlepsze praktyki w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ułatwić ich wdrażanie i spójne stosowanie.

4. Do dnia 19 lipca 2014 r. Komisja przedstawi państwom członkowskim sprawozdanie na temat odpowiedniości krajowych zasobów ekspertów do celów zgodności z funkcjami regulacyjnymi na podstawie niniejszej dyrektywy; sprawozdanie to będzie zawierać w razie konieczności propozycje dotyczące zapewnienia, by wszystkie państwa członkowskie miały dostęp do odpowiednich zasobów ekspertów.

5. Do dnia 19 lipca 2016 r. państwa członkowskie powiadomią Komisję o środkach krajowych, którymi dysponują, dotyczących dostępu do zasobów wiedzy, aktywów i ekspertów, w tym formalnych porozumieniach na podstawie art. 8 ust. 6.

ROZDZIAŁ VII

GOTOWOŚĆ I REAGOWANIE W PRZYPADKU AWARII

Artykuł 28

Wymogi dotyczące wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii, które mają być opracowane przez operatora lub właściciela zgodnie z art. 14 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g), były:

- a) uruchamiane bezzwłocznie w reakcji na każdą poważną awarię lub sytuację, w której istnieje bezpośrednie ryzyko wystąpienia poważnej awarii; oraz
- b) spójne z zewnętrznym planem reagowania w przypadku awarii, o którym mowa w art. 29.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator i właściciel utrzymywali sprzęt i wiedzę fachową właściwe dla wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii w celu zapewnienia dostępności tego sprzętu i wiedzy fachowej w każdym momencie i udostępnienia ich w razie konieczności organom odpowiedzialnym za wykonanie zewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii w państwie członkowskim, w którym ma zastosowanie wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii.

3. Wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii sporządza się zgodnie z załącznikiem I część 10 i aktualizuje się go w wyniku każdej istotnej zmiany w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń lub w powiadomieniach przekazywanych na podstawie art. 11. Wszelkie takie aktualizacje przekazuje się właściwemu organowi na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g) i powiadamia o nich odpowiedni organ lub odpowiednie organy odpowiedzialne za przygotowanie zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii dotyczących danego obszaru.

4. Wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii jest łączony z innymi środkami dotyczącymi ochrony pracowników i ratowania ich z zagrożonej instalacji, tak aby zapewnić bezpieczeństwo i ratunek jak największej liczbie osób.

Artykuł 29

Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii i gotowość na wypadek awarii

1. Państwa członkowskie opracowują zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii uwzględniające wszystkie instalacje związane ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich lub połączoną infrastrukturę, a także potencjalnie dotknięte obszary leżące w ich jurysdykcji. Państwa członkowskie określają rolę i zobowiązanie finansowe koncesjodawców i operatorów w zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii.

2. Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii są opracowywane przez państwa członkowskie we współpracy z odpowiednimi operatorami i właścicielami i, w stosownych

przypadkach, z koncesjodawcami i właściwym organem oraz uwzględniają najbardziej aktualną wersję wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii istniejących lub planowanych instalacji lub połączonej infrastruktury na obszarze objętym zewnętrznym planem reagowania w przypadku awarii.

3. Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii opracowuje się zgodnie z załącznikiem VII oraz udostępnia się je Komisji, innym potencjalnie narażonym państwom członkowskim oraz społeczeństwu. Udostępniając swoje zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii, państwa członkowskie zapewniają, aby ujawnione informacje nie stwarzały ryzyka dla bezpieczeństwa i ochrony instalacji związanych ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ich eksploatacji ani nie szkodziły interesom gospodarczym państw członkowskich lub osobistemu bezpieczeństwu i dobrostanowi urzędników państw członkowskich.

4. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu osiągnięcia wysokiego poziomu kompatybilności i interoperacyjności sprzętu i wiedzy wykorzystywanych na wypadek awarii we wszystkich państwach członkowskich w danym regionie geograficznym, a w stosownych przypadkach również poza takim regionem. Państwa członkowskie zachęcają branżę do opracowywania sprzętu i zleconych usług wykorzystywanych w przypadku awarii, które są kompatybilne i interoperacyjne w całym regionie geograficznym.

5. Państwa członkowskie prowadzą rejestry sprzętu i usług wykorzystywanych na wypadek awarii zgodnie z załącznikiem VIII pkt 1. Rejestry te udostępnia się innym potencjalnie narażonym państwom członkowskim i Komisji oraz, na zasadzie wzajemności, sąsiadującym państwom trzecim.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele regularnie sprawdzali swoją gotowość do skutecznego działania w razie poważnych awarii w ścisłej współpracy z odpowiednimi organami państw członkowskich.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy lub, w stosownych przypadkach, punkty kontaktowe opracowały scenariusze współpracy na wypadek awarii. Scenariusze te są regularnie oceniane i aktualizowane w razie konieczności.

Artykuł 30

Reagowanie w przypadku awarii

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator lub, w stosownych przypadkach, właściciel powiadamiali bezzwłocznie odpowiednie organy o poważnej awarii lub sytuacji, w której występuje bezpośrednie ryzyko poważnej awarii. To powiadomienie opisuje okoliczności, w tym, w miarę możliwości, źródło, możliwe skutki dla środowiska i potencjalne poważne skutki.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w razie poważnej awarii operator lub właściciel podejmowali wszelkie odpowiednie środki służące przeciwdziałaniu nasileniu oraz ograniczeniu skutków awarii. Odpowiednie organy państw członkowskich mogą pomagać operatorowi lub właścicielowi, w tym dostarczać im dodatkowe zasoby.

3. W trakcie reagowania w przypadku awarii państwo członkowskie gromadzi informacje niezbędne do szczegółowego dochodzenia na podstawie art. 26 ust. 1.

ROZDZIAŁ VIII

SKUTKI TRANSGRANICZNE

Artykuł 31

Transgraniczna gotowość i transgraniczne reagowanie w przypadku awarii w państwach członkowskich, pod których jurysdykcją prowadzona jest działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że poważne zagrożenie odnoszące się do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, która ma być prowadzona pod jego jurysdykcją, może mieć znaczne skutki dla środowiska w innym państwie członkowskim, przekazuje przed rozpoczęciem działalności odpowiednie informacje potencjalnie narażonemu państwu członkowskiemu i dąży, wraz z tym państwem członkowskim, do przyjęcia środków zapobiegających powstaniu szkód.

Państwa członkowskie, które uważają, że są potencjalnie narażone, mogą zwrócić się do państwa członkowskiego, pod którego jurysdykcją ma być prowadzona dana działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, o przekazanie im wszystkich odpowiednich informacji. Te państwa członkowskie mogą wspólnie ocenić skuteczność środków, bez uszczerbku dla wykonywania funkcji regulacyjnych przez właściwy organ, do którego kompetencji należy dana działalność, na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a), b) i c).

2. Poważne zagrożenia stwierdzone na podstawie ust. 1 są uwzględniane w wewnętrznych i zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii, aby ułatwić wspólne skuteczne reagowanie w razie poważnej awarii.

3. W przypadku gdy istnieje ryzyko, że przewidywane transgraniczne skutki poważnych awarii dotkną państwa trzecie, państwa członkowskie udostępniają, na zasadzie wzajemności, informacje państwu trzecim.

4. Państwa członkowskie koordynują między sobą środki dotyczące obszarów położonych poza Unii, tak aby zapobiec potencjalnym negatywnym skutkom działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

5. Państwa członkowskie regularnie sprawdzają swoją gotowość do skutecznego reagowania w razie awarii we współpracy z potencjalnie narażonymi państwami członkowskimi, właściwymi agencjami unijnymi i, na zasadzie wzajemności, potencjalnie narażonymi państwami trzecimi. Komisja może włączyć się do realizacji działań mających na celu sprawdzenie transgranicznych mechanizmów działania na wypadek awarii.

6. W razie poważnej awarii lub bezpośredniego zagrożenia poważną awarią, który ma lub może mieć skutki transgraniczne, państwo członkowskie, pod którego jurysdykcją wystąpiła ta sytuacja, bezzwłocznie powiadamia Komisję i te państwa członkowskie lub państwa trzecie, na które może mieć wpływ ta sytuacja, i nieprzerwanie dostarcza informacji właściwych do podjęcia skutecznej reakcji w przypadku awarii.

Artykuł 32

Transgraniczna gotowość i transgraniczne reagowanie w przypadku awarii w państwach członkowskich, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Państwa członkowskie, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, wyznaczają punkt kontaktowy do celów wymiany informacji z odpowiednimi przyległymi państwami członkowskimi.

2. Państwa członkowskie, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, stosują art. 29 ust. 4 i 7, tak aby zapewnić, by w razie gdyby zostały narażone na skutki poważnej awarii, dysponowały odpowiednią zdolnością reagowania.

3. Państwa członkowskie, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, koordynują swoje krajowe planowanie awaryjne w odniesieniu do środowiska morskiego z innymi odpowiednimi państwami członkowskimi w zakresie, jaki jest niezbędny do zapewnienia najskuteczniejszego reagowania w przypadku poważnej awarii.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie, pod którego jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, jest narażone na skutki poważnej awarii, państwo to:

- a) podejmuje wszelkie odpowiednie środki zgodnie z krajowym planowaniem awaryjnym, o którym mowa w ust. 3;
- b) zapewnia, aby informacje, które są pod jego kontrolą i są dostępne w ramach jego jurysdykcji oraz które mogą mieć znaczenie dla pełnego dochodzenia w sprawie poważnej awarii, były przekazywane lub udostępniane na wniosek państwu członkowskiemu prowadzącemu dochodzenie na podstawie art. 26.

Artykuł 33

Skoordynowane podejście do zapewnienia bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na szczeblu międzynarodowym

1. Komisja, w ścisłej współpracy z państwem członkowskim i bez uszczerbku dla odpowiednich umów międzynarodowych, wspiera współpracę z państwami trzecimi, które prowadzą działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w tych samych regionach morskich co państwa członkowskie.

2. Komisja ułatwia wymianę informacji między państwami członkowskimi, w których prowadzona jest działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, a przyległymi państwami trzecimi prowadzącymi podobną działalność, tak aby wspierać środki zapobiegawcze i regionalne plany reagowania w przypadku awarii.

3. Komisja wspiera wprowadzanie wysokich norm bezpieczeństwa w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na szczeblu międzynarodowym przez działania na właściwych forach globalnych i regionalnych, w tym na forach poświęconych wodom arktycznym.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 34

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji nakładanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach do dnia 19 lipca 2015 r. i niezwłocznie informują ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 35

Uprawnienia przekazane Komisji

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 36 w celu dostosowania załączników I, II, VI i VII, aby włączyć dodatkowe informacje, które mogą stać się niezbędne w świetle postępu technicznego. Takie dostosowania nie skutkują istotnymi zmianami obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 36

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 35, na okres pięciu lat od dnia 18 lipca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż cztery miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 35, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 35 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem

tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 37

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 38

Zmiana dyrektywy 2004/35/WE

1. Art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/35/WE otrzymuje brzmienie:

„b) szkody wyrządzone w wodach, które stanowią dowolną szkodę mającą znaczący negatywny wpływ na:

(i) stan ekologiczny, chemiczny lub ilościowy lub potencjał ekologiczny, określony w dyrektywie 2000/60/WE, danych wód, z wyjątkiem negatywnego wpływu, do którego odnosi się art. 4 ust. 7 wspomnianej dyrektywy; lub

(ii) stan środowiska danych wód morskich, określony w dyrektywie 2008/56/WE, w zakresie, w jakim dane aspekty stanu środowiska morskiego nie są już uwzględnione w ramach dyrektywy 2000/60/WE;”.

2. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania ust. 1 w terminie do dnia 19 lipca 2015 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 39

Sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady

1. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przekaze Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat dostępności finansowych instrumentów zabezpieczających oraz na temat rozpatrywania roszczeń o odszkodowania i dołączy w stosownych przypadkach wnioski.

2. Do dnia 19 lipca 2015 r. Komisja przekaze Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat oceny skuteczności systemów odpowiedzialności w Unii w odniesieniu do szkód spowodowanych przez działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Sprawozdanie to będzie zawierać ocenę stosowności poszerzenia przepisów dotyczących odpowiedzialności. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone zostaną wnioski.

3. Komisja przeanalizuje, czy stosowne jest objęcie pewnych działań prowadzących do poważnej awarii zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne⁽¹⁾. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat swych ustaleń, w stosownych przypadkach wraz z wnioskami ustawodawczymi, z zastrzeżeniem udostępnienia przez państwa członkowskie stosownych informacji.

Artykuł 40

Sprawozdanie i przegląd

1. Nie później niż dnia 19 lipca 2019 r. Komisja, uwzględniając odpowiednio działania i doświadczenia właściwych organów, oceni doświadczenia w zakresie wdrażania niniejszej dyrektywy.

2. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników tej oceny. Sprawozdanie to obejmie wszelkie właściwe wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 41

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 19 lipca 2015 r.

Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy i z zastrzeżeniem ust. 5 państwa członkowskie, które mają dostęp do morza, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i które nie planują udzielania koncesji na taką działalność, informują o tym Komisję i są zobowiązane do wprowadzenia w życie do dnia 19 lipca 2015 r. tylko tych środków, które są konieczne do zapewnienia zgodności z art. 20, 32 i 34. Te państwa członkowskie nie mogą udzielać koncesji na taką działalność, dopóki nie dokonają transpozycji i nie wdrożą pozostałych przepisów niniejszej dyrektywy i nie poinformują o tym Komisji.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy i z zastrzeżeniem ust. 5, środki państwa członkowskie są zobowiązane do wprowadzenia w życie do dnia 19 lipca 2015 r. tylko tych środków, które są konieczne do zapewnienia zgodności z art. 20.

5. W przypadku gdy dnia 18 lipca 2013 r. żadne przedsiębiorstwo prowadzące działalność objętą zakresem stosowania art. 20 nie jest zarejestrowane w danym państwie członkowskim, do którego odnosi się ust. 3 lub 4, to państwo członkowskie jest zobowiązane do wprowadzenia w życie środków, które są konieczne do zapewnienia zgodności z art. 20 w terminie 12 miesięcy po jakiegokolwiek późniejszej rejestracji takiego przedsiębiorstwa w tym państwie członkowskim lub do dnia 19 lipca 2015 r., w zależności od tego, co nastąpi później.

Artykuł 42

Przepisy przejściowe

1. W odniesieniu do właścicieli, operatorów planowanych instalacji wydobywczych i operatorów planujących lub prowadzących operacje na odwiercie państwa członkowskie zaczynają stosować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte na podstawie art. 41 do dnia 19 lipca 2016 r.

2. W odniesieniu do istniejących instalacji państwa członkowskie zaczynają stosować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte na mocy art. 41 od daty planowanego regulacyjnego przeglądu dokumentacji dotyczącej oceny ryzyka, ale nie później niż do dnia 19 lipca 2018 r.

Artykuł 43

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 44

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28.

ZAŁĄCZNIK I

Informacje, które mają zostać włączone do dokumentów przekazywanych właściwemu organowi na mocy art. 11**1. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM PROJEKTU LUB W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM PRZENIESIENIA INSTALACJI WYDOBYWCZEJ**

Powiadomienie dotyczące projektu oraz powiadomienie dotyczące przeniesienia instalacji wydobywczej, które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. c) i j), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora instalacji;
- 2) opis procesu projektowanej działalności wydobywczej i systemów wydobywczych, od opracowania wstępnych rozwiązań po dostarczenie projektu lub wybór istniejącej instalacji, a także wykorzystanych norm oraz rozwiązań projektowych dotyczących tego procesu;
- 3) opis wybranego rozwiązania projektowego w powiązaniu ze scenariuszami dotyczącymi poważnych zagrożeń dla danej instalacji i jej lokalizacji, a także opis podstawowych elementów kontroli ryzyka;
- 4) potwierdzenie, że wybrane rozwiązanie przyczynia się do ograniczenia ryzyka poważnych zagrożeń do poziomu możliwego do przyjęcia;
- 5) opis instalacji i warunków panujących w przewidywanej lokalizacji;
- 6) opis wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także ustaleń dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i zakotwiczenie sąsiadujących instalacji;
- 7) opis rodzajów działań, jakie mają być przeprowadzone w związku z poważnymi zagrożeniami;
- 8) ogólny opis systemu zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, dzięki któremu zapewniona ma być efektywność planowanych środków kontroli ryzyka wystąpienia poważnych awarii;
- 9) opis systemów niezależnej weryfikacji i wstępny wykaz elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska oraz ich wymaganych wyników;
- 10) w przypadku gdy istniejąca instalacja wydobywcza ma zostać przeniesiona w nowe miejsce, tak aby służyła do prowadzenia innej działalności wydobywczej – uzasadnienie wskazujące, że dana instalacja jest odpowiednia dla proponowanej działalności wydobywczej;
- 11) w przypadku gdy instalacja inna niż wydobywcza ma zostać przekształcona w celu używania jako instalacja wydobywcza – uzasadnienie wskazujące, że dana instalacja jest odpowiednia do takiego przekształcenia.

2. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W SPRAWOZDANIU DOTYCZĄCYM POWAŻNYCH ZAGROZEŃ W ZWIĄZKU Z EKSPLOATACJĄ INSTALACJI WYDOBYWCZEJ

Sprawozdania dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej, które mają być sporządzone zgodnie z art. 12 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) opis, w jaki sposób uwzględniono odpowiedzi właściwego organu na powiadomienie dotyczące projektu;
- 2) nazwa i adres operatora instalacji;
- 3) podsumowanie każdego udziału pracowników w przygotowaniu sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
- 4) opis instalacji i wszelkich powiązań z innymi instalacjami lub połączoną infrastrukturą, w tym odwiertami;
- 5) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia, oszacowano prawdopodobieństwo ich wystąpienia oraz ich skutki, w tym wszelkie ograniczenia środowiskowe, meteorologiczne i wynikające z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także potwierdzenie, że środki kontroli, w tym powiązane elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska, są odpowiednie do tego, aby ograniczyć ryzyko wystąpienia poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia; potwierdzenie to obejmuje ocenę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej;

- 6) opis planowanych rodzajów działalności niosącej ze sobą ryzyko wystąpienia poważnych zagrożeń, a także maksymalna liczba osób, które mogą przebywać na instalacji w dowolnym momencie;
 - 7) opis wyposażenia i ustaleń zapewniających kontrolę odwiertu, bezpieczeństwo procesów, izolowanie substancji niebezpiecznych, zapobieganie pożarom i wybuchom, ochronę pracowników przed substancjami niebezpiecznymi oraz ochronę środowiska przed zdarzeniem związanym z poważną awarią w jej początkowej fazie;
 - 8) opis ustaleń obejmujących ochronę osób przebywających na instalacji przed poważnymi zagrożeniami oraz zapewnienie bezpiecznego opuszczenia instalacji, ewakuacji i ratunku, a także ustaleń dotyczących utrzymania działania systemów zabezpieczających mających na celu zapobieganie uszkodzeniu instalacji i szkodom dla środowiska w razie ewakuacji całego personelu;
 - 9) odpowiednie kodeksy, normy i wytyczne zastosowane przy budowie instalacji oraz przy oddaniu jej do eksploatacji;
 - 10) informacje dotyczące systemu operatora w zakresie zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, które są właściwe dla instalacji wydobywczej;
 - 11) wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii lub jego odpowiedni opis;
 - 12) opis systemu niezależnej weryfikacji;
 - 13) wszelkie inne istotne informacje, dotyczące na przykład sytuacji, w której dwie instalacje lub ich większa liczba działają łącznie w sposób, który wpływa na poważne zagrożenia, jakie może stwarzać jedna z tych instalacji lub wszystkie instalacje;
 - 14) informacje istotne w kontekście innych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie uzyskane na mocy wymogów w zakresie zapobiegania poważnym awariom określonych w dyrektywie 92/91/EWG;
 - 15) w odniesieniu do działalności, która ma być prowadzona z instalacji, wszelkie informacje odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom skutkującym znacznymi lub poważnymi szkodami dla środowiska, właściwe w związku z innymi wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie i uzyskane na podstawie dyrektywy 2011/92/UE;
 - 16) ocena zidentyfikowanych potencjalnych skutków dla środowiska, wynikających z uwolnienia substancji zanieczyszczających do otoczenia w związku z poważną awarią, oraz opis technicznych i nietechnicznych środków przewidzianych do celów zapobiegania tym skutkom oraz ich ograniczania i niwelowania, w tym monitorowania.
3. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W SPRAWOZDANIU DOTYCZĄCYM POWAŻNYCH ZAGROŻEN W ODNIESIENIU DO INSTALACJI INNEJ NIŻ WYDOBYWCZA

Sprawozdania dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza, które mają być sporządzone zgodnie z art. 13 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres właściciela;
- 2) podsumowanie udziału pracowników w przygotowaniu sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
- 3) opis instalacji, a w przypadku instalacji ruchomej szczegółowe opis sposobów przemieszczania jej pomiędzy lokalizacjami i systemu jej posadawiania w stałej pozycji;
- 4) opis rodzajów działalności niosącej ze sobą ryzyko wystąpienia poważnych zagrożeń, jakie można prowadzić na instalacji, a także maksymalna liczba osób, które mogą przebywać na instalacji w dowolnym momencie;
- 5) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia, oszacowano prawdopodobieństwo ich wystąpienia oraz ich skutki, w tym wszelkie ograniczenia środowiskowe, meteorologiczne i wynikające z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także potwierdzenie, że środki kontroli, w tym powiązane elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska, są odpowiednie do tego, aby ograniczyć ryzyko poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia; potwierdzenie to obejmuje ocenę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej;
- 6) opis obiektu i ustaleń zapewniających kontrolę odwiertu, bezpieczeństwo procesów, izolowanie substancji niebezpiecznych, zapobieganie pożarom i wybuchom, ochronę pracowników przed substancjami niebezpiecznymi oraz ochronę środowiska przed poważną awarią;
- 7) opis ustaleń obejmujących ochronę osób przebywających na instalacji przed poważnymi zagrożeniami oraz zapewnienie bezpiecznego wyjścia, ewakuacji i ratunku, a także ustaleń dotyczących utrzymania działania systemów kontroli mających na celu zapobieganie uszkodzeniu instalacji i szkodom dla środowiska w razie ewakuacji całego personelu;

- 8) odpowiednie kodeksy, normy i wytyczne zastosowane przy budowie instalacji oraz przy oddaniu jej do eksploatacji;
- 9) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia w odniesieniu do wszystkich operacji, jakie instalacja może prowadzić, oraz potwierdzenie, że ograniczono ryzyko poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia;
- 10) opis wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także ustaleń dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i cumowiska sąsiadujących instalacji;
- 11) informacje dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, który jest właściwy dla instalacji innej niż wydobywca;
- 12) wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii lub jego odpowiedni opis;
- 13) opis systemu niezależnej weryfikacji;
- 14) wszelkie inne istotne informacje, dotyczące na przykład sytuacji, w której dwie instalacje lub ich większa liczba działają łącznie w sposób, który wpływa na poważne zagrożenia, jakie może stwarzać jedna z tych instalacji lub wszystkie instalacje;
- 15) w odniesieniu do działalności, która ma być prowadzona z instalacji, wszelkie informacje uzyskane na podstawie dyrektywy 2011/92/UE odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom skutkującym znacznymi lub poważnymi szkodami dla środowiska, właściwe w związku z innymi wymogami określonymi na w niniejszej dyrektywie;
- 16) ocena zidentyfikowanych potencjalnych skutków dla środowiska, wynikających z wycieku substancji zanieczyszczających do otoczenia w związku z poważną awarią, oraz opis technicznych i nietechnicznych środków przewidzianych do celów zapobiegania tym skutkom oraz ich ograniczania i niwelowania, w tym monitorowania.

4. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM OPERACJI NA ODWIERCIE

Powiadomienia dotyczące operacji na odwiercie, które mają być sporządzone zgodnie z art. 15 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora odwiertu;
- 2) nazwa instalacji, która zostanie wykorzystana, oraz nazwa i adres właściciela, lub, w przypadku instalacji wydobywczej – podwykonawcy prowadzącego operacje na odwiercie;
- 3) szczegółowe informacje identyfikujące odwiert, a także informacje na temat wszelkich powiązań z instalacjami i połączoną infrastrukturą;
- 4) informacje na temat programu prac związanych z odwiertem, w tym o okresie jego funkcjonowania, szczegółach i weryfikacji zabezpieczeń przed utratą kontroli nad odwiertem (sprzęt, płyny wiertnicze i cement itp.), kontroli kierunku wiercenia, a także ograniczeń dotyczących bezpieczeństwa działań, zgodnie z zarządzeniem ryzykiem;
- 5) w przypadku istniejących odwiertów, informacje dotyczące historii i jego stanu technicznego;
- 6) wszelkie informacje dotyczące sprzętu zabezpieczającego, który ma być zastosowany, a nie został opisany w aktualnym sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń w odniesieniu do danej instalacji;
- 7) ocena ryzyka zawierająca opis:
 - a) szczególnych zagrożeń związanych z operacją na odwiercie, w tym wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności;
 - b) zagrożeń podpowierzchniowych;
 - c) wszelkiej działalności na powierzchni lub pod powierzchnią wody, która to działalność potencjalnie wiąże się jednocześnie z poważnymi zagrożeniami;
 - d) odpowiednich środków kontroli;

- 8) opis konfiguracji odwiertu na koniec działalności, tj. to, czy jest on trwale lub tymczasowo wyłączony; oraz czy w odwiercie został umieszczony sprzęt wydobywczy do celów przyszłego wykorzystania;
- 9) w razie zmiany złożonego wcześniej powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie, szczegółowe informacje wystarczające do pełnej aktualizacji powiadomienia;
- 10) jeżeli odwiert ma być budowany, modyfikowany lub utrzymywany za pomocą instalacji innej niż wydobywcza, następujące informacje dodatkowe:
 - a) opis wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także ustaleń dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i cumowiska sąsiadujących instalacji;
 - b) opis warunkach środowiskowych, które uwzględniono w wewnętrznym planie reagowania w przypadku awarii dotyczącym instalacji;
 - c) opis ustaleń dotyczących reagowania w przypadku awarii, w tym ustaleń dotyczących reagowania w przypadku incydentu środowiskowego, które nie zostały opisane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń; oraz
 - d) opis sposobu koordynacji systemów zarządzania operatorem odwiertu i właściciela w celu zapewnienia skutecznej kontroli poważnych zagrożeń w każdym momencie;
- 11) sprawozdanie zawierające spostrzeżenia w wyniku niezależnego badania odwiertu, w tym oświadczenie operatora odwiertu – po analizie sprawozdania i spostrzeżeń w wyniku niezależnego badania odwiertu dokonanej przez niezależnego weryfikatora – że zarządzanie ryzykiem odnoszące się do projektu odwiertu i zabezpieczeń chroniących przed utratą kontroli nad odwiertem jest odpowiednie w odniesieniu do wszystkich przewidywanych warunków i okoliczności;
- 12) informacje istotne w kontekście niniejszej dyrektywy uzyskane zgodnie z wymogami w zakresie zapobiegania poważnym awariom określonymi w dyrektywie 92/91/EWG;
- 13) w odniesieniu do operacji na odwiercie, która ma być prowadzona, wszelkie informacje istotne w kontekście innych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie i uzyskane na podstawie dyrektywy 2011/92/UE odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom skutkującym znacznymi lub poważnymi szkodami dla środowiska.

5. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE, ODNOSZĄCE SIĘ DO SYSTEMU WERYFIKACJI

Opisy, które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do systemu niezależnej weryfikacji, który ma być ustalony na podstawie art. 17 ust. 1, obejmują:

- a) oświadczenie operatora lub właściciela, sporządzone po analizie sprawozdania niezależnego weryfikatora, że rejestr elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i system ich utrzymania określone w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń są lub będą odpowiednie;
- b) opis systemu weryfikacji, w tym opis wyboru niezależnych weryfikatorów, oraz sposobów weryfikacji dobrego stanu i sprawności technicznej elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska oraz każdego określonego obiektu w ramach systemu;
- c) opis sposobów weryfikacji, o których mowa w lit. b), obejmujących szczegółowe informacje o zasadach, które będą stosowane do celów pełnienia funkcji w ramach systemu oraz zapewnienia kontroli systemu w całym cyklu życia instalacji:
 - (i) kontrolę i testy elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska przeprowadzone przez niezależnych i kompetentnych weryfikatorów;
 - (ii) ocenę projektu, normy, certyfikacji lub innego systemu potwierdzenia zgodności elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska;
 - (iii) analizę prowadzonych prac;
 - (iv) zgłaszanie wszelkich przypadków braku zgodności;
 - (v) działania naprawcze podejmowane przez operatora lub właściciela.

6. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W ODNIESIENIU DO ISTOTNEJ ZMIANY INSTALACJI, W TYM USUNIĘCIA STAŁEJ INSTALACJI

W przypadku gdy mają być wprowadzone istotne zmiany instalacji, o których mowa w art. 12 ust. 5 i art. 13 ust. 4, zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, uwzględniające te istotne zmiany, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. f), zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora lub właściciela;
- 2) podsumowanie wszelkiego udziału pracowników w przygotowaniu zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
- 3) szczegółowe informacje umożliwiające pełną aktualizację złożonego wcześniej sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń i powiązanego z nim wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do danej instalacji, a także potwierdzenie, że ryzyko poważnych zagrożeń ograniczono do poziomu możliwego do przyjęcia;
- 4) w razie likwidacji stałej instalacji wydobywczej:
 - a) sposoby izolowania wszystkich substancji niebezpiecznych, a w przypadku odwiertów przyłączonych do instalacji – sposoby ich trwałego szczelnego odłączenia od instalacji i od środowiska;
 - b) opis ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń dla pracowników i środowiska związanych z likwidacją instalacji, całkowita liczba zagrożonej ludności oraz sposoby kontroli ryzyka;
 - c) ustalenia dotyczące reagowania w przypadku awarii mające na celu bezpieczną ewakuację i ratunek personelu, a także utrzymanie systemów kontroli służących zapobieganiu poważnym awariom, które mogą spowodować szkody dla środowiska.

7. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM DZIAŁALNOŚCI POŁĄCZONEJ

Powiadomienie dotyczące działalności połączonej sporządzone zgodnie z art. 16 i które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. i), zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora przekazującego powiadomienie;
- 2) jeśli w działalności połączonej uczestniczą inni operatorzy lub właściciele, ich nazwy i adresy, wraz z potwierdzeniem ich zgody na treść powiadomienia;
- 3) opis sposobu koordynacji systemów zarządzania instalacjami uczestniczącymi w działalności połączonej mającej na celu zmniejszenie ryzyka poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia, mający formę harmonogramu alokacji zadań zatwierdzonego przez wszystkie podmioty uczestniczące w jego sporządzeniu;
- 4) opis sprzętu, który ma być używany w związku z działalnością połączoną, lecz który nie został opisany w aktualnym sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń w odniesieniu do wszelkich instalacji mających uczestniczyć w działalności połączonej;
- 5) podsumowanie oceny ryzyka przeprowadzonej przez wszystkich operatorów i właścicieli mających uczestniczyć w działalności połączonej, zawierające:
 - a) opis wszelkich działań prowadzonych w ramach działalności połączonej, które mogą wiązać się z zagrożeniem mogącym spowodować poważną awarię na instalacji lub wypadek związany z jej działalnością;
 - b) opis wszelkich środków kontroli ryzyka wprowadzonych w wyniku oceny ryzyka;
- 6) opis działalności połączonej i program prac.

8. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W ODNIESIENIU DO POLITYKI KORPORACYJNEJ W ZAKRESIE ZAPOBIEGANIA POWAŻNYM AWARIOM

Polityka korporacyjna w zakresie kontroli poważnych awarii przygotowana zgodnie z art. 19 ust. 1 i która ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a), obejmuje między innymi:

- 1) odpowiedzialność na poziomie zarządu przedsiębiorstwa za ciągłe zapewnianie, by polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom była odpowiednia, realizowana i działała zgodnie z planami;
- 2) środki rozwoju i utrzymania wyraźnej kultury bezpieczeństwa zapewniającej wysokie prawdopodobieństwo ciągłej bezpiecznej działalności;

- 3) zakres i intensywność audytów procesów;
 - 4) środki nagradzania i doceniania pożądaných zachowań;
 - 5) ocena możliwości i celów przedsiębiorstwa;
 - 6) środki utrzymania norm ochrony bezpieczeństwa i środowiska jako jedną z kluczowych wartości korporacyjnych;
 - 7) formalne systemy zarządzania i kontroli obejmujące członków zarządu i kadre kierowniczą wyższego szczebla w przedsiębiorstwie;
 - 8) podejście do kompetencji na wszystkich szczeblach przedsiębiorstwa;
 - 9) zakres, w jakim elementy zawarte w pkt 1–8 są stosowane w odniesieniu do działalności związanej ze złożami ropy naftowej na obszarach morskich prowadzonej poza Unią przez przedsiębiorstwo.
9. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W ODNIESIENIU DO SYSTEMU ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM I ŚRODOWISKIEM

System zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem opracowany zgodnie z art. 19 ust. 3 i który ma być przekazany na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b), zawiera między innymi:

- 1) strukturę organizacyjną oraz role i obowiązki pracowników;
 - 2) identyfikację i ocenę poważnych zagrożeń, jak również prawdopodobieństwo ich wystąpienia i ich potencjalne skutki;
 - 3) włączenie aspektów środowiskowych do oceny ryzyka wystąpienia poważnej awarii w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń;
 - 4) mechanizmy kontroli poważnych zagrożeń w czasie normalnej działalności;
 - 5) zarządzanie zmianami;
 - 6) planowanie i mechanizmy reagowania w przypadku awarii;
 - 7) ograniczenie szkód dla środowiska;
 - 8) monitorowanie wyników;
 - 9) ustalenia dotyczące audytów i przeglądów; oraz
 - 10) wdrożone środki w zakresie uczestnictwa w konsultacjach trójstronnych oraz sposoby realizacji działań wynikających z tych konsultacji.
10. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W WEWNĘTRZNYM PLANIE REAGOWANIA W PRZYPADKU AWARII

Wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii sporządzone zgodnie z art. 14 i które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g), zawierają między innymi:

- 1) imiona i nazwiska oraz stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur reagowania w przypadku awarii oraz osoby kierujące wewnętrznym reagowaniem w przypadku awarii;
- 2) imię i nazwisko lub stanowisko osoby odpowiedzialnej za kontakty z organem lub organami odpowiedzialnymi za zewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii;
- 3) opis wszystkich przewidywalnych warunków lub zdarzeń, które mogą spowodować poważną awarię, opisanych w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, do którego załączony jest plan;
- 4) opis działań, jakie zostaną podjęte w celu kontrolowania warunków lub zdarzeń, które mogą spowodować poważną awarię, oraz w celu ograniczenia ich skutków;
- 5) opis dostępnego sprzętu i dostępnych zasobów, w tym w odniesieniu do zatrzymywania wszelkich ewentualnych wycieków;

- 6) ustalenia mające na celu ograniczenie ryzyka dla osób przebywających na instalacji i dla środowiska, w tym dotyczące sposobu nadawania sygnałów ostrzegawczych, a także działania, jakie osoby te mają podjąć po nadaniu sygnału ostrzegawczego;
 - 7) w przypadku działalności połączonej – ustalenia dotyczące koordynacji wyjścia, ewakuacji i ratunku między danymi instalacjami, tak aby zagwarantować duże szanse przeżycia osób przebywających na tych instalacjach podczas poważnej awarii;
 - 8) oszacowanie skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej. Warunki środowiskowe, które mają być uwzględnione w tej analizie, obejmują:
 - (i) pogodę, w tym wiatr, widoczność, opady i temperaturę;
 - (ii) stany morza, przyływy i prądy;
 - (iii) obecność lodu i odpadów;
 - (iv) długość dnia; oraz
 - (v) inne znane warunki środowiska, które mogą wpływać na skuteczność sprzętu służącego do reagowania w przypadku awarii lub ogólną skuteczność nakładu wysiłków podejmowanych w ramach reakcji;
 - 9) ustalenia dotyczące przekazania wczesnego sygnału ostrzegawczego o poważnej awarii organowi lub organom odpowiedzialnym za uruchomienie zewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii, rodzaj informacji, które są zawarte we wczesnym sygnale ostrzegawczym, a także ustalenia gwarantujące przekazanie bardziej szczegółowych informacji, gdy staną się one dostępne;
 - 10) ustalenia dotyczące szkoleń pracowników w zakresie obowiązków, jakie mają oni pełnić, oraz w razie potrzeby ustalenia dotyczące koordynacji tych szkoleń z podmiotami odpowiedzialnymi za zewnętrzne działania na wypadek awarii;
 - 11) ustalenia dotyczące koordynacji wewnętrznej reakcji w przypadku awarii z zewnętrzną reakcją w przypadku awarii;
 - 12) dowód uprzedniej oceny wszelkich substancji chemicznych używanych jako środki dyspergujące, która została przeprowadzona, aby zminimalizować wpływ na zdrowie publiczne i dalsze szkody dla środowiska.
-

ZAŁĄCZNIK II

Sprawozdania z operacji na odwiercie, które mają być przekazane na podstawie art. 15 ust. 4

Sprawozdania, które mają być przekazane właściwemu organowi na podstawie art. 15 ust. 4, zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora odwiertu;
 - 2) nazwa instalacji oraz nazwa i adres operatora lub właściciela;
 - 3) szczegółowe informacje identyfikujące odwiert, a także informacje na temat wszelkich powiązań z instalacjami lub połączoną infrastrukturą;
 - 4) podsumowanie operacji przeprowadzonych od rozpoczęcia operacji lub od czasu sporządzenia poprzedniego sprawozdania;
 - 5) średnica oraz zmierzona rzeczywista głębokość pionowa:
 - a) każdego wykonanego odwiertu; oraz
 - b) każdej zainstalowanej obudowy;
 - 6) gęstość płuczki wiertniczej w momencie sporządzania sprawozdania; oraz
 - 7) w przypadku operacji na istniejącym odwiercie – jego obecny stan eksploatacyjny.
-

ZAŁĄCZNIK III

Przepisy odnoszące się do wyznaczania i funkcjonowania właściwego organu na podstawie art. 8 i 9

1. PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

- 1) W celu wyznaczenia właściwego organu odpowiedzialnego za obowiązki określone w art. 8 państwa członkowskie jako minimum podejmują następujące czynności:
 - a) dokonują ustaleń organizacyjnych umożliwiających skuteczne wykonywanie zadań przypisanych właściwemu organowi w niniejszej dyrektywie, w tym ustaleń dotyczących regulacji kwestii bezpieczeństwa i ochrony środowiska w wyważony sposób;
 - b) opracowują oświadczenie w sprawie polityki opisujące cele nadzoru i egzekwowania przepisów, a także obowiązków właściwego organu w zakresie osiągnięcia przejrzystości, spójności, proporcjonalności i obiektywizmu w prowadzonej przez niego działalności regulacyjnej dotyczącej działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- 2) Aby zapewnić realizację ustaleń w pkt 1, państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania, które obejmują:
 - a) finansowanie wystarczającej wiedzy specjalistycznej dostępnej wewnątrz lub na mocy formalnych umów z państwami trzecimi lub na oba te sposoby, tak aby właściwy organ mógł prowadzić inspekcje działalności i dochodzenia w jej sprawie, podejmować działania służące egzekwowaniu przepisów oraz rozpatrywać sprawozdania dotyczące poważnych awarii i powiadomienia;
 - b) w razie korzystania z zewnętrznych źródeł wiedzy – finansowanie przygotowywania pisemnych wskazówek oraz nadzoru wystarczających, aby zachować spójność podejścia, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej odpowiedzialności przez wyznaczony zgodnie z przepisami właściwy organ zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) finansowanie podstawowych szkoleń, łączności, dostępu do technologii, podróży służbowych i diet dla pracowników właściwego organu w związku z pełnionymi przez nich obowiązkami, a także w celu ułatwienia aktywnej współpracy między właściwymi organami na podstawie art. 27;
 - d) w stosownych przypadkach, zobowiązanie operatorów lub właścicieli do pokrycia kosztów poniesionych przez właściwy organ w wyniku wykonywania obowiązków na podstawie niniejszej dyrektywy;
 - e) finansowanie i wspieranie badań prowadzonych w związku z obowiązkami właściwego organu na podstawie niniejszej dyrektywy;
 - f) zapewnianie finansowania sprawozdań właściwego organu.

2. PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO FUNKCJONOWANIA WŁAŚCIWEGO ORGANU

- 1) Do celów skutecznego pełnienia swoich obowiązków zgodnie z art. 9 właściwy organ przygotowuje:
 - a) pisemną strategię zawierającą opis jego obowiązków, priorytety działań, tj. w zakresie projektowania i eksploatacji instalacji, zarządzania integralnością oraz gotowości i reagowania w przypadku awarii, a także sposób jego organizacji;
 - b) procedury operacyjne określające sposób, w jaki będzie on prowadził inspekcje i egzekwował przepisy dotyczące obowiązków operatorów i właścicieli wynikających z niniejszej dyrektywy, w tym sposób rozpatrywania, oceny i potwierdzania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, sposób rozpatrywania powiadomień dotyczących operacji na odwiercie oraz sposób ustalania częstotliwości inspekcji środków kontroli ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń (w tym dla środowiska) w odniesieniu do danej instalacji lub danego rodzaju działalności;
 - c) procedury umożliwiające pełnienie jego obowiązków bez uszczerbku dla innych obowiązków, odnoszących się na przykład do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na lądzie, oraz dla ustaleń na podstawie dyrektywy 92/91/EWG;
 - d) jeżeli w skład właściwego organu wchodzi co najmniej dwie jednostki – formalną umowę określającą niezbędne mechanizmy wspólnych działań w ramach właściwego organu, w tym mechanizmy nadzoru ze strony kadry kierowniczej wyższego szczebla, a także mechanizmy monitorowania i przeglądów, wspólnego planowania i kontroli, podziału obowiązków w zakresie rozpatrywania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, wspólnych dochodzeń, wewnętrznej komunikacji i sprawozdań publikowanych wspólnie na zewnątrz.

- 2) Szczegółowe procedury oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń wymagają od operatora lub właściciela, aby przekazywał wszelkie informacje rzeczowe i inne informacje szczegółowe wymagane na mocy niniejszej dyrektywy. Na zasadzie minimum właściwy organ zapewnia, aby wymogi dotyczące następujących informacji były jasno określone we wskazówkach dla operatorów i właścicieli:
- a) wszystkie przewidywalne zagrożenia, które mogą spowodować poważną awarię, w tym zagrożenia dla środowiska, zostały wykryte, ich ryzyko ocenione, a środki, w tym reagowanie w przypadku awarii, w celu zapewnienia kontroli ryzyka – określone;
 - b) system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem został odpowiednio opisany, aby wykazać zgodność z niniejszą dyrektywą;
 - c) operator lub właściciel opisał odpowiednie ustalenia w odniesieniu do niezależnej weryfikacji oraz do audytu.
- 3) Przy dokonywaniu szczegółowej oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń właściwy organ zapewnia, aby:
- a) wszystkie rzeczowe informacje zostały przekazane;
 - b) operator lub właściciel określił wszystkie racjonalnie przewidywalne zagrożenia związane z poważnymi awariami, które odnoszą się do instalacji i jej funkcji, wraz z potencjalnymi zdarzeniami, które mogłyby do takich awarii doprowadzić, oraz by metoda i kryteria oceny przyjęte na potrzeby zarządzania ryzykiem wystąpienia poważnej awarii zostały jasno wyjaśnione, w tym czynniki odpowiedzialne za niepewność analizy;
 - c) w zarządzaniu ryzykiem uwzględnione zostały wszystkie właściwe etapy cyklu istnienia instalacji oraz przewidziane zostały wszystkie przewidywalne sytuacje, w tym:
 - (i) sposób uwzględnienia decyzji projektowych opisanych w powiadomieniu dotyczącym projektu w zarządzaniu ryzykiem w celu zapewnienia włączenia właściwych zasad dotyczących bezpieczeństwa i środowiska;
 - (ii) sposób prowadzenia operacji na odwiercie z instalacji podczas prowadzenia działalności;
 - (iii) sposób prowadzenia operacji na odwiercie i tymczasowego jej zawieszania przed rozpoczęciem wydobywania z instalacji wydobywczej;
 - (iv) sposób prowadzenia działalności połączonej z inną instalacją;
 - (v) sposób prowadzenia likwidacji instalacji;
 - d) sposób planowanego realizowania, w razie konieczności, środków ograniczania ryzyka określonych jako część zarządzania ryzykiem w celu zmniejszenia ryzyka do poziomu możliwego do przyjęcia;
 - e) czy przy określaniu środków niezbędnych do osiągnięcia możliwych do przyjęcia poziomów ryzyka operator lub właściciel wyraźnie wykazał, w jaki sposób uwzględniono właściwe dobre praktyki i opinie oparte na rozsądnych praktykach inżynierskich, najlepszych praktykach zarządzania oraz na zasadach obejmujących czynniki ludzkie i organizacyjne;
 - f) czy środki i ustalenia dotyczące wykrywania awarii oraz szybkiego i skutecznej reakcji w przypadku awarii zostały jasno określone i uzasadnione;
 - g) sposób włączenia ustaleń dotyczących ucieczki, ewakuacji i ratunku oraz środków mających na celu ograniczenie eskalacji awarii i zmniejszenie wpływu na środowisko w sposób logiczny i systematyczny, z uwzględnieniem potencjalnych warunków awaryjnych, w których będą one wykorzystywane;
 - h) sposób uwzględnienia tych wymogów w wewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii oraz informacja, czy kopia lub odpowiedni opis wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii zostały przekazane właściwemu organowi;
 - i) czy system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem opisany w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń jest odpowiedni do zapewnienia kontroli ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń na każdym etapie cyklu istnienia instalacji oraz czy zapewnia zgodność ze wszystkimi właściwymi przepisami prawnymi, a także czy zapewnia audyt i realizację zaleceń audytu;
 - j) czy system niezależnej weryfikacji jest jasno wyjaśniony.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Przepisy dotyczące operatorów i właścicieli w odniesieniu do zapobiegania poważnym awariom na podstawie art. 19

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele:
 - a) zwracali szczególną uwagę na ocenę wymogów dotyczących niezawodności i integralności wszystkich systemów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska oraz dążyli do tego, aby ich systemy kontroli i konserwacji umożliwiały osiągnięcie wymaganego poziomu integralności bezpieczeństwa i środowiska;
 - b) podejmowali odpowiednie środki służące zapewnieniu w sposób jak najrozsądniej wykonalny, aby nie dochodziło do nieplanowanego uwolnienia substancji niebezpiecznych z rurociągów, zbiorników i układów przeznaczonych do ich bezpiecznego przechowywania. Ponadto operatorzy i właściciele zapewniają, aby żadna pojedyncza awaria bariery izolującej nie mogła prowadzić do poważnej awarii;
 - c) przygotowali wykaz dostępnego sprzętu, ustalali, kto jest za niego odpowiedzialny i gdzie on jest zlokalizowany, oraz określili sposób przewiezienia go na instalację i sposób zastosowania go na instalacji, a także wykaz wszelkich podmiotów istotnych dla wdrożenia wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii. W wykazie wskazuje się środki, które zapewniają utrzymanie sprzętu i procedur w stanie gotowości do użytku;
 - d) zapewniali odpowiednie ramy monitorowania zgodności z wszystkimi właściwymi przepisami ustawowymi poprzez włączenie swoich obowiązków ustawowych dotyczących kontroli poważnych zagrożeń i ochrony środowiska do swoich standardowych procedur operacyjnych; oraz
 - e) zwracali szczególną uwagę na rozwój i utrzymanie wyraźnej kultury bezpieczeństwa, która zapewni wysokie prawdopodobieństwo ciągłej bezpiecznej działalności, również w odniesieniu do zagwarantowania współpracy pracowników przez między innymi:
 - (i) widoczne zaangażowanie w konsultacje trójstronne oraz w wynikające z nich działania;
 - (ii) wspieranie i nagradzanie zgłaszania awarii i sytuacji nieomal zakończonych incydemem;
 - (iii) skuteczną współpracę z wybranymi przedstawicielami do spraw bezpieczeństwa;
 - (iv) ochronę osób, które zgłaszają nieprawidłowości.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby branża współpracowała z właściwymi organami w celu opracowania i wdrożenia priorytetowego planu opracowywania norm, wytycznych i zasad, które zapewnią stosowanie najlepszych praktyk w zakresie zapobiegania poważnym awariom i ograniczania skutków poważnych awarii w razie ich zaistnienia.

ZAŁĄCZNIK V

Wybór niezależnego weryfikatora i projektowanie systemów niezależnej weryfikacji na podstawie art. 17 ust. 3

1. Państwa członkowskie nakładają na operatora lub właściciela wymóg zapewnienia spełnienia następujących warunków w zakresie niezależności weryfikatora od operatora i właściciela:
 - a) funkcja niezależnego weryfikatora nie wymaga, aby analizował on jakikolwiek aspekt elementu kluczowego dla bezpieczeństwa i środowiska ani jakąkolwiek część instalacji lub odwiertu, lub projektu odwiertu, w pracach, nad którym weryfikator uczestniczył wcześniej przed weryfikacją lub w przypadku którego weryfikator mógłby być nieobiektywny;
 - b) niezależny weryfikator jest wystarczająco niezależny od systemu zarządzania odpowiedzialnego obecnie lub w przeszłości za jakikolwiek aspekt elementu objętego systemem niezależnej weryfikacji lub badania odwiertu, aby zapewnić obiektywność w trakcie pełnienia jego funkcji w ramach systemu.
 2. Państwa członkowskie nakładają na operatora lub właściciela wymóg zapewnienia spełnienia następujących warunków, w odniesieniu do systemu niezależnej weryfikacji dotyczącej instalacji lub odwiertu:
 - a) niezależny weryfikator ma odpowiednie kompetencje techniczne, w tym, w razie potrzeby, personel posiadający odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie, w odpowiedniej liczbie, który spełnia wymogi przewidziane w pkt 1 niniejszego załącznika;
 - b) zadania w ramach systemu niezależnej weryfikacji są odpowiednio przydzielone przez niezależnego weryfikatora pracownikom mającym kwalifikacje do ich realizacji;
 - c) istnieją odpowiednie ustalenia dotyczące przepływu informacji pomiędzy operatorem lub właścicielem a niezależnym weryfikatorem;
 - d) niezależny weryfikator ma odpowiednie uprawnienia w celu skutecznego pełnienia swoich funkcji.
 3. Istotne zmiany są zgłaszane niezależnemu weryfikatorowi w celu przeprowadzenia przez niego dalszej weryfikacji zgodnie z systemem niezależnej weryfikacji, a wyniki takiej dalszej weryfikacji są przekazywane właściwemu organowi, na jego wniosek.
-

ZAŁĄCZNIK VI

Informacje odnoszące się do priorytetów dotyczących współpracy między operatorami i właścicielami a właściwymi organami na podstawie art. 19 ust. 7

Kwestie, które należy rozważyć w celu ustalenia priorytetów dotyczących opracowywania norm i wytycznych, mają praktyczne zastosowanie do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich skutków. Kwestie te obejmują:

- a) zwiększenie integralności odwiertów oraz poprawa jakości sprzętu służącego do kontroli odwiertów oraz zabezpieczeń, a także monitorowania ich skuteczności;
 - b) poprawa jakości pierwszoliniowych środków izolujących;
 - c) poprawa jakości drugoliniowych środków izolujących ograniczających eskalację początkowej fazy poważnej awarii, w tym gwałtownego niekontrolowanego wypływu z odwiertu;
 - d) właściwe podejmowanie decyzji;
 - e) zarządzanie i nadzór nad działalnością związaną z poważnymi zagrożeniami;
 - f) kompetencje osób zajmujących główne stanowiska;
 - g) skuteczne zarządzanie ryzykiem;
 - h) ocenę niezawodności systemów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska;
 - i) kluczowe wskaźniki wykonania;
 - j) skuteczne łączenie systemów zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem między operatorami i właścicielami a innymi podmiotami zaangażowanymi w działalność związaną z ropą naftową i gazem ziemnym.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Informacje, które mają być przekazane w zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii przygotowywanych na podstawie art. 29

Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii przygotowywane na podstawie art. 29 zawierają między innymi:

- a) imiona i nazwiska i stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur na wypadek awarii oraz osób upoważnionych do prowadzenia zewnętrznych działań w przypadku awarii;
- b) ustalenia dotyczące odbioru wczesnych sygnałów ostrzegawczych o poważnych awariach, a także powiązane procedury alarmowe i procedury reagowania w przypadku awarii;
- c) ustalenia dotyczące koordynacji zasobów niezbędnych do realizacji zewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii;
- d) ustalenia dotyczące udzielania pomocy na rzecz wewnętrznej reakcji w przypadku awarii;
- e) szczegółowy opis ustaleń dotyczących zewnętrznej reakcji w przypadku awarii;
- f) ustalenia dotyczące przekazywania osobom i organizacjom, które mogą być narażone na skutki poważnej awarii, odpowiednich informacji i wskazówek z nią związanych;
- g) ustalenia dotyczące przekazywania informacji służbom innych państw członkowskich i Komisji działającym na wypadek awarii w razie poważnej awarii, która może mieć skutki transgraniczne;
- h) ustalenia dotyczące łagodzenia negatywnych skutków dla flory i fauny w regionach przybrzeżnych i na obszarach morskich, w tym w sytuacjach, gdy zwierzęta zanieczyszczone ropą naftową docierają do brzegu wcześniej niż faktyczny wyciek.

ZAŁĄCZNIK VIII

Szczegółowe informacje, które należy zawrzeć przy przygotowywaniu zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii na podstawie art. 29

1. Organ lub organy odpowiedzialne za koordynację reagowania w przypadku awarii udostępniają:
 - a) wykaz dostępnego sprzętu, ustalenie, kto jest za niego odpowiedzialny i gdzie on jest zlokalizowany, oraz określenie środków przewiezienia go na miejsce awarii i sposobu zastosowania go w miejscu poważnej awarii;
 - b) opis środków, które zapewniają utrzymanie sprzętu i procedur w stanie gotowości do użytku;
 - c) wykaz sprzętu, który należy do branży i może być udostępniony na wypadek awarii;
 - d) opis ogólnych ustaleń dotyczących reagowania w przypadku poważnych awarii, w tym opis kompetencji i obowiązków wszystkich stron uczestniczących w działalności i jednostek odpowiedzialnych za przestrzeganie takich ustaleń;
 - e) środki zapewniające, aby sprzęt, pracownicy i procedury były dostępne i aktualne oraz aby wystarczająca liczba wyszkolonych pracowników była dostępna w każdym momencie;
 - f) dowód przeprowadzenia uprzedniej oceny wpływu, jaki na środowisko i zdrowie mają substancje chemiczne wykorzystywane jako środki dyspergujące.
 2. W zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii wyraźnie sprecyzowana jest rola organów, jednostek reagowania, koordynatorów oraz innych podmiotów uczestniczących w działaniach podjętych w odpowiedzi na awarię, tak aby zapewnić współpracę przy reagowaniu na poważne awarie.
 3. W ustaleniach uwzględnia się działania dotyczące poważnych awarii, które mogą przekroczyć możliwości państwa członkowskiego lub których skutki mogą wykroczyć poza jego granice, poprzez:
 - a) udostępnienie zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii przyległym państwom członkowskim i Komisji;
 - b) sporządzenie na szczeblu transgranicznym wykazu aktywów dostępnych do celów reagowania, zarówno należących do branży, jak i do poszczególnych krajów, a także dokonanie wszystkich dostosowań niezbędnych w celu zapewnienia kompatybilności sprzętu i procedur między przyległymi krajami a państwami członkowskimi;
 - c) określenie procedur zastosowania unijnego mechanizmu ochrony ludności;
 - d) zorganizowanie transgranicznych ćwiczeń dotyczących zewnętrznej reakcji w przypadku awarii.
-

ZAŁĄCZNIK IX

Wymiana informacji i przejrzystość

1. Wspólny format sprawozdań do celu przekazywania danych dotyczących wskaźników odnoszących się do poważnych zagrożeń umożliwia porównywanie informacji pochodzących od właściwych organów i porównywanie informacji pochodzących od poszczególnych operatorów i właścicieli.
2. Informacje, którymi mają się wymieniać właściwy organ oraz operatorzy i właściciele, obejmują informacje odnoszące się do:
 - a) nieplanowanego wycieku ropy naftowej, gazu ziemnego lub innych substancji niebezpiecznych, które uległy lub nie uległy zapłonowi;
 - b) utraty kontroli nad odwiertem, wymagającej uruchomienia sprzętu do kontroli odwiertu, lub awarii bariery chroniącej odwiert, wymagającej jego wymiany lub naprawy;
 - c) awarii elementu kluczowego dla bezpieczeństwa i środowiska;
 - d) istotnej utraty integralności konstrukcyjnej, utraty możliwości ochrony przed skutkami pożaru lub wybuchu lub utraty możliwości utrzymywania stałego położenia przez instalację ruchomą;
 - e) statków na kursie kolizyjnym i faktycznych kolizji statków z instalacją na obszarach morskich;
 - f) wypadków helikopterów na instalacjach na obszarach morskich lub w ich pobliżu;
 - g) wszelkich wypadków śmiertelnych;
 - h) wszelkich poważnych obrażeń doznanych przez 5 lub więcej osób w jednym wypadku;
 - i) wszelkich przypadków ewakuacji personelu;
 - j) poważnego incydentu środowiskowego.
3. Roczne sprawozdania, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie na podstawie art. 25, zawierają jako minimum następujące informacje:
 - a) liczba, wiek i lokalizacja instalacji;
 - b) liczba i rodzaj przeprowadzonych inspekcji i dochodzeń, wszelkich podjętych działań związanych z egzekwowaniem przepisów, lub kar;
 - c) dane dotyczące incydentów, zgodnie ze wspólnym systemem składania sprawozdań określonym w art. 23;
 - d) każda istotna zmiana ram regulacyjnych dotyczących obszarów morskich;
 - e) wyniki działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w odniesieniu do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania skutków poważnych awarii, które wystąpią.
4. Informacje, o których mowa w pkt 2, obejmują zarówno fakty, jak i analizy dotyczące działalności związanej z ropą naftową i gazem ziemnym, oraz są jednoznaczne. Charakter dostarczonych informacji i analiz umożliwia porównanie działalności poszczególnych operatorów i właścicieli w ramach państwa członkowskiego, jak również w ramach całej branży między państwami członkowskimi.
5. Zbierane i gromadzone informacje, o których mowa w pkt 2, umożliwiają państwom członkowskim wysyłanie wczesnych sygnałów ostrzegawczych dotyczących potencjalnego pogarszania się bezpieczeństwa i stanu kluczowych zabezpieczeń dla środowiska i umożliwiają im działania prewencyjne. Informacje te wykazują również ogólną skuteczność środków i mechanizmów kontroli wdrożonych przez poszczególnych operatorów i właścicieli i branżę jako całość, w szczególności w celu zapobiegania poważnym awariom i w celu minimalizacji ryzyka dla środowiska.
6. W celu spełnienia wymogów art. 24 opracowuje się uproszczony format ułatwiający publikację odpowiednich danych wymaganych na podstawie pkt 2 niniejszego załącznika i sporządzanie sprawozdań wymaganych na podstawie art. 25, tak aby były one łatwo dostępne dla społeczeństwa i aby ułatwiały transgraniczne porównywanie danych między poszczególnymi państwami.

OŚWIADCZENIE KOMISJI

1. Komisja ubolewa, że na mocy art. 41 ust. 3 i 5 niektóre państwa członkowskie są częściowo zwolnione z obowiązku dokonania transpozycji dyrektywy, i uważa, że takich odstępstw nie należy traktować jako precedensu, aby nie miały one wpływu na integralność prawa UE.

2. Komisja zauważa, że państwa członkowskie mogą skorzystać z możliwości niedokonywania transpozycji i niestosowania art. 20 dyrektywy z powodu aktualnego braku jakiegokolwiek przedsięwzięcia zarejestrowanego pod ich jurysdykcją, które prowadziłyby morską działalność wydobywczą poza terytorium Unii.

Aby zapewnić skuteczne egzekwowanie przepisów dyrektywy, Komisja podkreśla, że na takich państwach członkowskich spoczywa obowiązek dopilnowania, by przedsięwzięcia już w nich zarejestrowane nie obchodziły celów dyrektywy poprzez taką rozbudowę swych obiektów gospodarczych, aby obejmowały one morską działalność wydobywczą, bez powiadomienia właściwych organów o tej rozbudowie, tak by organy te mogły przedsięwziąć kroki niezbędne dla zapewnienia pełnego stosowania art. 20.

Komisja zastosuje wszelkie niezbędne środki przeciwko ewentualnemu obchodzeniu przepisów, o którym zostanie poinformowana.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/31/UE

z dnia 12 czerwca 2013 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 92/65/EWG w zakresie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, regulujących wewnątrzunijny handel psami, kotami i fretkami oraz ich przywóz do Unii

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące wewnątrzunijny handel psami, kotami i fretkami oraz ich przywóz do Unii są określone w dyrektywie Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG ⁽³⁾.

(2) Wymagania te odnoszą się do odpowiednich wymogów w zakresie zdrowia zwierząt, mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów i fretk do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państw lub terytoriów trzecich, które to wymagania ustanowiono w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym ⁽⁴⁾.

(3) Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 998/2003 rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych ⁽⁵⁾ sprawia, że konieczne jest wprowadzenie zmian do dyrektywy 92/65/EWG w celu skreślenia odesłań do rozporządzenia (WE) nr 998/2003 i zastąpienia ich odesłaniami do rozporządzenia (UE) nr 576/2013.

(4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań ⁽⁶⁾ ma zastosowanie między innymi do transportu psów, kotów i fretk w Unii. W dyrektywie 92/65/EWG, która ustanawia wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu tymi zwierzętami, należy zatem wprowadzić odesłanie do tego rozporządzenia.

(5) Ponadto doświadczenia związane ze stosowaniem dyrektywy 92/65/EWG wykazały, że przeprowadzenie badania klinicznego zwierzęcia w ciągu 24 godzin przed wysyłką jest w większości przypadków niemożliwe ze względów praktycznych. Należy zatem przedłużyć termin ustanowiony w dyrektywie 92/65/EWG do 48 godzin, zgodnie z zaleceniem Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt.

(6) Komisja uważa, że w tym konkretnym przypadku nie jest uzasadnione, aby wymagać od państw członkowskich przekazywania Komisji dokumentów wyjaśniających w celu wyjaśnienia stosunku pomiędzy przepisami niniejszej dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych aktów transponujących. Niniejsza dyrektywa przewiduje bardzo ograniczoną liczbę zmian w dyrektywie 92/65/EWG, która powinna umożliwiać Komisji uzyskiwanie informacji dotyczących transpozycji bez przeznaczania na to zadanie znaczących zasobów. Państwa członkowskie powinny w każdym przypadku przekazywać Komisji teksty przepisów transponujących.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 92/65/EWG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 119.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1.

⁽⁵⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 92/65/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przedmiotem handlu mogą być wyłącznie psy, koty i fretki:

a) które spełniają warunki określone w art. 6 oraz, gdy ma to zastosowanie, w art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych (*);

b) które w ciągu 48 godzin przed ich wysyłką zostały poddane badaniu klinicznemu przeprowadzonemu przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwy organ; oraz

c) którym podczas transportu do miejsca przeznaczenia towarzyszy świadectwo zdrowia:

(i) zgodne z wzorem przedstawionym w załączniku E część 1; oraz

(ii) podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii, który poświadcza, iż lekarz weterynarii upoważniony przez właściwy organ udokumentował w odpowiedniej sekcji dokumentu identyfikacyjnego o formacie przewidzianym w art. 21 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 576/2013 badanie kliniczne przeprowadzone zgodnie z lit. b), wykazujące, że w czasie badania klinicznego zwierzęta były w stanie kwalifikującym je do przewozu na planowanej trasie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań (**)

(*) Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 1.

(**) Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1.”;

b) skreśla się ust. 3;

2) w art. 16 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„W odniesieniu do kotów, psów i fretek warunki przywozu muszą być co najmniej równoważne warunkom określonym w art. 10 ust. 1 lit. a)–d) i w art. 12 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 576/2013.

Oprócz warunków, o których mowa w akapicie drugim, psom, kotom i fretkom w czasie transportu do miejsca przeznaczenia towarzyszy świadectwo zdrowia, wypełnione i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii, który poświadcza, że w ciągu 48 godzin przed wysyłką zwierząt lekarz weterynarii zatwierdzony przez właściwy organ przeprowadził badanie kliniczne i potwierdził, że w czasie badania klinicznego zwierzęta były w stanie kwalifikującym je do przewozu na planowanej trasie.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 28 grudnia 2014 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują wspomniane przepisy od dnia 29 grudnia 2014 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 577/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

w sprawie wzorów dokumentów identyfikacyjnych dla przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów i fretek, ustanowienia wykazów terytoriów i państw trzecich oraz formatu, szaty graficznej i wymogów językowych dotyczących oświadczeń potwierdzających spełnienie określonych warunków przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3, art. 11 ust. 4, art. 13 ust. 1 i 2, art. 21 ust. 2 i art. 25 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 określa wymogi dotyczące zdrowia zwierząt, stosowane do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytorium bądź państwa trzeciego, oraz przepisy dotyczące kontroli zgodności takich przemieszczeń. Rozporządzenie to uchyliło i zastąpiło rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG⁽²⁾.
- (2) Psy, koty i fretki są wymienione w części A załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 576/2013 jako gatunki zwierząt objęte tym rozporządzeniem.
- (3) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 przewiduje, że psy, koty i fretki nie mogą być przemieszczane do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z terytoriów bądź państw trzecich, chyba że zostały

poddane szczepieniu przeciwko wściekliźnie spełniającemu wymagania dotyczące ważności określone w załączniku III do tego rozporządzenia. Przemieszczanie młodych psów, kotów i fretek, które nie są zaszczepione lub nie spełniają wymagań dotyczących ważności określonych w załączniku III do tego rozporządzenia, może jednak być dozwolone z państw członkowskich, terytoriów lub państw trzecich wymienionych na podstawie art. 13 rozporządzenia (UE) nr 576/2013, jeżeli, między innymi, właściciel lub osoba upoważniona dostarczy podpisane oświadczenie stwierdzające, że od narodzin do momentu przemieszczenia o charakterze niehandlowym dane zwierzęta domowe nie miały kontaktu z dzikimi zwierzętami gatunków podatnych na wściekliznę. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem określić format, szatę graficzną i wymogi językowe dotyczące takiego oświadczenia.

- (4) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 przewiduje ponadto, że Komisja ma przyjąć dwa wykazy terytoriów lub państw trzecich, z których przemieszczane do państwa członkowskiego w celach niehandlowych psy, koty lub fretki nie muszą być poddane badaniu poziomu przeciwciał przeciwko wściekliźnie metodą miareczkowania. Jeden z tych wykazów powinien obejmować te terytoria lub państwa trzecie, które wykazały, że stosują zasady o treści i skutkach takich samych jak te stosowane przez państwa członkowskie, a drugi wykaz powinien obejmować te terytoria lub państwa trzecie, które wykazały, że spełniają przynajmniej kryteria określone w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013. Należy zatem określić te wykazy w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (5) Ponadto wykazy te powinny uwzględniać postanowienia Traktatu o przystąpieniu Chorwacji, zgodnie z którym państwo to stanie się członkiem Unii Europejskiej w dniu 1 lipca 2013 r., oraz decyzji Rady Europejskiej 2012/419/UE z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie zmiany statusu Majotty względem Unii Europejskiej⁽³⁾, która

⁽¹⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 131.

przewiduje, że od dnia 1 stycznia 2014 r. Majotta przestanie być jednym z krajów i terytoriów zamorskich, do których zastosowanie mają postanowienia części czwartej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a stanie się regionem najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 tego Traktatu.

- (6) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 przewiduje także, że psy, koty i fretki nie mogą być przemieszczane do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego innego niż wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia, chyba że zostały poddane badaniu poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania, które spełnia wymagania dotyczące ważności określone w załączniku IV do rozporządzenia (UE) nr 576/2013. Tranzyt przez jedno z tych terytoriów lub państw trzecich nie jest jednak objęty wymogiem tego badania w przypadku gdy właściciel lub osoba upoważniona przedstawi podpisane oświadczenie stwierdzające, że zwierzęta nie miały kontaktu ze zwierzętami gatunków podatnych na wściekliznę i pozostały zamknięte w środku transportu lub na terenie międzynarodowego portu lotniczego. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem określić format, szatę graficzną i wymogi językowe dotyczące takiego oświadczenia.
- (7) Wymagania dotyczące ważności określone w załączniku IV do rozporządzenia (UE) nr 576/2013 obejmują obowiązek wykonania tego badania w laboratorium zatwierdzonym zgodnie z decyzją Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określającą specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wściekliznie ⁽¹⁾, która przewiduje, że Agence française de sécurité sanitaire des aliments (AFSSA) w Nancy we Francji (od dnia 1 lipca 2010 r. włączona do Agence nationale de sécurité sanitaire de l'alimentation, de l'environnement et du travail – ANSES) ma oceniać laboratoria w państwach członkowskich i w państwach trzecich w celu przyznania im upoważnień do prowadzenia testów serologicznych służących monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wściekliznie u psów, kotów i fretek.
- (8) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 przewiduje również, że psom, kotom i fretkom przemieszczanym do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego w celach niehandlowych musi towarzyszyć dokument identyfikacyjny mający format paszportu zgodnie ze wzorem, który przyjmie Komisja. Wzór ten powinien zawierać pozycje przeznaczone do wprowadzenia informacji określonych w rozporządzeniu (UE) nr 576/2013. Wzór ten i dodatkowe wymogi dotyczące paszportu powinny zostać określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia, a w celu zapewnienia jasności i uproszczenia przepisów Unii decyzja Komisji 2003/803/WE z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiająca wzór paszportu do celu wewnątrzspółnotowego przemieszczania psów, kotów i fretek ⁽²⁾ powinna zostać uchylona.
- (9) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 przewiduje również, że psom, kotom i fretkom przemieszczanym do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego

w celach niehandlowych musi towarzyszyć dokument identyfikacyjny mający format świadectwa zdrowia zwierząt zgodnie ze wzorem, który przyjmie Komisja. Wzór ten powinien zawierać pozycje przeznaczone do wprowadzenia informacji określonych w rozporządzeniu (UE) nr 576/2013. Należy zatem określić ten wzór w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

- (10) Na zasadzie odstępstwa od formatu świadectwa zdrowia zwierząt, przewidzianego w przypadku przemieszczania do państwa członkowskiego z terytorium lub państwa trzeciego, rozporządzenie (UE) nr 576/2013 stanowi, że państwa członkowskie zezwalają na przemieszczanie o charakterze niehandlowym psów, kotów i fretek z terytorium lub państwa trzeciego, które wykazało, że stosuje zasady o treści i skutkach takich samych jak te stosowane przez państwa członkowskie, jeśli towarzyszący im dokument identyfikacyjny został wydany zgodnie z procedurą przewidzianą w przypadku przemieszczania do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego. Niezbędny jest jednak szereg dostosowań technicznych wzoru paszportu, aby mógł on być stosowany w takich przypadkach, w szczególności w odniesieniu do elementów na stronie tytułowej, które nie mogą być w pełni zgodne z wymogami mającymi zastosowanie do paszportów wydanych przez państwo członkowskie. Mając na względzie przejrzystość, należy zatem określić wzór takich paszportów w niniejszym rozporządzeniu.
- (11) Rozporządzenie (UE) nr 576/2013 stanowi, że jeśli liczba psów, kotów lub fretek przemieszczanych jednocześnie w celach niehandlowych jest większa niż pięć, stosowne wymagania dotyczące zdrowia zwierząt ustanowione w dyrektywie Rady 92/65/EWG ⁽³⁾ z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG mają zastosowanie do tych zwierząt, z wyjątkiem określonych warunków i niektórych kategorii zwierząt.
- (12) Ponadto decyzja Komisji 2004/839/WE z dnia 3 grudnia 2004 r. ustanawiająca warunki przemieszczania o charakterze niehandlowym z państw trzecich do Wspólnoty młodych psów i kotów ⁽⁴⁾ oraz decyzja Komisji 2005/91/WE z dnia 2 lutego 2005 r. ustanawiająca okres, po którym szczepienie przeciwko wściekliznie uważa się za ważne ⁽⁵⁾, zostały przyjęte w celu określenia jednolitych zasad wykonania rozporządzenia (WE) nr 998/2003. Zasady przewidziane w tych aktach prawnych zostały poddane przeglądowi i są obecnie włączone do przepisów rozporządzenia (UE) nr 576/2013. W celu zapewnienia jasności i uproszczenia przepisów Unii należy zatem uchylić decyzje 2004/839/WE i 2005/91/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 79 z 30.3.2000, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 27.11.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 361 z 8.12.2004, s. 40.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 31 z 4.2.2005, s. 61.

- (13) W dyrektywie Rady 96/93/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie certyfikacji zwierząt i produktów zwierzęcych⁽¹⁾ określono zasady, których należy przestrzegać przy wydawaniu świadectw wymaganych przez prawo weterynaryjne w celu zapobiegania przypadkom wprowadzającej w błąd lub oszukańczej certyfikacji. Należy dopilnować, aby reguły i zasady przynajmniej równoważne regułom i zasadom ustanowionym we wspomnianej dyrektywie były stosowane przez urzędowych lekarzy weterynarii państw trzecich.
- (14) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1152/2011 z dnia 14 lipca 2011 r. uzupełniające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zdrowotnych środków zapobiegawczych w celu kontroli zarażenia *Echinococcus multilocularis* u psów⁽²⁾ stanowi, że od dnia 1 stycznia 2012 r. psy wprowadzane do państw członkowskich lub ich części wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia mają być leczone przeciwko pasożytowi *Echinococcus multilocularis* zgodnie z wymogami określonymi w tym rozporządzeniu.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie, nie naruszając przepisów decyzji Komisji 2006/146/WE z dnia 21 lutego 2006 r. w sprawie niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych nietoperzy owocożernych, psów i kotów pochodzących z Malezji (półwysep) oraz Australii⁽³⁾, która zakazuje przywozu psów i kotów z Malezji (półwysep) i kotów z Australii, chyba że zostaną spełnione określone warunki dotyczące odpowiednio chorób Nipah i Hendra.
- (16) Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (UE) nr 576/2013.
- (17) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Format, szata graficzna i wymogi językowe dotyczące oświadczeń, o których mowa w art. 7, 11 i 12 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

1. Oświadczenia, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a) i art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 576/2013, sporządza się zgodnie z formatem i szatą graficzną określonymi w części 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia i muszą one być zgodne z wymogami językowymi określonymi w części 3 tego załącznika.
2. Oświadczenie, o którym mowa w art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 576/2013, sporządza się zgodnie

formatem i szatą graficzną określonymi w części 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia i musi ono być zgodne z wymogami językowymi określonymi w części 3 tego załącznika.

Artykuł 2

Wykazy terytoriów i państw trzecich, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

1. Wykaz terytoriów i państw trzecich, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 576/2013, jest zawarty w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
2. Wykaz terytoriów i państw trzecich, o którym mowa w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013, jest zawarty w części 2 załącznika II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Wzór paszportów dla przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów lub frotek

1. Paszport, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 576/2013, sporządza się zgodnie ze wzorem zawartym w części 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia i musi on być zgodny z dodatkowymi wymogami określonymi w części 2 tego załącznika.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 paszporty wydawane, na podstawie art. 27 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 576/2013, w jednym z terytoriów lub państw trzecich wymienionych w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia sporządza się zgodnie ze wzorem zawartym w części 3 załącznika III do niniejszego rozporządzenia i muszą one być zgodne z dodatkowymi wymogami określonymi w części 4 tego załącznika.

Artykuł 4

Świadectwo zdrowia zwierząt dla przemieszczania o charakterze niehandlowym do Unii psów, kotów lub frotek

Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 576/2013, musi być:

- a) sporządzone zgodnie ze wzorem zawartym w części 1 załącznika IV do niniejszego rozporządzenia;
- b) należycie wypełnione i wydane zgodnie z notami wyjaśniającymi zawartymi w części 2 tego załącznika;
- c) uzupełnione pisemnym oświadczeniem, o którym mowa w art. 25 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 576/2013, sporządzonym zgodnie ze wzorem zawartym w części 3 sekcja A tego załącznika, które jest zgodne z dodatkowymi wymogami określonymi w części 3 sekcja B tego załącznika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 13 z 16.1.1997, s. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 296 z 15.11.2011, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 25.2.2006, s. 44.

Artykuł 5

Uchylenia

Decyzje 2003/803/WE, 2004/839/WE i 2005/91/WE tracą moc.

Artykuł 6

Wejście w życie i zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 29 grudnia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

**Format, szata graficzna i wymogi językowe dotyczące oświadczeń
o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a) i art. 11 ust. 2 lit. a) oraz w art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr
576/2013**

CZĘŚĆ 1

**Format i szata graficzna oświadczenia, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. a) i art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia
(UE) nr 576/2013**

OŚWIADCZENIE

Ja, niżej podpisany

..... (1)

[właściciel lub osoba fizyczna posiadająca wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu
właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt domowych (2)]

oświadczam, że od momentu narodzin do chwili przemieszczenia o charakterze niehandlowym następujące
zwierzęta domowe nie miały kontaktu z dzikimi zwierzętami gatunków podatnych na wściekliznę:

Kod alfanumeryczny transpondera lub tatuażu (2)	Nr paszportu/świadectwa zdrowia zwierząt (2)

Miejscowość i data:

Podpis:

(1) Wypełnić drukowanymi literami.

(2) Niepotrzebne skreślić.

CZĘŚĆ 2

Format i szata graficzna oświadczenia, o którym mowa w art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 576/2013

OŚWIADCZENIE

Ja, niżej podpisany

..... (1)

[właściciel lub osoba fizyczna posiadająca wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt domowych (2)]

oświadczam, że podczas tranzytu przez jedno z terytoriów lub państw trzecich innych niż te, które zostały wymienione w wykazie w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 577/2013, następujące zwierzęta domowe nie miały kontaktu ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na wściekliznę i pozostały zamknięte w środku transportu lub na terenie międzynarodowego portu lotniczego (2):

Kod alfanumeryczny transpondera lub tatuażu (2)	Numer świadectwa zdrowia zwierząt

Miejscowość i data:

Podpis:

(1) Wypełnić drukowanymi literami.

(2) Niepotrzebne skreślić.

CZĘŚĆ 3

Wymogi językowe dotyczące oświadczeń, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a) i art. 11 ust. 2 lit. a) oraz w art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 576/2013

Oświadczenia należy sporządzić przynajmniej w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego przeznaczenia/wjazdu oraz w języku angielskim.

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz terytoriów i państw trzecich, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

CZĘŚĆ 1

Wykaz terytoriów i państw trzecich, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

Kod ISO	Terytorium lub państwo trzecie
AD	Andora
CH	Szwajcaria
FO	Wyspy Owcze
GI	Gibraltar
GL	Grenlandia
HR (*)	Chorwacja
IS	Islandia
LI	Liechtenstein
MC	Monako
NO	Norwegia
SM	San Marino
VA	Państwo Watykańskie

(*) Ma zastosowanie tylko do momentu, gdy ten kraj przystępujący stanie się państwem członkowskim Unii.

CZĘŚĆ 2

Wykaz terytoriów i państw trzecich, o którym mowa w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

Kod ISO	Terytorium lub państwo trzecie	Objęte terytoria
AC	Wyspa Wniebowstąpienia	
AE	Zjednoczone Emiraty Arabskie	
AG	Antigua i Barbuda	
AR	Argentyna	
AU	Australia	
AW	Aruba	
BA	Bośnia i Hercegowina	
BB	Barbados	
BH	Bahrajn	
BM	Bermudy	
BQ	Bonaire, Sint Eustatius i Saba (wyspy BES)	
BY	Białoruś	
CA	Kanada	
CL	Chile	

Kod ISO	Terytorium lub państwo trzecie	Objęte terytoria
CW	Curaçao	
FJ	Fidżi	
FK	Falklandy	
HK	Hongkong	
JM	Jamajka	
JP	Japonia	
KN	Saint Kitts i Nevis	
KY	Kajmany	
LC	Saint Lucia	
MS	Montserrat	
MU	Mauritius	
MX	Meksyk	
MY	Malezja	
NC	Nowa Kaledonia	
NZ	Nowa Zelandia	
PF	Polinezja Francuska	
PM	Saint-Pierre i Miquelon	
RU	Rosja	
SG	Singapur	
SH	Święta Helena	
SX	Sint Maarten	
TT	Trynidad i Tobago	
TW	Tajwan	
US	Stany Zjednoczone Ameryki	AS — Samoa Amerykańskie GU — Guam MP — Mariany Północne PR — Portoryko VI — Wyspy Dziewicze Stanów Zjednoczonych
VC	Saint Vincent i Grenadyny	
VG	Brytyjskie Wyspy Dziewicze	
VU	Vanuatu	
WF	Wallis i Futuna	
YT (*)	Majotta	

(*) Ma zastosowanie tylko do momentu, gdy to terytorium stanie się regionem najbardziej oddalonym Unii w rozumieniu art. 349 TFUE.

ZAŁĄCZNIK III

Wzory paszportów dla przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów lub frettek

CZĘŚĆ 1

Wzór paszportu wydanego w państwie członkowskim

	
Unia Europejska [państwo członkowskie]	
PASZPORT ZWIERZĘCIA DOMOWEGO	
Kod ISO państwa + numer	Strona 1 z X

Noty wyjaśniające do wypełniania paszportu

- We wszystkich sekcjach paszportu stosuje się następujący format do oznaczenia:
 - daty: dd/mm/rrrr
 - godziny: 00:00
- Sekcja III, pkt 5: informacje wymagane, jeśli zwierzę posiada tatuaż wyraźnie czytelny i wykonany przed dniem 3 lipca 2011 r., a nie jest oznakowywane poprzez wszczęcie transpondera.
- Sekcja V: wymagana wyłącznie:
 - przed przemieszczeniem do innego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt, lub
 - jeśli zwierzę ponownie wjeżdża do Unii po przemieszczeniu do terytoriów lub państw trzecich zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt (należy wypełnić, zanim zwierzę opuści Unię, lub
 - zgodnie z przepisami krajowymi.
- Sekcja V, „WAŻNE OD²⁾”: informacja nie jest wymagana przy dawkach przypominających.

Kod ISO państwa + numer

Noty wyjaśniające do wypełniania paszportu

- Sekcja VI: wymagana wyłącznie, jeśli zwierzę jest ponownie wprowadzane do Unii po przemieszczeniu do określonych terytoriów lub państw trzecich zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt (należy wypełnić, zanim zwierzę opuści Unię).
- Sekcja VII: wymagana wyłącznie przed przemieszczeniem do określonych państw członkowskich zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt.
- Sekcje VIII–XI: mogą być wymagane przez terytoria lub państwa trzecie przeznaczenia, które akceptują paszport.
- Sekcja X: wymagana wyłącznie, jeśli zwierzęciu towarzyszy świadectwo zdrowia zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt.
- Sekcja XII: dodatkowe informacje wymagane na mocy przepisów krajowych.

Kod ISO państwa + numer

I. DANE WŁAŚCICIELA

1. Imię: _____
Nazwisko: _____
Adres: _____

Kod pocztowy: _____
Miasto: _____
Państwo: _____
Numer telefonu*: _____
Podpis:
2. Imię: _____
Surname: _____
Adres: _____

Kod pocztowy: _____
Miasto: _____
Państwo: _____
Numer telefonu*: _____
Podpis:

* Nieobowiązkowo.

Kod ISO państwa + numer

II. OPIS ZWIERZĘCIA

ZDJĘCIE ZWIERZĘCIA
(nieobowiązkowo)

1. Imię*: _____
2. Gatunek: _____
3. Rasa*: _____
4. Płeć _____
5. Data urodzenia*: _____
6. Ubarwienie: _____
7. Wszelkie cechy charakterystyczne bądź wyróżniające lub znaki szczególne: _____

* Podane przez właściciela.

Kod ISO państwa + numer

III. OZNAKOWANIE ZWIERZĘCIA

1. Kod alfanumeryczny transpondera

2. Data wszczepienia lub odczytu* transpondera

3. Umieszczenie transpondera

4. Kod alfanumeryczny tatuażu

5. Data wykonania/data odczytu tatuażu
_____/_____
6. Umieszczenie tatuażu

Oznaczenie musi zostać zweryfikowane przed dokonaniem jakiegokolwiek nowego wpisu do niniejszego paszportu

* Niepotrzebne skreślić.

Kod ISO państwa + numer

IV. WYDANIE PASZPORTU	
Imię i nazwisko upoważnionego lekarza weterynarii: _____	
Adres: _____ _____	
Kod pocztowy: _____	
Miasto: _____	
Państwo: _____	
Numer telefonu: _____	
Adres e-mail: _____	
Data wystawienia: _____	
<div style="border: 1px dashed blue; padding: 10px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>	
<div style="border: 1px solid black; padding: 2px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> Kod ISO państwa + numer </div>	

V. SZCZEPIONIE PRZECIWKO WŚCIEKLIŹNIE					
Kod ISO państwa + numer	PRODUCENT I NAZWA SZCZEPIONKI	NUMER PARTII	DATA SZCZEPIONIA ¹ WAŻNE OD ² WAŻNE DO ³	UPOWAŚNIONY LEKARZ WETE- RYNARII	
	Kod ISO państwa + numer			1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;">*</div>
			2		
			3		
				1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;">*</div>
				2	
				3	

* Przynajmniej imię, nazwisko, adres, numer telefonu i podpis.

Kod ISO państwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	<input type="text"/>
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	3 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	<input type="text"/>	
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	3 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	<input type="text"/>	
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	3 <input type="text"/>		
* Przynajmniej imię, nazwisko, adres, numer telefonu i podpis.			

Kod ISO państwa + numer	VI. BADANIE POZIOMU PRZECIWCIAŁ PRZECIWKO WŚCIEKLIŹNIE METODĄ MIARECZKOWANIA	
	Ja, niżej podpisany, potwierdzam, że przedstawiono mi urzędową dokumentację stwierdzającą, że badanie poziomu przeciwciał przeciwko wścieklicznie metodą miareczkowania przeprowadzone w zatwierdzonym laboratorium UE na próbce krwi pobranej w dniu podanym poniżej od opisanego wżej zwierzęcia wykazało reakcję na szczepienie przeciwko wścieklicznie przy poziomie przeciwciał neutralizujących w surowicy krwi wynoszącym co najmniej 0,5 j.m./ml.	
	Próbka pobrana dnia: _____	
	Imię i nazwisko upoważnionego lekarza weterynarii: _____	
	Adres: _____ _____	
	Numer telefonu: _____ Data: _____	
<input type="text"/>		

W PRZYPADKU DALSZEGO BADANIA	
Kod ISO państwa + numer	<p>Ja, niżej podpisany, potwierdzam, że przedstawiono mi urzędową dokumentację stwierdzającą, że badanie poziomu przeciwciał przeciwko wścieklźnie metodą miareczkowania przeprowadzone w zatwierdzonym laboratorium UE na próbce krwi pobranej w dniu, podanym poniżej od opisanego wżej zwierzęcia wykazało reakcję na szczepienie przeciwko wścieklźnie przy poziomie przeciwciał neutralizujących w surowicy krwi wynoszącym co najmniej 0,5 j.m./ml.</p> <p>Próbka pobrana dnia: _____</p> <p>Imię i nazwisko upoważnionego lekarza weterynarii: _____</p> <p>Adres: _____</p> <p>Numer telefonu: _____</p> <p>Data: _____</p>
	<i>PIECZĘĆ I PODPIS</i>

VII. LECZENIE PRZECIWKO <i>ECHINOCOCCUS</i>		
PRODUCENT I NAZWA PRODUKTU	DATA ¹ GODZINA ²	LEKARZ WETE- RYNARII
	1	<i>PIECZĘĆ I PODPIS</i>
	2	
	1	<i>PIECZĘĆ I PODPIS</i>
	2	
	1	<i>PIECZĘĆ I PODPIS</i>
	2	

Kod ISO państwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS	
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		

VIII. INNE LECZENIE PRZECIWPASOŻYTNICZE		
PRODUCENT I NAZWA PRODUKTU	DATA ¹ GODZINA ²	LEKARZ WETERYNARII
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZĘĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>	

Kod ISO państwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		

IX. INNE SZCZEPHENIA			
PRODUCENT I NAZWA SZCZE- PIONKI	NUMER PARTII	DATA SZCZEPHENIA¹ WAŻNE DO²	LEKARZ WETERYNARII
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		

Kod ISO państwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		

X. BADANIE FIZYKALNE		
OŚWIADCZENIE	DATA	UPOWAŚNIONY LEKARZ WETERYNARII
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*

* Przynajmniej imię, nazwisko, adres, numer telefonu i podpis.

CZĘŚĆ 2

Dodatkowe wymogi dotyczące paszportu wydanego w państwie członkowskim

1. Format paszportu:

Wymiary paszportu wynoszą 100 × 152 mm.

2. Okładka paszportu:

a) przednia okładka:

(i) kolor: niebieski (PANTONE® Reflex Blue) oraz żółte gwiazdy (PANTONE® Yellow) w górnej części równej jednej czwartej okładki zgodnie ze specyfikacją emblematu europejskiego⁽¹⁾;

(ii) słowa „Unia Europejska” oraz nazwa wydającego państwa członkowskiego są drukowane takim samym krojem pisma;

(iii) kod ISO wydającego państwa członkowskiego oraz następujący po nim niepowtarzalny kod alfanumeryczny (oznaczony jako „numer” we wzorze paszportu określonym w części 1) są drukowane u dołu;

b) wewnętrzna strona przedniej okładki i wewnętrzna strona tylnej okładki: kolor biały;

c) tylna okładka: kolor niebieski (PANTONE® Reflex Blue).

3. Kolejność nagłówków i numeracja stron paszportu:

a) kolejność nagłówków (oznaczonych liczbami rzymskimi) musi być ściśle przestrzegana;

b) strony paszportu muszą być ponumerowane na dole każdej strony w następującym formacie: „x z n”, gdzie x oznacza aktualną stronę, a n jest całkowitą liczbą stron paszportu;

c) kod ISO wydającego państwa członkowskiego oraz następujący po nim niepowtarzalny kod alfanumeryczny są drukowane na każdej stronie paszportu;

d) liczba stron oraz wielkość i kształt rubryk we wzorze paszportu określonym w części 1 mają charakter orientacyjny.

4. Języki:

Cały drukowany tekst zamieszczany jest w języku lub językach urzędowych wydającego państwa członkowskiego oraz w języku angielskim.

5. Zabezpieczenia:

a) po wprowadzeniu wymaganych informacji w sekcji III paszportu stronę pokrywa się przezroczystym samoprzylepnym laminatem;

b) jeśli informacje na jednej ze stron paszportu mają postać naklejki, naklejkę tę pokrywa się przezroczystym samoprzylepnym laminatem w przypadku gdy naklejka ta nie ulega samoczynnemu zniszczeniu przy jej usunięciu.

⁽¹⁾ Wskazówki graficzne dotyczące emblematu europejskiego: <http://publications.europa.eu/code/pl/pl-5000100.htm>

CZĘŚĆ 3

Wzór paszportu wydanego na jednym z terytoriów lub w jednym z państw trzecich wymienionych w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia

[Godło państwowe]

[terytorium lub państwo trzecie]

**PASZPORT
ZWIERZĘCIA
DOMOWEGO**

Kod ISO państwa + numer

<p>[Godło państwowe]</p>	
<p>[terytorium lub państwo trzecie]</p>	
<p>PASZPORT ZWIERZĘCIA DOMOWEGO</p>	
<p>Kod ISO państwa + numer</p>	<p>Strona 1 z X</p>

<p>Noty wyjaśniające do wypełniania paszportu</p>
<ul style="list-style-type: none">• We wszystkich sekcjach paszportu stosuje się następujący format do oznaczenia:<ul style="list-style-type: none">— daty: dd/mm/rrrr— godziny: 00:00• Sekcja III, pkt 5: informacje wymagane, jeśli zwierzę posiada tatuaż wyraźnie czytelny i wykonany przed dniem 3 lipca 2011 r., a nie jest oznakowywane poprzez wszczęcie transpondera.• Sekcja V: wymagana wyłącznie:<ul style="list-style-type: none">— przed przemieszczeniem do innego państwa członkowskiego/... zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt, lub— jeśli zwierzę ponownie wjeżdża do Unii/...po przemieszczeniu do terytoriów lub państw trzecich zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt (należy wypełnić, zanim zwierzę opuści Unię/...), lub— zgodnie z przepisami krajowymi.• Sekcja V, „WAŻNE OD²”: informacja nie jest wymagana przy dawkach przypominających.
<p>Kod ISO państwa + numer</p>

Noty wyjaśniające do wypełniania paszportu

- Sekcja VI: wymagana wyłącznie, jeśli zwierzę jest ponownie wprowadzane do Unii/... po przemieszczeniu do określonych terytoriów lub państw trzecich zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt (należy wypełnić, zanim zwierzę opuści Unię/...).
- Sekcja VII: wymagana wyłącznie przed przemieszczeniem do określonych państw członkowskich/... zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt.
- Sekcje VIII-XI: mogą być wymagane przez terytoria lub państwa trzecie przeznaczenia, które akceptują paszport.
- Sekcja X: wymagana wyłącznie, jeśli zwierzęciu towarzyszy świadectwo zdrowia zgodnie z przepisami UE w zakresie zdrowia zwierząt.
- Sekcja XII: dodatkowe informacje wymagane na mocy przepisów krajowych.

Kod ISO państwa + numer

I. DANE WŁAŚCICIELA

1. Imię: _____
Nazwisko: _____
Adres: _____

Kod pocztowy: _____
Miasto: _____
Państwo _____
Numer telefonu *: _____
Podpis:
2. Imię: _____
Nazwisko: _____
Adres: _____

Kod pocztowy: _____
Miasto: _____
Państwo _____
Numer telefonu *: _____
Podpis:

* Nieobowiązkowo.

Kod ISO państwa + numer

II. OPIS ZWIERZĘCIA

ZDJĘCIE ZWIERZĘCIA
(nieobowiązkowo)

1. Imię*: _____
2. Gatunek: _____
3. Rasa*: _____
4. Płeć: _____
5. Data urodzenia*: _____
6. Ubarwienie: _____
7. Wszelkie cechy charakterystyczne bądź wyróżniające lub znaki szczególne: _____

* Podane przez właściciela.

Kod ISO państwa + numer

III. OZNAKOWANIE ZWIERZĘCIA

1. Kod alfanumeryczny transpondera

2. Data wszczepienia lub odczytu*
transpondera

3. Umieszczenie transpondera

4. Kod alfanumeryczny tatuażu

5. Data wykonania/data odczytu tatuażu
_____ / _____
6. Umieszczenie tatuażu

Oznaczenie musi zostać zweryfikowane przed dokonaniem jakiegokolwiek nowego wpisu do niniejszego paszportu

* Niepotrzebne skreślić.

Kod ISO państwa + numer

IV. WYDANIE PASZPORTU	
Imię i nazwisko upoważnionego lekarza weterynarii:	

Adres: _____	

Kod pocztowy: _____	
Miasto: _____	
Państwo: _____	
Numer telefonu: _____	
Adres e-mail: _____	
Data wystawienia: _____	
<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>	
<div style="border: 1px solid black; padding: 2px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> Kod ISO państwa + numer </div>	

V. SZCZEPIENIE PRZECIWKO WŚCIEKLIŹNIE			
PRODUCENT I NAZWA SZCZEPIONKI	NUMER PARTII	DATA SZCZEPIENIA ¹ WAŻNE OD ² WAŻNE OD ³	UPOWAŻNIONY LEKARZ WETERYNARII
<div style="border: 1px solid black; width: 100%; height: 100%;"></div>	<div style="border: 1px solid black; width: 100%; height: 100%;"></div>	1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;">*</div>
		2	
		3	
<div style="border: 1px solid black; width: 100%; height: 100%;"></div>	<div style="border: 1px solid black; width: 100%; height: 100%;"></div>	1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;">*</div>
		2	
		3	

* Przynajmniej imię, nazwisko, adres, numer telefonu i podpis.

Kod ISO państwa + numer		1	*
		2	
		3	
		1	*
		2	
		3	
		1	*
		2	
		3	

* Przynajmniej imię, nazwisko, adres, numer telefonu i podpis.

Kod ISO państwa + numer	VI. BADANIE POZIOMU PRZECIWCIAŁ PRZECIWKO WŚCIEKLIŹNIE METODĄ MIARECZKOWANIA	
	<p>Ja, niżej podpisany, potwierdzam, że przedstawiono mi urzędową dokumentację stwierdzającą, że badanie poziomu przeciwciał przeciwko wściekliwości metodą miareczkowania przeprowadzone w zatwierdzonym laboratorium UE na próbce krwi pobranej w dniu podanym poniżej od opisanego wżej zwierzęcia wykazało reakcję na szczepienie przeciwko wściekliwości przy poziomie przeciwciał neutralizujących w surowicy krwi wynoszącym co najmniej 0,5 j.m./ml.</p>	
	Próbka pobrana dnia: _____	
	Imię i nazwisko upoważnionego lekarza weterynarii: _____	
	Adres: _____	
	Numer telefonu: _____	
	Data: _____	
<div style="border: 1px dashed black; padding: 5px; display: inline-block;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>		

W PRZYPADKU DALSZEGO BADANIA	
ISO Country Code + Number	<p>Ja, niżej podpisany, potwierdzam, że przedstawiono mi urzędową dokumentację stwierdzającą, że badanie poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania przeprowadzone w zatwierdzonym laboratorium UE na próbce krwi pobranej w dniu podanym poniżej od opisanego wżej zwierzęcia wykazato reakcję na szczepienie przeciwko wściekliznie przy poziomie przeciwciał neutralizujących w surowicy krwi wynoszącym co najmniej 0,5 j.m./ml.</p>
	<p>Próbka pobrana dnia: _____</p>
	<p>Imię i nazwisko upoważnionego lekarza weterynarii: _____</p>
	<p>Adres: _____</p>
	<p>Numer telefonu: _____</p>
	<p>Data: _____</p>
<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; display: inline-block;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>	

VII. LECZENIE PRZECIWKO <i>ECHINOCOCCUS</i>		
PRODUCENT I NAZWA PRODUKTU	DATA ¹ GODZINA ²	LEKARZ WETERYNARII
Kod ISO państwa + numer	1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; display: inline-block;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>
	2	
	1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; display: inline-block;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>
	2	
	1	<div style="border: 1px dashed blue; padding: 5px; display: inline-block;"> PIECZĘĆ I PODPIS </div>
	2	

Kod ISO państwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		

VIII. INNE LECZENIE PRZECIWPASOŻYTNICZE		
PRODUCENT I NAZWA PRODUKTU	DATA ¹ GODZINA ²	LEKARZ WETERYNARII
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>	

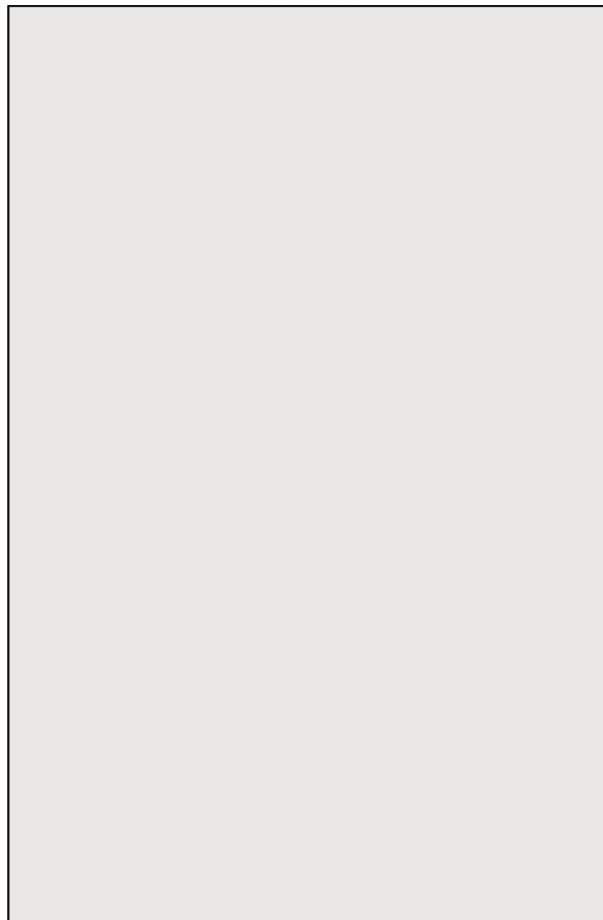
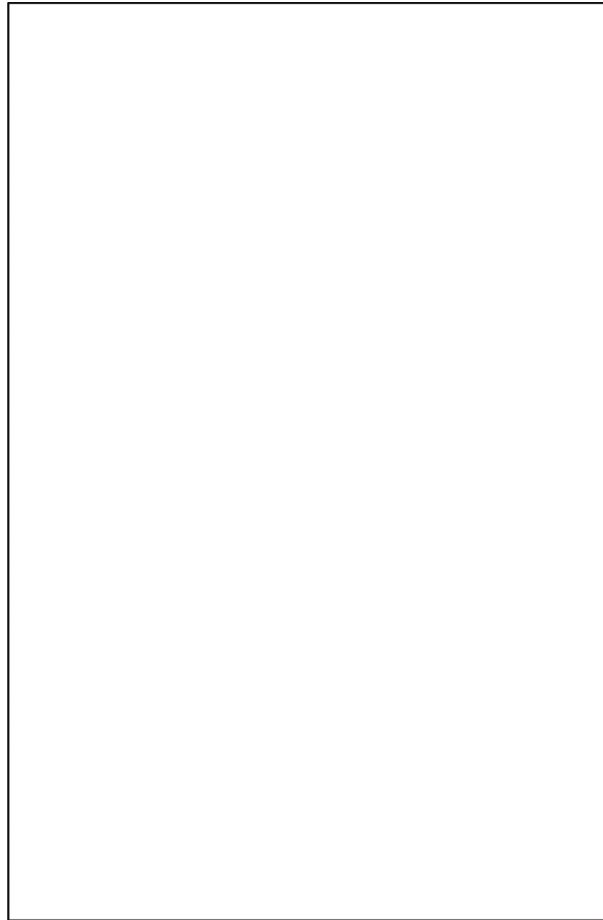
Kod ISO partstwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
	2 <input type="text"/>		

IX. INNE SZCZEPHENIA			
PRODUCENT I NAZWA SZCZEPIONKI	NUMER PARTII	DATA SZCZEPHENIA ¹ WAŚNE DO ²	LEKARZ WETERYNARIII
<input type="text"/>	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
		2 <input type="text"/>	

Kod ISO państwa + numer	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
	<input type="text"/>	2 <input type="text"/>	
	<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		
<input type="text"/>	1 <input type="text"/>	PIECZEĆ I PODPIS	
<input type="text"/>	2 <input type="text"/>		

X. BADANIE FIZYKALNE		
OŚWIADCZENIE	DATA	UPOWAŚNIONY LEKARZ WETERYNARII
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*
Zwierzę nie wykazuje żadnych objawów chorób i jest w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu	<input type="text"/>	*

* Przynajmniej imię, nazwisko, adres, numer telefonu i podpis.

CZĘŚĆ 4

Dodatkowe wymogi dotyczące paszportu wydanego na jednym z terytoriów lub w jednym z państw trzecich wymienionych w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia

1. Format paszportu:

Wymiary paszportu wynoszą 100 × 152 mm.

2. Okładka paszportu:

a) przednia okładka:

(i) kolor: PANTONE® monochromatyczny i godło państwowe w górnej części równej jednej czwartej okładki;

(ii) kod ISO wydającego terytorium lub państwa trzeciego oraz następujący po nim niepowtarzalny kod alfanumeryczny (oznaczony jako „numer” we wzorze paszportu określonym w części 3) są drukowane u dołu;

b) wewnętrzna strona przedniej okładki i wewnętrzna strona tylnej okładki: kolor biały;

c) tylna okładka: kolor PANTONE® monochromatyczny.

3. Kolejność nagłówków i numeracja stron paszportu:

a) kolejność nagłówków (oznaczonych liczbami rzymskimi) musi być ściśle przestrzegana;

b) strony paszportu muszą być ponumerowane na dole każdej strony w następującym formacie: „x z n”, gdzie x oznacza aktualną stronę, a n jest całkowitą liczbą stron paszportu;

c) kod ISO wydającego terytorium lub państwa trzeciego oraz następujący po nim niepowtarzalny kod alfanumeryczny są drukowane na każdej stronie paszportu;

d) liczba stron oraz wielkość i kształt rubryk we wzorze paszportu określonym w części 3 mają charakter orientacyjny.

4. Języki:

Cały drukowany tekst zamieszczany jest w języku lub językach urzędowych wydającego terytorium lub państwa trzeciego oraz w języku angielskim.

5. Zabezpieczenia:

a) po wprowadzeniu wymaganych informacji w sekcji III paszportu stronę pokrywa się przezroczystym samoprzylepnym laminatem;

b) jeśli informacje na jednej ze stron paszportu mają postać naklejki, naklejkę tę pokrywa się przezroczystym samoprzylepnym laminatem w przypadku gdy naklejka ta nie ulega samoczynnemu zniszczeniu przy jej usunięciu.

ZAŁĄCZNIK IV

CZĘŚĆ 1

Wzór świadectwa zdrowia zwierząt dla przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów lub fretek z terytorium lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

PAŃSTWO

Świadectwo weterynaryjne dla UE

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Telefon		I.2. Numer referencyjny świadectwa	I.2.a.				
			I.3. Właściwy organ centralny					
			I.4. Właściwy organ lokalny					
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy Telefon		I.6.					
	I.7. Państwo pochodzenia	Kod ISO	I.8.	I.9.	I.10.			
	I.11.		I.12.					
	I.13.		I.14.					
	I.15.		I.16.					
			I.17.					
	I.18. Opis towaru		I.19. Kod towaru (kod HS) 010619					
			I.20. Ilość					
	I.21.		I.22.					
	I.23.		I.24.					
	I.25. Cel certyfikacji towarów: Zwierzęta domowe ☐							
I.26.		I.27.						
I.28. Oznakowanie towaru								
Gatunek (nazwa systematyczna)		Płeć	System identyfikacji	Kolor	Rasa	Data wszczepienia/wykonania lub odczytu transpondera lub tatuażu [dd/mm/rrrr]	Numer identyfikacyjny	Data urodzenia [dd/mm/rrrr]

Przemieszczenie o charakterze niehandlowym psów, kotów lub fretek z terytorium lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

PAŃSTWO

II. Informacje dot. zdrowia		II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
Część II: Zaświadczenie	<p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii ⁽¹⁾/lekarz weterynarii upoważniony przez właściwy organ ⁽¹⁾ (wstawić nazwę terytorium lub państwa trzeciego), zaświadczam, że:</p> <p>Przedmiot/charakter podróży potwierdzone przez właściciela:</p>		
	II.1.	<p>w załączonym oświadczeniu ⁽²⁾ właściciela lub osoby fizycznej, posiadającej wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt, popartym dowodami ⁽³⁾, poświadczają, że zwierzęta opisane w rubryce I.28 będą towarzyszyły właścicielowi, lub osobie fizycznej posiadającej wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt, przez okres najwyższej pięciu dni podczas jego/jej przemieszczania się i nie podlegają przemieszczeniu, które ma na celu ich sprzedaż ani przeniesienie prawa własności, a w trakcie przemieszczenia o charakterze niehandlowym będą pozostawać pod opieką</p>	
	⁽¹⁾	[właściciela;]	
	⁽¹⁾ albo	[osoby fizycznej posiadającej wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt;]	
	⁽¹⁾ albo	[osoby fizycznej wyznaczonej przez przewoźnika, z którym właściciel zawarł umowę w celu przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt;]	
	⁽¹⁾	[II.2. zwierzęta opisane w rubryce I.28 są przemieszczane w liczbie pięciu lub mniej;]	
	⁽¹⁾ albo	[II.2. zwierzęta opisane w rubryce I.28 są przemieszczane w liczbie więcej niż pięciu, są starsze niż sześć miesięcy i mają brać udział w konkursach, wystawach lub imprezach sportowych, lub w szkoleniach do takich wydarzeń, a właściciel lub osoba fizyczna, o której mowa w pkt II.1, przedstawił dowody ⁽³⁾ świadczące, że zwierzęta są zarejestrowane	
	⁽¹⁾	[do brania udziału w takim wydarzeniu;]	
	⁽¹⁾ albo	[w stowarzyszeniu organizującym takie wydarzenia;]	
		Świadectwo szczepienia przeciwko wściekliznie oraz badania poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania:	
⁽¹⁾	II.3.	<p>zwierzęta opisane w rubryce I.28 mają mniej niż 12 tygodni i nie zostały poddane szczepieniu przeciwko wściekliznie lub mają od 12 do 16 tygodni i zostały poddane szczepieniu przeciwko wściekliznie, ale nie upłynął okres przynajmniej 21 dni od zakończenia pierwotnego szczepienia przeciwko wściekliznie przeprowadzanego zgodnie z wymaganiami dotyczącymi ważności określonymi w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 576/2013 ⁽⁴⁾, oraz</p> <p>II.3.1 terytorium lub państwo trzecie pochodzenia zwierząt wskazane w rubryce I.1 jest wymienione w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 577/2013, a państwo członkowskie przeznaczenia wskazane w rubryce I.5 poinformowało opinią publiczną, że zezwala na przemieszczanie takich zwierząt na swoje terytorium, a towarzyszy im</p>	
⁽¹⁾	II.3.2	załączone oświadczenie ⁽⁵⁾ właściciela lub osoby fizycznej, o którym mowa w pkt II.1, zaświadcza, że od momentu narodzin do chwili przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierzęta nie miały kontaktu z dzikimi zwierzętami gatunków podatnych na wściekliznę;	
⁽¹⁾ albo	II.3.2	ich matka, od której są w dalszym ciągu uzależnione, oraz można stwierdzić, że matka została przed ich narodzinami poddana szczepieniu przeciwko wściekliznie, które było zgodne z wymaganiami dotyczącymi ważności określonymi w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 576/2013;]	
⁽¹⁾ lub	II.3.	<p>zwierzęta opisane w rubryce I.28 miały co najmniej 12 tygodni w chwili szczepienia przeciwko wściekliznie, a od zakończenia pierwotnego szczepienia przeciwko wściekliznie ⁽⁴⁾, przeprowadzonego zgodnie z wymaganiami dotyczącymi ważności określonymi w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 576/2013, upłynęło co najmniej 21 dni, a każde późniejsze ponowne szczepienie zostało przeprowadzone w okresie ważności poprzedniego szczepienia ⁽⁶⁾; oraz</p>	
⁽¹⁾	II.3.1	zwierzęta opisane w rubryce I.28 przybywają z terytorium lub państwa trzeciego wymienionego w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013, bezpośrednio, poprzez terytorium lub państwo trzecie wymienione w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013, albo poprzez terytorium lub państwo trzecie inne niż te, które wymieniono w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013, zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 576/2013 ⁽⁷⁾ , a szczegóły dotyczące obecnego szczepienia przeciwko wściekliznie przedstawiono w tabeli poniżej;]	
⁽¹⁾ albo	II.3.1	zwierzęta opisane w rubryce I.28 przybywają z terytorium lub państwa trzeciego innego niż wymienione w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 577/2013 lub planowany jest ich przewóz tranzytem przez takie terytorium lub państwo trzecie, a badanie poziomu przeciwciał przeciwko wściekliznie metodą miareczkowania ⁽⁸⁾ , przeprowadzone na próbkach krwi pobranych przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwy organ w dniu wskazanym w tabeli poniżej nie wcześniej niż 30 dni od poprzedniego szczepienia i co najmniej trzy miesiące przed datą wydania niniejszego świadectwa, wykazało miano przeciwciał równe lub większe niż 0,5 IU/ml, a każde późniejsze ponowne szczepienie zostało przeprowadzone w okresie ważności poprzedniego szczepienia ⁽⁶⁾ , a szczegóły dotyczące obecnego szczepienia przeciwko wściekliznie oraz datę pobrania próbek do badania reakcji odpornościowej przedstawiono w tabeli poniżej:	

Przemieszczanie o charakterze niehandlowym psów, kotów lub fretek z terytorium lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

PAŃSTWO

II. Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
Część II:		
<p>(¹) Niepotrzebne skreślić.</p> <p>(²) Oświadczenie, o którym mowa w pkt II.1, musi zostać załączone do świadectwa i być zgodne ze wzorem i dodatkowymi wymogami określonymi w załączniku IV część 3 do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013.</p> <p>(³) Dowody, o których mowa w pkt II.1 (np. karta pokładowa, bilet lotniczy) i w pkt II.2 (np. potwierdzenie zgłoszenia udziału w wydarzeniu, dowód członkostwa), przekazuje się na żądanie właściwych organów odpowiedzialnych za kontrole, o których mowa w lit. b) uwag.</p> <p>(⁴) Każde ponowne szczepienie należy uznać za szczepienie pierwotne, jeżeli nie zostało przeprowadzone w okresie ważności poprzedniego szczepienia.</p> <p>(⁵) Oświadczenie, o którym mowa w pkt II.3.2 i które ma zostać załączone do świadectwa, musi być zgodne z formatem, szatą graficzną i wymogami językowymi określonymi w załączniku I część 1 i 3 do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013.</p> <p>(⁶) Uwierzytelniony odpis szczegółowych informacji dotyczących oznakowania i szczepienia odnośnych zwierząt dołącza się do świadectwa.</p> <p>(⁷) Trzeci wariant jest możliwy pod warunkiem że właściciel lub osoba fizyczna, o której mowa w pkt II.1, przedstawi, na żądanie właściwych organów odpowiedzialnych za kontrole, o których mowa w lit. b), oświadczenie stwierdzające, że zwierzęta nie miały kontaktu ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na wściekliznę i pozostały zamknięte w środku transportu lub na terenie międzynarodowego portu lotniczego podczas tranzytu przez terytorium lub państwo trzecie inne niż te, które zostały wymienione w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013. Oświadczenie takie musi być zgodne z formatem, szatą graficzną i wymogami językowymi określonymi w załączniku I część 2 i 3 do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013.</p> <p>(⁸) Badanie poziomu przeciwciał przeciw wściekliznie metodą miareczkowania, o którym mowa w pkt II.3.1:</p> <ul style="list-style-type: none"> — musi zostać przeprowadzone na próbce pobranej przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwy organ co najmniej 30 dni po dacie szczepienia oraz trzy miesiące przed datą przywozu, — musi wykazać poziom przeciwciał neutralizujących wirusa wścieklizny w surowicy krwi równy lub wyższy niż 0,5 IU/ml, — musi zostać przeprowadzone przez laboratorium zatwierdzone zgodnie z art. 3 decyzji Rady 2000/258/WE (wykaz zatwierdzonych laboratoriów jest dostępny pod adresem: http://ec.europa.eu/food/animal/liveanimals/pets/approval_en.htm), — nie musi być ponawiane na zwierzęciu, które po przejściu tego badania z zadowalającymi wynikami zostało ponownie zaszczepione przeciwko wściekliznie w okresie ważności poprzedniego szczepienia. <p>Uwierzytelniony odpis urzędowego sprawozdania z zatwierdzonego laboratorium w sprawie wyników badania na obecność przeciwciał przeciw wściekliznie, o którym mowa w pkt II.3.1, dołącza się do świadectwa.</p> <p>(⁹) Leczenie przeciwko <i>Echinococcus multilocularis</i>, o którym mowa w pkt II.4, musi:</p> <ul style="list-style-type: none"> — być prowadzone przez lekarza weterynarii w okresie nie dłuższym niż 120 godzin i nie krótszym niż 24 godziny przed terminem planowanego wjazdu psów do jednego z państw członkowskich lub ich części, wymienionych w załączniku I do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1152/2011, — polegać na podaniu zatwierdzonego produktu leczniczego, zawierającego odpowiednią dawkę prazykwantelu lub substancji farmakologicznie czynnych, w odniesieniu do których potwierdzono, że stosowane osobno lub w połączeniu zmniejszają nasilenie kolonizacji dojrzałymi i niedojrzalymi postaciami jelitowymi <i>Echinococcus multilocularis</i> u stosownych gatunków żywicieli. <p>(¹⁰) Tabela, o której mowa w pkt II.4, musi zostać użyta do udokumentowania szczegółowych informacji na temat dalszego leczenia, jeśli przeprowadzono je po dacie podpisania świadectwa i przed planowanym wjazdem do jednego z państw członkowskich lub ich części, wymienionych w załączniku I do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1152/2011.</p> <p>(¹¹) Tabela, o której mowa w pkt II.4, musi zostać użyta do udokumentowania szczegółowych informacji na temat leczenia, jeśli przeprowadzono je po dacie podpisania świadectwa w celu dalszego przemieszczania do innych państw członkowskich, opisanego w lit. b) uwag i w związku z przypisem 9.</p>		

Przemieszczanie o charakterze niehandlowym psów, kotów lub fretek z terytorium lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

PAŃSTWO

II. Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
<p>Urzędowy lekarz weterynarii/upoważniony lekarz weterynarii</p> <p>Imię i nazwisko (wielkimi literami): Kwalifikacje i tytuł:</p> <p>Adres</p> <p>Telefon:</p> <p>Data: Podpis:</p> <p>Pieczęć:</p>		
<p>Zatwierdzenie przez właściwy organ (nie jest konieczne, jeśli świadectwo jest podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii)</p> <p>Imię i nazwisko (wielkimi literami): Kwalifikacje i tytuł:</p> <p>Adres</p> <p>Telefon:</p> <p>Data: Podpis:</p> <p>Pieczęć:</p>		
<p>Urzędnik w punkcie wjazdu podróżnych (dla celów dalszego przemieszczania do innych państw członkowskich)</p> <p>Imię i nazwisko (wielkimi literami): Tytuł:</p> <p>Adres</p> <p>Telefon:</p> <p>Adres e-mail:</p> <p>Data zakończenia kontroli dokumentów i kontroli tożsamości: Podpis: Pieczęć:</p>		

CZĘŚĆ 2

Noty wyjaśniające do wypełniania świadectw zdrowia zwierząt

- a) Jeżeli w świadectwie stwierdza się, że niektóre stwierdzenia należy zostawić jako właściwe, stwierdzenia, które nie są stosowne, mogą zostać przekreślone, parafowane i opatrzone pieczęcią przez urzędowego lekarza weterynarii lub całkowicie usunięte ze świadectwa.
- b) Oryginał każdego świadectwa składa się z pojedynczego arkusza papieru lub, w przypadku obszerniejszego tekstu, musi mieć taką formę, aby wszystkie wymagane arkusze papieru stanowiły integralną, niepodzielną całość.
- c) Świadectwo należy sporządzić przynajmniej w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego wjazdu oraz w języku angielskim. Należy je wypełnić drukowanymi literami przynajmniej w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego wjazdu lub w języku angielskim.
- d) Jeżeli do świadectwa dołączone zostaną dodatkowe arkusze papieru lub dokumenty potwierdzające, traktuje się je także jako stanowiące część oryginału tego świadectwa przez złożenie podpisu i pieczęci przez urzędowego lekarza weterynarii na każdej ze stron.
- e) W przypadku gdy świadectwo, włączając dodatkowe arkusze, o których mowa w lit. d), składa się z więcej niż jednej strony, każda strona musi być ponumerowana (numer strony z całkowitej liczby stron) na dole strony oraz musi być opatrzona na górze każdej strony numerem referencyjnym świadectwa nadanym przez właściwy organ.
- f) Oryginał świadectwa zostaje wydany przez urzędowego lekarza weterynarii danego terytorium lub państwa trzeciego wysyłki lub przez upoważnionego lekarza weterynarii, a następnie zatwierdzony przez właściwy organ terytorium lub państwa trzeciego wysyłki. Właściwy organ terytorium lub państwa trzeciego wysyłki dopilnowuje, aby spełnione były reguły i zasady dotyczące certyfikacji równoważne z regułami i zasadami określonymi w dyrektywie 96/93/WE.

Kolor podpisu musi się różnić od koloru druku. Ten sam wymóg dotyczy także pieczęci innych niż pieczęcie tłoczone lub znaki wodne.

g) Numer referencyjny świadectwa, o którym mowa w rubrykach I.2 oraz II.a, zostaje wydany przez właściwy organ terytorium lub państwa trzeciego wysyłki.

CZĘŚĆ 3

Pisemne oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 576/2013

Sekcja A

Wzór oświadczenia

Ja, niżej podpisany

.....

[właściciel lub osoba fizyczna posiadająca wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym ⁽¹⁾]

oświadczam, że następujące zwierzęta domowe nie podlegają przemieszczeniu, które ma na celu ich sprzedaż ani przeniesienie tytułu własności i będą towarzyszyć właścicielowi lub osobie fizycznej posiadającej wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym ⁽¹⁾ przez okres najwyżej 5 dni jego/jej przemieszczania się.

Kod alfanumeryczny transpondera lub tatużu ⁽¹⁾	Numer świadectwa zdrowia zwierząt

W trakcie przemieszczania o charakterze niehandlowym powyższe zwierzęta będą pozostawać pod opieką

⁽¹⁾ [właściciela]

⁽¹⁾ albo [osoby fizycznej posiadającej wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym]

⁽¹⁾ albo [osoby fizycznej wyznaczonej przez przewoźnika, z którym zawarto umowę w celu przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym: (wstawić imię i nazwisko/nazwę przewoźnika)]

Miejscowość i data:

Podpis właściciela lub osoby fizycznej posiadającej wydane na piśmie przez właściciela upoważnienie do przeprowadzenia w imieniu właściciela przemieszczenia o charakterze niehandlowym ⁽¹⁾:

⁽¹⁾ Niepotrzebne skreślić.

Sekcja B

Dodatkowe wymogi dotyczące oświadczenia

Oświadczenie musi być sporządzone przynajmniej w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego wjazdu i w języku angielskim oraz wypełnione drukowanymi literami.

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

